TOM POES EN HET KUKEL

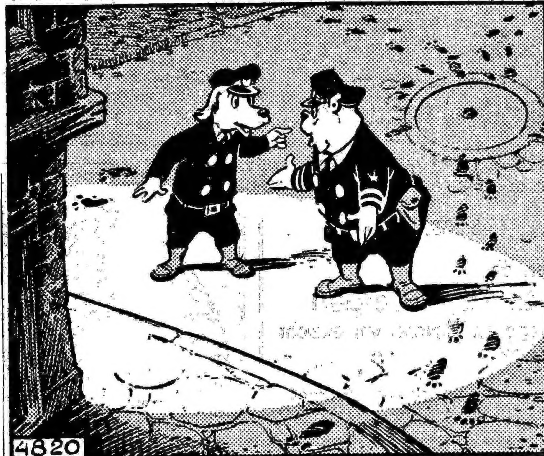

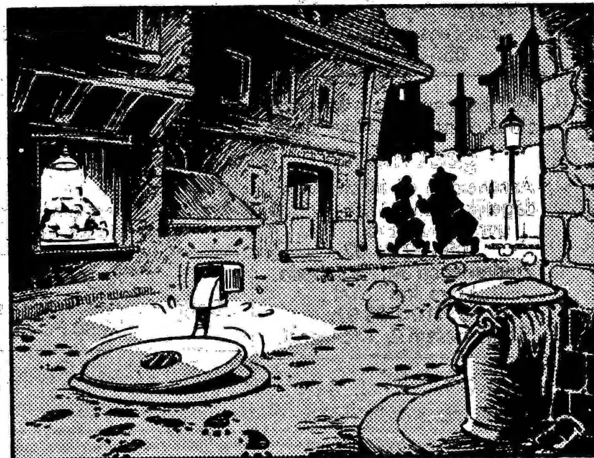

4819 Zoals de oplettende lezertjes weten is de goede stad Rommeldam een welvarende gemeente. Zelden of nooit neemt men er bedelaars of krepeergevallen waar; handel en bedrijf bloeien en onder de voortvarende leiding van burgemeester Dickerdack neemt het aantal ijskasten, televisietoestellen en voertuigen dagelijks toe. Achterbuurten worden opgeruimd om plaats te maken voor frisse nieuwbouw en de gemeentereiniging ziet er op toe, dat de straten blinken van reinheid. Op een avond, nog niet lang geleden echter, kon men in de Mosterdsteeg een zwart voetspoor waarnemen. En omdat dit voetspoor het begin is van vreemde gebeurtenissen, zullen we het verhaal hier aanvangen. Brigadier Snuf, die op dat uur de ronde deed, was de eerste die de geheimzinnige voetstappen ontdekte. We kunnen hem hier in gebukte houding bezig zien het spoor terug te volgen. „Ik wil weten, waar de smeerboel vandaan komt", zo sprak hij tot zichzelf. „Zoiets komt niet van pas; wat zullen de toeristen wel niet denken? En overigens vraag ik me af wie dit gedaan heeft. Iemand met ongewassen voeten? Of ligt de oorzaak dieper? Kijk, dat prikkelt me nu, als politieambtenaar". Op dat moment werd hij commissaris Bulle Bas gewaar, die peinzend over een putdeksel gebogen stond. „Hier is wat aan de hand, Snuf!" sprak deze. „Het zijn geen vuile voeten; de zaak is ernstiger! Ik zal je zeggen wat ik denk; vreemdelingen uit de onderwereld zijn bezig Rommeldam binnen te dringen! Dat denk ik, Snuf - en dat is lelijk!"

TOM POES EN HET KUKEL

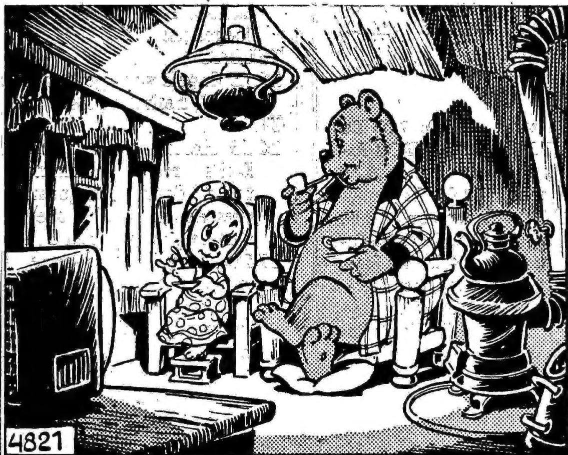

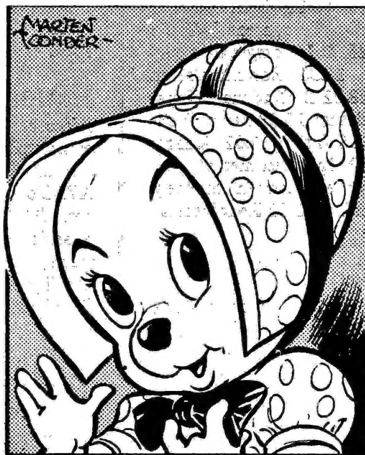

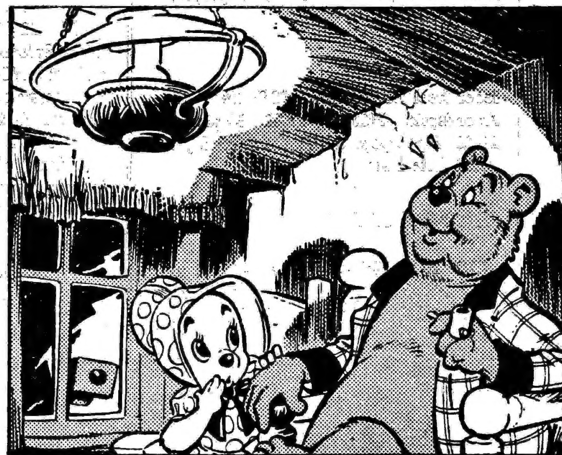

4820 Brigadier Snuf wierp een schuwe blik op het putdeksel van waar uit de sporen van vier paar voeten verschillende richtingen uitliepen. Hij begreep, dat zijn chef meer ontdekt had dan hij. „Hier komen ze dus vandaan", prevelde hij. „En u denkt, dat het vreemdelingen uit de onderwereld zijn die de stad binnendringen. Maar waarom zouden ze dat doen, commissaris?" „Een domme vraag", zei de heer Bas. „Als jij daar onder dat deksel in de riolen leefde zou je het er ook maar een saaie boel vinden. Niks dan duisternis en kwalijke geur en gebrek. En hier boven is een welvaartsstad in vol bedrijf. Neonverlichting, lekker eten, vertier en allerlei soorten divertissement. Nee, als jij in de prut leefde zou je ook proberen naar boven te komen, Snuf. Zeg nu zelf". „Ja, nu u het zegt", mompelde de brigadier peinzend. „maar dan is het een ernstige zaak! Stel je voor, dat er een horde Zwartvoeten in de stad losbreekt! Dat moet voorkomen worden!" „Juist", bevestigde de ander, „En daarom moeten we waakzaam zijn. Wie weet, hoeveel van die lui al tussen ons rondlopen?" „D-denkt u?" stamelde de beambte verblekend. Hij wierp een schichtige blik om zich heen. De straten waren geheel verlaten, doch de maan wierp vreemde schaduwen op het plaveisel en een dunne wind huilde klagend om de televisieantennes. Ook kon hij, als hij oplettend snoof, een vage rioollucht waarnemen en plotseling werd het hem vreemd te moede. „Nu u het zegt..." hernam hij op gesmoorde toon, „soms heb ik het gevoel, dat ik bespied word. Alsof iemand me gade slaat, u weet wel!" „Ik weet het", gaf zijn meerdere toe. „Dat gevoel heb ik zelf soms ook. We moeten héél scherp opletten, Snuf!"

TOM POES EN HET KUKEL

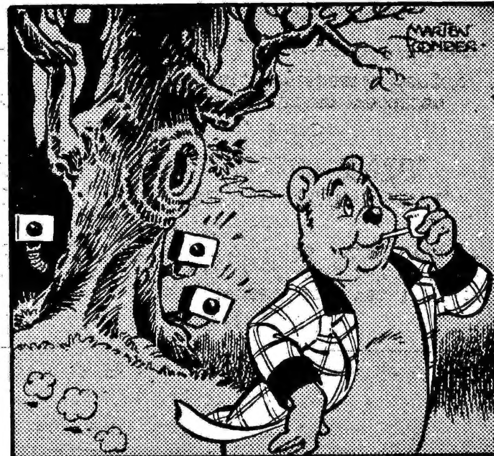

4821 Heer Bommel was die avond op bezoek gegaan bij zijn buurvrouw, een zekere juffrouw Doddel die in de schaduw van slot Bommelstein een vriendelijk huisje bewoonde. Heer Ollie had een groot zwak voor dit huisje. Hij werd althans dikwijls waargenomen terwijl hij de bloemen in de tuin bewonderde of vanaf enige afstand naar de rook staarde die uit de schoorsteen omhoog steeg. Als heer zijnde deinsde hij er voor terug om onaangediend de woning te betreden, maar een uitnodiging sloeg hij nimmer af. Nu zat hij met een tevreden gelaat bij de kachel zijn pijp te roken en liet zich de thee goed smaken. „Het is hier gezellig", zo sprak hij tevreden. „We hebben het toch maar goed, mevrouw!" „Mallerd", zei de buurvrouw, „zeg maar Doddeltje, hoor". „Doddeltje", hernam heer Ollie. „Ahum... ik bedoel eh... hebt u wel eens bedacht, dat we eigenlijk in een welvaartsstad leven, als u begrijpt wat ik bedoel?" „Ja", zei het vrouwtje. „Echt zielig voor de anderen. Maar mijn televisie is maar op afbetaling, hoor. En wil je wel geloven, dat sommigen er toch nog jaloers op zijn?" „Jaloers?" riep heer Bommel uit. „Wie dan wel? Als u last hebt van ongunstige vlegels moet u het zeggen, want dan zal ik persoonlijk ingrijpen. Dat duld ik niet?" „Wat enig", zei juffrouw Doddel. „Je geeft me zo'n heerlijk, veilig gevoel, Ollie! Maar ik bedoel niet een speciaal iemand. Het is zo maar een vreemd gevoel, dat ik de laatste tijd heb. Net of ik van buiten af beloerd word!"

TOM POES EN HET KUKEL

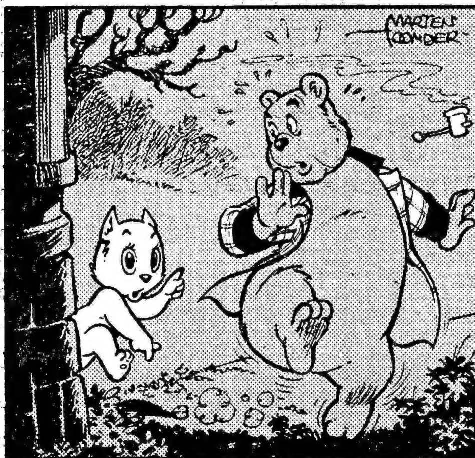

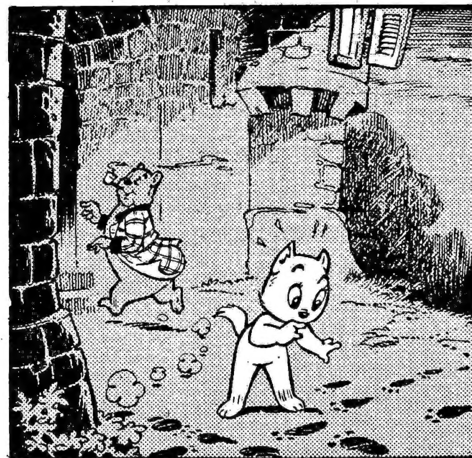

4822 „Werkelijk, mevrouw", sprak heer Ollie bij het afscheid nemen, „u moet die malligheid van u afzetten. Dat beloeren is onzin!" „Denk je werkelijk?" vroeg zijn gastvrouw hoopvol. „Natuurlijk!" riep heer Bommel krachtig uit. „Onzin! Wie zou er nu vandaag de dag nog loeren? Iedereen heeft het goed sinds men de bezittingen van de laatste heren onder de armen verdeeld heeft. En op een afbetalingstelevisie hoeft niemand jaloers te zijn. Wees rustig en als men u lastig valt moet u maar bij mij komen. Bedenk, dat de stalen vuist van een Bommel altijd voor u klaar staat, mevrouw". „Jè kunt me zo heerlijk gerust stellen, Ollie", zei de buurvrouw dankbaar. „Je mag wel Doddeltje zeggen, hoor". Heer Ollie trok zijn jas recht en bloosde licht. „Graag", prevelde hij. „Nu, dan eh... dan ga ik maar. Dag eh... dag Doddeltje!" Na deze woorden stapte hij met hoge passen de duisternis in en begaf zich neuriënd naar huis. De maan scheen helder en daar het windstil was, waren zijn binnensmonds gezang en zijn voetstappen de enige geluiden in het verlaten landschap. Bij het passeren van een boomgroep klonk er weliswaar een licht geritsel in het struweel, doch de eenzame wandelaar schonk daar geen aandacht aan. „Het leven is toch wel prettig", zo sprak hij tot zichzelf. „Vooral voor een heer, die in een tijd van welvaart en voorspoed leeft en die omringd is door vriendschap en hoogachting - als men begrijpt wat ik bedoel".

TOM POES EN HET KUKEL

4823 Het slot Bommelstein lag vriendelijk in de heldere maannacht en het schijnsel uit de hoge vensters duidde op warmte en gastvrijheid. Heer Ollie glimlachte.

„Komaan", sprak hij, zijn schreden verhaastend. „Nog een klein slaapmutsje en dan onder de wil. Het leven is toch maar goed. Jammer, dat Doddeltje zo zenuwachtig is. Ze moest toch inzien, dat er in de wereld van vandaag geen gevaar te duchten is. Maar ik zal haar wel over die gekke angst heen helpen - dat is een Bommel wel toevertrouwd".

Op dat moment sprong Tom Poes plotseling vanuit de duisternis te voorschijn, zodat heer Ollie hevig geschrokken opzij tuimelde. „Jonge v-vriend!" stamelde hij. „W-wat betekend d-dat?".

„Hier stond iemand!" riep Tom Poes uit. „Ik kwam toevallig langs en toen zag ik onder uw raam iets bewegen. Maar u hebt het verjaagd. Toen u er aan kwam verdween het!"

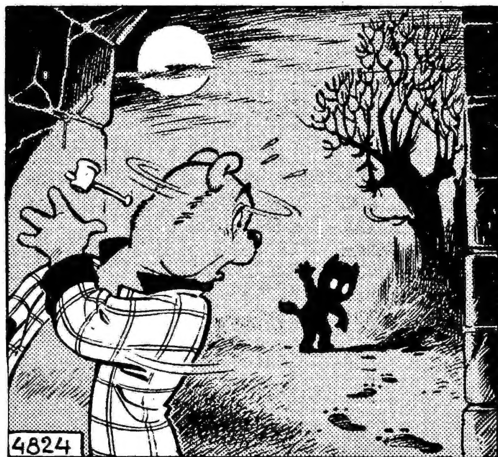
„S-stond hier iets?" herhaalde heer Bommel ontdaan. Hij vermande zich echter en een glimlach trok over zijn verbleekte trekken.

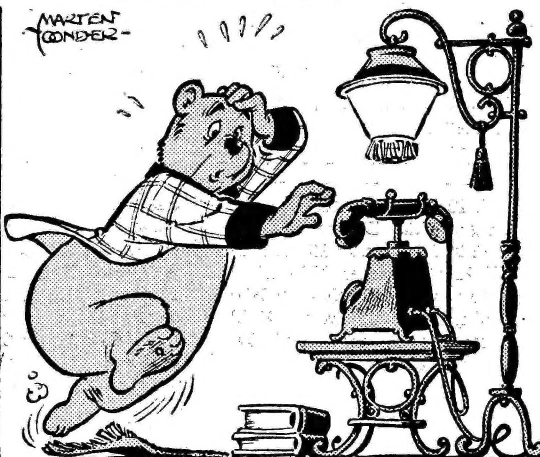
„Hé, foei", hernam hij. „Is me dat schrikken! Je bent al net als juffrouw Dobbel; zenuwachtig en bijgelovig. Dat komt van de welvaart, denk ik. Wanneer men het goed heeft, wordt men overgevoelig. Kom, ga maar gauw slapen, dat is goed voor jonge lieden".

Zo sprekende begaf hij zich naar binnen; maar Tom Poes bleef onthutst staan.

Op de grond onder het venster had hij vreemde, zwarte voetsporen ontdekt.

TOM POES EN HET KUKEL

4824 Heer Bommel stond op het punt zijn huis binnen te treden toen een uitroep van Tom Poes hem weerhield.

zijn sporen!" riep deze. „Rare, zwarte voetstappen, heer Olie!"

De aangesprokene wendde zich om en staarde verblekend naar de grond.

„R-rare, zwarte v-voetstappen", herhaalde hij. „Maar dan heb jij...".

„Ik heb gelijk gehad!" riep Tom Poes uit. „Hier heeft iemand gestaan en gelopen!"

Een ogenblik bleef heer Bommel verstard naar het eigenaardige verschijnsel staan kijken. Toen keerde hij zich om en draafde naar binnen om de telefoon te grijpen.

„Po-Politie!" stamelde hij, nadat hij met bevende vingers een nummer gedraaid had. „Het is waar! Doddeltje had gelijk!"

Aan de andere kant van de lijn klonk een geplaagde uitroep Geen wonder.

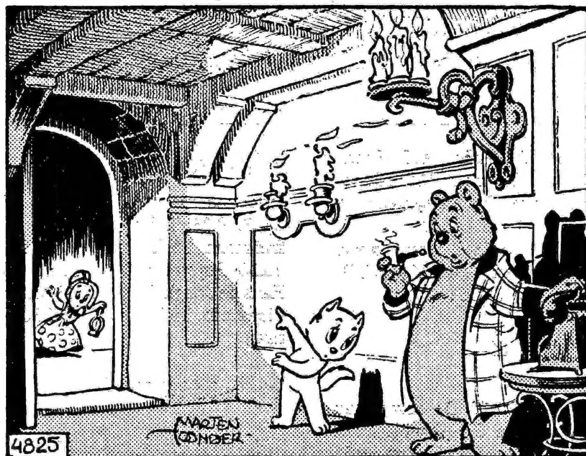
Commissaris Bulle Bas was, na een drukke avond, vermoeid achter zijn bureau gaan zitten om zijn gedachten te ordenen. De woorden van heer Ollie echter deden daar geen goed aan.

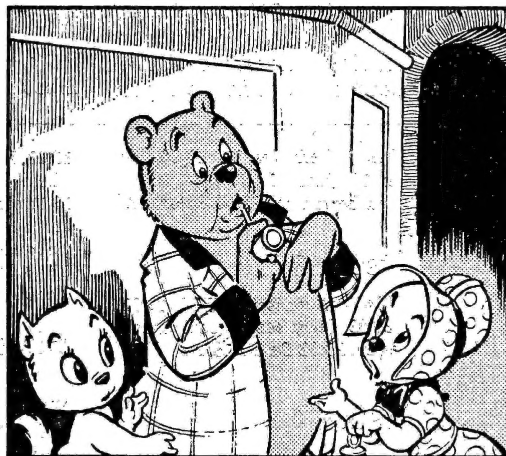
„Ben jij het, Bommel?" snauwde hij. „Wat betekent dat? Een grap soms? Ik heb wel wat anders te doen! Hier voor me liggen allemaal zwarte sporen... allemaal rapporten, bedoel ik...".

„Het is geen grap!" riep heer Ollie met dunne stem. „Ik word bespied! Onder mijn raam staan vreemde voetsporen op de grond! Zwarte!

„Jij ook al?" mompelde de politiechef ontdaan. „Bespied, hè? We volgen bereids een spoor, Bommel... eh... ik bedoel... onzin, bedoel ik! Zenuwachtigheid en bijgeloof! Ga maar gauw slapen".

TOM POES EN HET KUKEL

4825 Heer Bommel legde de telefoon op de haak en zuchtte bekommerd. „Van de politie hoeven we geen hulp verwachten", sprak hij op matte toon. „Het is bijgeloof", zegt Bulle Bas".

„Geen wonder", zei Tom Poes. „Het klinkt ook gek, die zwarte voetstappen. Maar ze zijn er toch maar!"

„Ja, ze zijn er toch maar..." herhaalde heer Ollie klagend. „Wat moet ik daar nu mee?" „We moeten ze volgen!" verklaarde Tom Poes. „Ze zijn verdacht en ik zou wel eens willen weten wie er hier om het huis sluipt!"

„Ja, ik ook", gaf heer Bommel toe. Hij verviel tot een broedend gepeins, terwijl zijn houding meer en meer verzakte.

„Maar het is nu zo donker", hernam hij tenslotte zwak. „En morgen is er weer een dag. Laten we..."

Op dat moment klonk het geluid van haastige voetstappen en juffrouw Doddel snelde de hal binnen.

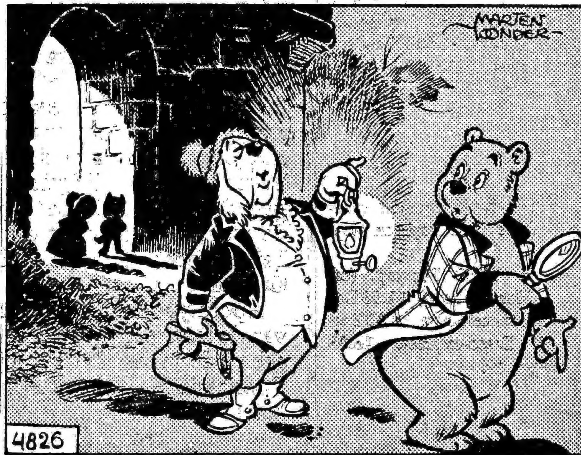
„Gelukkig, dat je nog op bent, heer Olie!" riep ze. „Ik heb toch zo iets engs gezien! Een kastje met een oog, dat door het raam keek. Ik schrok me dood, hoor! Maar toen bedacht ik opeens, dat jij gezegd hebt, dat je me wilde helpen..."

„O", zei heer Bommel aarzelend. „Ja, da. heb ik gezegd. Hm... Een kastje met een oog, hè?"

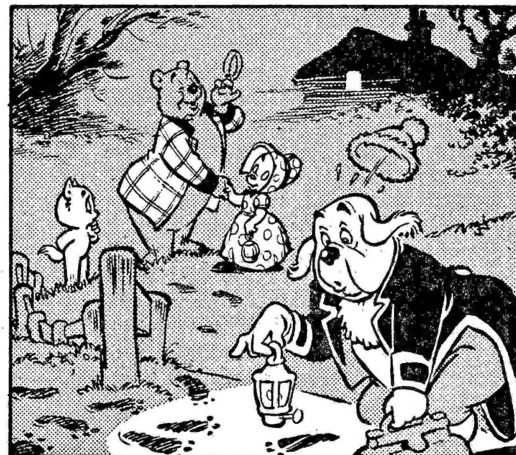
Hij trok dralend aan zijn pijp, doch toen hij merkte, dat die leeg was stak hij het rookgerei in zijn zak en trok zijn jas recht.

„Juist!" hernam hij. „Natuurlijk! Ik was net van plan om bij nacht en ontij de omtrek te zuiveren. Heel toevallig, wat jij, jonge vriend? Wees maar gerust, de zaak is in vertrouwde handen, mevrouw! Eh... Doddeltje, bedoel ik. Komaan, Tom Poes; volg me!"

TOM POES EN HET KUKEL

4826 Heer Bommel besloot om de zaak flink aan te pakken. Daarom wekte hij de bediende Joost uit de eerste slaap, liet een koffertje gereedmaken waarin zich lopers, handboeien en verbandmiddelen bevonden en toog daarop aan het werk met een bovenmaats vergrootglas.

„Eens kijken", sprak hij, zich voorover buigend. „Wat zien we hier?"

„Voetsporen", verklaarde de knecht. „Zwarte voetsporen, als ik me zo mag uitdrukken".

„Stil nu eens even", hernam heer Ollie geprikkeld. „Je stoort mjn concentratie. En houd de lamp wat hoger, Joost. Ahum, waar was ik? Juist, we treffen hier sporen aan. Verdachte, want ze zijn zwart. Volg je me?"

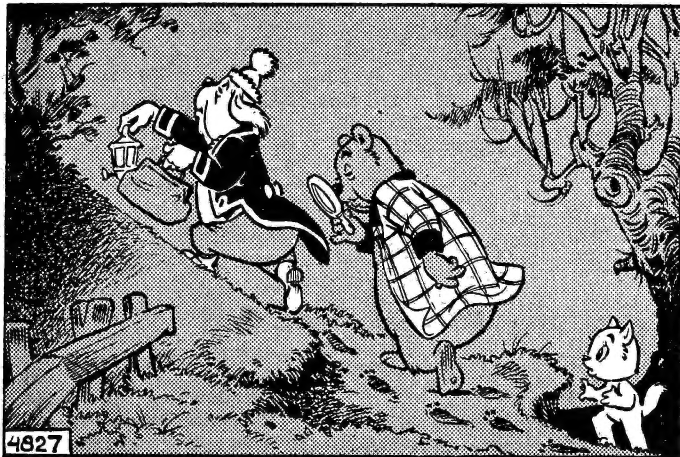
„Ik was reeds zo vrij dit op te merken", zei de bediende koeltjes. „Goed, goed!" riep heer Bommel uit. „Waar wacht je dan op? Voorwaarts! Er achter aan! Hier moet krachtig worden gehandeld, want de politie doet niets!"

Zo sprekende zette hij zich in beweging, waarbij hij er op toezag, dat Joost met de lamp voorop ging.

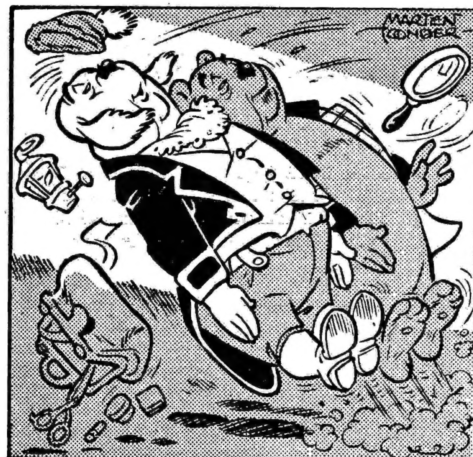
„Wat is Ollie toch flink, hè?" fluisterde juffrouw Doddel, die met Tom Poes volgde. „Ik was echt bang toen ik dat enge kastje door mijn raam zag gluren. Maar er gaat zo'n rust van Ollie uit, vind je niet? En nu durf ik wel weer naar huis te gaan, hoor".

„Hm", zei Tom Poes. Maar heer Bommel, die enige woorden had opgevangen, trad glimlachend op haar toe en sprak: „Ga maar rustig slapen, mevrouw! Ik sta persoonlijk borg voor uw welzijn! Met deze duistere figuur zal ik het wel klaren!" „Duistere figuur?" prevelde Joost, die inmiddels bij een kruispunt was gekomen. „Hier komen er nieuwe sporen bij, als men mij toestaat. Er is sprake van een hele samenscholing! Dit neemt betreurenswaardige vormen aan!"

TOM POES EN HET KUKEL

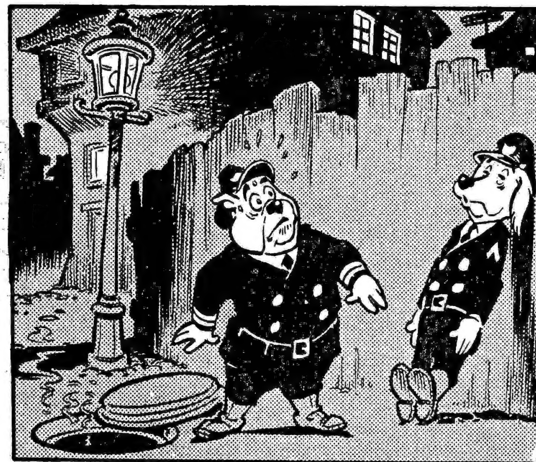

4827 Nadat juffrouw Doddel afscheid had genomen stelde het groepje zich opnieuw in beweging; achter de vreemde sporen aan. „Ze zijn, voor mijn geoefend oog, gemakkelijk te volgen”, verklaarde heer Bommel tevreden. „We kunnen de rakker niet missen”. „Geen wonder, heer Olivier”, zei Joost. „Hier lopen wel drie sporen, als u mij toestaat. En die zijn zelfs zonder lamp wel te zien”. „Onzin”, sprak heer Ollie, „Ik...” Toen zweeg hij en zijn fiere houding verzakte plotseling. „W-wat z-zeg je?” hernam hij moeilijk. „Drie sporen? B-bedoel je...” „Ik bedoel”, verklaarde de knecht, „dat er nu drie rakkers zijn, als ik me zo uit mag drukken”. „Drie?” riep heer Bommel uit. „Maar datis... Houd die lamp dan ook wat hoger, Joost! Op zo'n manier lopen we in de val! Ik bedoel, wat zullen we nu doen?” „Ik zou die lamp weg doen”, zei Tom Poes, die achteraan liep. „We lopen veel te erg in de gaten”. „Maar dan zitten we in het donker!” riep heer Ollie met dunne stem. Nauwelijks had hij dit gezegd of een felle lichtstraal schoot van de voet van de heuvel omhoog en omspoelde hem met een koud, blauw licht. De uitwerking was verrassend. De speurder en zijn bediende verstarden midden in een beweging en vielen om zonder nog een kreet te uiten.

TOM POES EN HET KUKEL

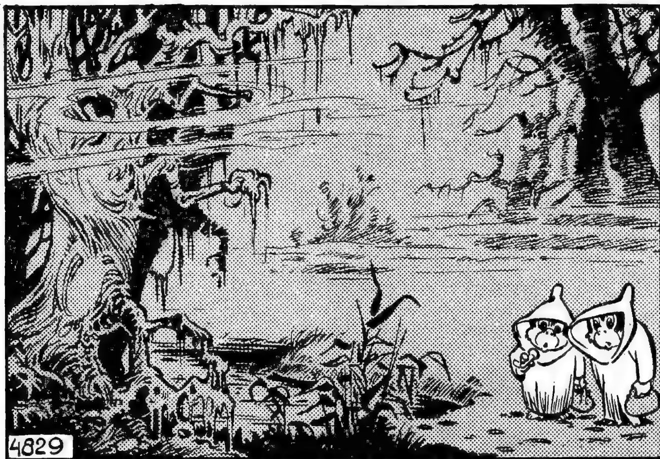

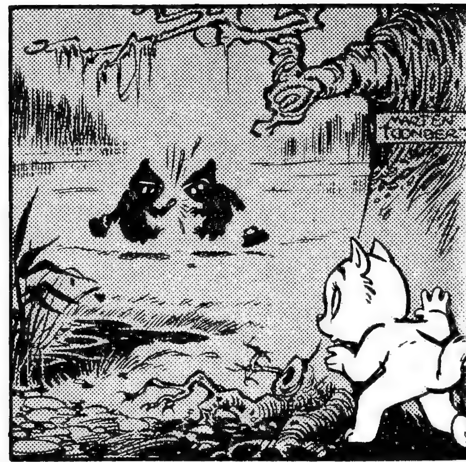

4828 Het vreemde, blauwe licht verdween even onverwachts als het was verschenen. In de diepe duisternis die nu intrad lagen heer Bommel en de bediende Joost geheel verstijfd ter aarde, te midden van handboeien en medicamenten die aan het koffertje ontvallen waren. „Tjonge", dacht Tom Poes, terwijl hij voorzichtig nadersloop. „Wat een toestand! Wie heeft dit gedaan? En wat moet ik nu doen?" In grote tweestrijd stond hij een poosje naar de gevallenen te kijken, doch toen nam hij een besluit. „Als ik eerst ga helpen, zijn de daders weg", prevelde hij. „Daarom laat ik ze maar even liggen totdat ik terug kom". Met deze woorden begon hij opnieuw de zwarte sporen te volgen, doch hij zorgde er voor, dat hij het voorzichtiger deed dan heer Ollie. Zonder lamp of vergrootglas daalde hij in gebogen houding de heuvel af, totdat de versheid van de indrukken hem verried dat hij terrein begon te winnen. „Ze kunnen niet ver meer weg zijn", dacht hij, „Hm, eigenlijk is dit een baan voor de politie. Want het zijn gevaarlijke figuren met hun rare lichtstraal! Maar de politie heeft er geen zin in..." Dit was echter niet waar. Commissaris Bas had niet stil gezeten en onder zijn beproefde leiding had de politie menig zwart spoor door de oude binnenstad gevolgd. De gevolgen bleven dan ook niet uit. Toen de hooggeplaatste beambte te middernacht een ronde maakte, trof hij brigadier Snuf geheel verstijfd bij een geopend putje aan. „Te deksel!" riep Bulle Bas getroffen uit. „Wat is hier gebeurd? Dit duidt op een aanval! Maar door wat?!"

TOM POES EN HET KUKEL

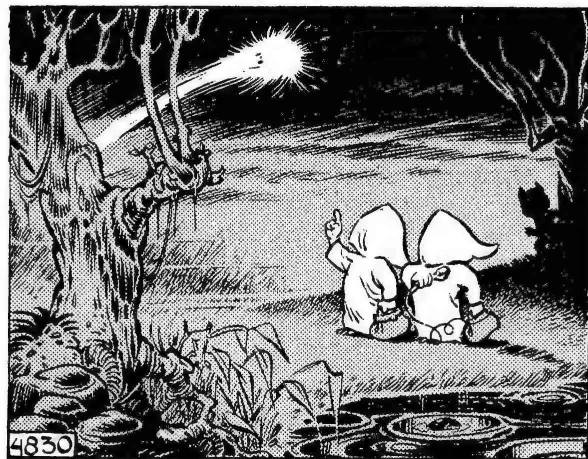

4829 Aan de voet van de heuvel bevond zich een duistere poel waarin de riolering van Rommeldam uitmondde en die door de propere bevolking dan ook zoveel mogelijk gemeden werd. Nu kon men er echter te middernacht een paar eigenaardige figuren waarnemen die van het hoofd tot de voeten in gele, plastic-achtige gewaden gestoken waren. Hun opvallend uiterlijk stempelde hen tot vreemdelingen en iets in hun oogopslag verried dat ze woonachtig waren in duistere gebieden. „Hier is Ak-ak", sprak één van hen in een rond instrumentje. „Naast mij ik Ok-rok, de kwintenstraler. Hebben waarneming uitgevoerd. Niet zo mooi, want zijn gevolgd door twee inwoners uit bekeken huisvorm. Hebben bedoelde huisbewoners omgestraald, maar voelen ons nu wanrustig". „Zeg dat tijd rijp is", drong zijn metgezel aan. „Tijd is rijp", hernam Ak-ak tot zijn apparaatje. „Dat zegt Ok-rok, de kwintenstraler. Hebben genoeg waarnemingen gemaakt. Men begint ons te bekijken. Deel twee van onderzoekingen kan beginnen. Dat vindt Ak-ak, de waarnemer". Hij zweeg en drukte een knopje in. Enige tijd stonden de beide vreemdelingen nu in een luisterende houding naar het instrument te staren. Toen begon het te knetteren er klonk een fluittoon en daarop dreunde een diepe stem door de nachtelijke stilte. „Ok!" sprak deze. „Maak alles in orde. De grote Droon komt!" Het was duidelijk dat deze mededeling de beide ventjes schokte. Zij waren echter niet de enigen, want achter een boom zette ook Tom Poes grote ogen op.

TOM POES EN HET KUKEL

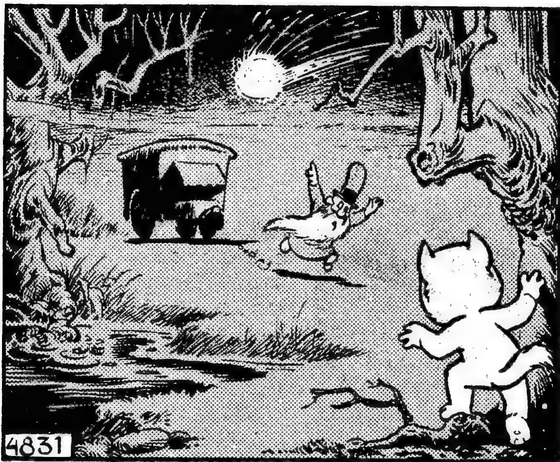

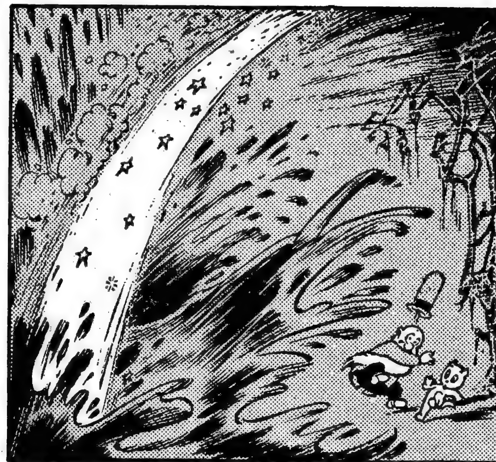

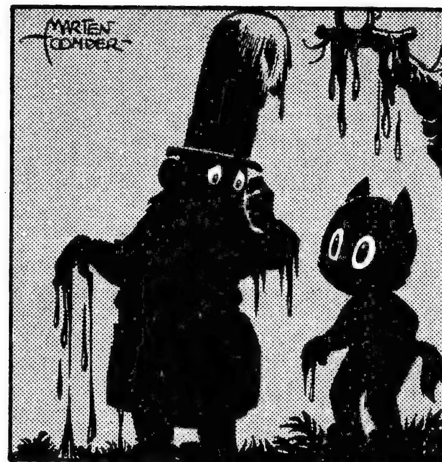

4830 De beide vreemdelingen keken elkander veelbetekenend aan en knikten eerbiedig. „De grote Droon komt", fluisterde één van hen. „Dat is goed". „Dat is héél goed", gaf de ander toe. „Wij zijn kleine Ak-ak, de waarnemer en nietige Ok-rok, de kwintenstraler en wij zijn onwetend wat verder gebeuren moet". De grote Droon weet alles", sprak de eerste plechtig. Daarop richtte hij zijn blikken naar boven, waar vale nevels langs de maan dreven en nam een afwachtende houding aan. Enige tijd heerste er een diepe stilte, die slechts verbroken werd door het borrelen van de gassen in het moeras. Toen slaakte een van de vreemde ventjes echter een kreet. „Dáár!" riep hij, terwijl hij naar het zwerk wees. Ver boven de wolken schoot een lichtschijnsel voorbij, dat zich van oost naar west bewoog als een bovenmaatse vallende ster. „De Droon!" juichten de kereltjes - en met deze kreet doken ze spontaan in de zwarte poel. De oppervlakte rimpelde even, maar toen Tom Poes uit zijn schuilplaats rende was er niets meer te zien dan een dubbel voetspoor, dat naar de oever leidde. „Hier begrijp ik niets van", prevelde Tom Poes. „Nu weet ik, wie die zwarte sporen maken, maar wat heb ik daar aan? Waar komen Ak-ak en Ok-rok vandaan en wat willen zij? En wie is de grote Droon?" Boven zijn hoofd schoot opnieuw het lichtschijnsel voorbij. Het was dichterbij gekomen en zette het landschap in een groenachtige gloed. In het licht daarvan kon men nu een naderende auto waarnemen.

TOM POES EN HET KUKEL

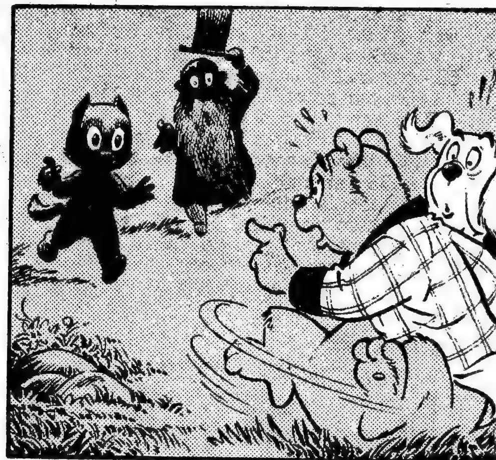

4831 De naderende automobiel kwam onder piepend remgeknars tot stilstand en toen Tom Poes verrast omkeek zag hij professor Prlwytzkofsky er uit klimmen. „Praw!” riep de geleerde nadersnellend. „Wat is hier loos? Een gans buitenordentelijk natuurverschijnsel!” Hij wees opgewonden naar de lucht waar de lichtstreep nog dichterbij gekomen was. Er was nu duidelijk een vurige bal te zien die in langzame cirkels naar beneden kwam en een groenachtig schijnsel achterliet. „Dat is de Droon, denk ik”, zei Tom Poes peinzend. „De wàt!?” herhaalde de professor. „Nah! Spreekt u toch geen wàànzin, heer Poes! Dat is ener meteoriet of ener wederballon. Ook sluit ik der bolbliksem niet uit!” „Dat is het allemaal niet” hernam Tom Poes. „Hier is iets vreemds aan de hand, professor! Er zijn rare vreemdelingen bezig - en in die lichtbol...” „Hij komt nader!” kraaide de geleerde. „Hij daalt gans snel! Achting! Hij komt hierheen! Op der zij!” Deze waarschuwing kwam echter te laat. Het buitenissige verschijnsel schoot plotseling met een razende snelheid naar beneden en verdween in de poel. De modderfontein, die hiervan een gevolg was, klaterde over het landschap en bedekte de omstanders met kwalijk geurende zwarte drab. „Blub-blitsdonderweder!” stamelde de professor, die zich snel de ogen uitwreef om een helder inzicht in het gebeuren te behouden. „Een gans zonderbares meteoorfenomeen!” stelde hij vast. „Hm”, zei Tom Poes.

TOM POES EN HET KUKEL

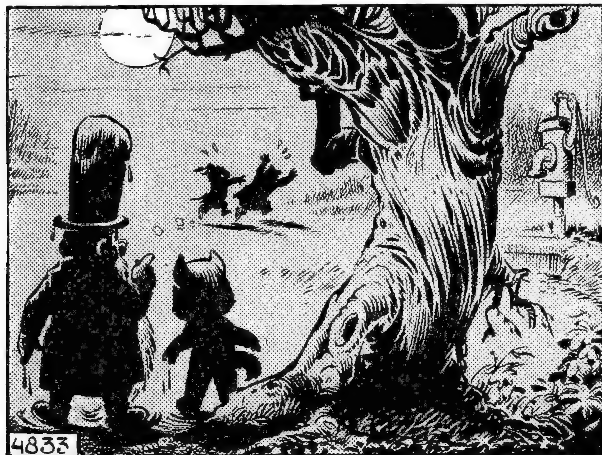

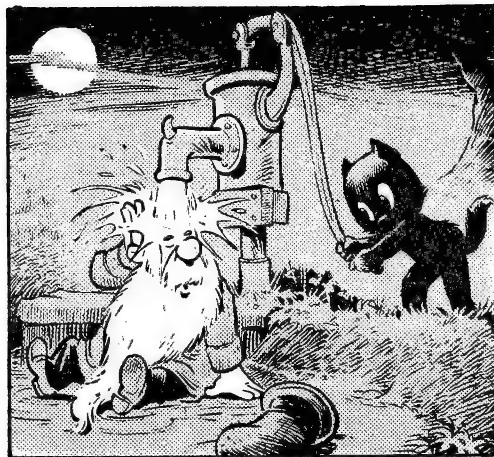

4832 Professor Prlwytzkofsky bekeek vol afkeer zijn geheel bemodderde gestalte en haalde de neus op. „Gans kwalijk!" sprak hij bedrukt. „Het natuurverschijnsel was belangwekkend; maar het is een schade, dat het in dezer drab moest storten. Het vergalt mijn genoegen". „Het stinkt", gaf Tom Poes toe, „en zwart is het ook. Maar het was geen natuurverschijnsel, dat is zeker. Hier zitten de lui van de zwarte voetstappen achter. Wat kwam u hier eigenlijk doen, professor?" „Ik was op weg naar der stad", verklaarde de geleerde. „Men heeft mij opgebeld met der telefoon; wegens een verstijfde politieagent. Een wetenschappelijk onderzoek, verstaat u?" „Een verstijfde agent?" herhaalde Tom Poes. „Dat is toevallig! Heer Bommel en Joost zijn ook verstijfd. Kom mee, dan zal ik u eerst naar hen toe brengen". Nu wilde het geval, dat de verstijving juist op dat moment was uitgewerkt; heer Ollie kwam kreunend bij en ook Joost sloeg glazig de ogen op. „Wat is er gebeurd, als u mij toestaat?" vroeg de trouwe bediende. Hij kwam met moeite overeind en wierp een lodderige blik op zijn werkgever. „Iets ergs", prevelde deze. „Alles werd ineens licht. Raar blauw licht. Dat is niet gewoon, Joost. Daar zit iets achter". „Een lamp vermoed ik, als ik zo vrij mag zijn", zei de knecht. „Een rare lamp", hernam heer Ollie. „Ik werd geheel onwel van dat schijnsel. Helemaal zwart voor de ogen, als je me volgen kunt. D-denk je, d-dat het gevaarlijke gevolgen zal hebben?" „Dat geloof ik niet, heer Olivier", zei Joost. „We kunnen nu toch weer gewoon kijken..." „Dat is niet waar", riep heer Bommel met piepende stem. „D-daar is Tom Poes - en hij is helemaal zwart voor mijn ogen - als je begrijpt wat ik bedoel..."

TOM POES EN HET KUKEL

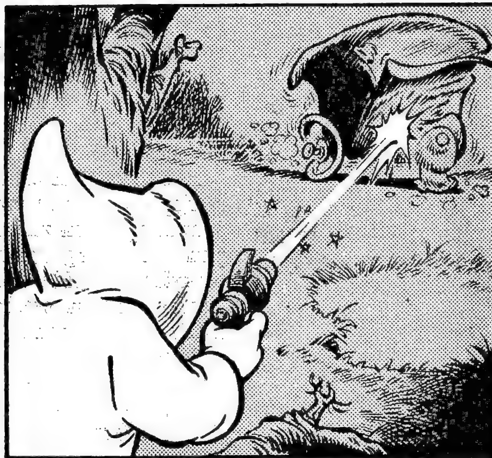

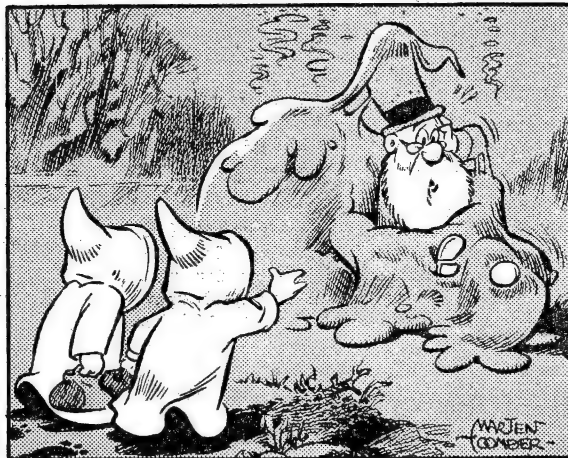

4833 Tom Poes en professor Prlwytzkofsky waren de patienten genaderd en de laatste maakte zich gereed om hen te onderzoeken. Doch tot zijn verbazing rezen ze met een kreet overeind en snelden in grote haast weg. „Praw!" sprak de geleerde. „Ge moet u vergissen, her Poes! Ze zijn gans hier gestijfd. Integendeel, ze zijn zeer beweegvaardig. Maar hun gedrag is buitenordentelijk; ze hebben niet eenmaal der goede dag gewenst". „Ze zijn geschrokken", zei Tom Poes. „Dat komt omdat we zo zwart zijn, denk ik. Maar ik ben blij, dat ze weer kunnen lopen". „Ja, ja", hernam de professor, een peinzende blik op zijn loden jas werpend. „We zijn zwart. Wij zien weerzinwekkend uit, daar heeft uw vriend schoon gelijk. En der modr plakt gans onheemlijk. Zo kan ik ja niet in der stad verschijnen". Hij wendde zich kortbesloten om en begaf zich naar een pomp, die opzij van de weg stond. „Wees zo goed een weinig te zwengelen", verzocht hij, terwijl hij ging zitten. „Reinheid is het kenmerk des wetenschaps en men kan beter nat zijn door water dan door ongevoeg". Tom Poes gehoorzaamde en door zijn ijverig gepomp was de geleerde al spoedig ontmodderd. Maar op diens aanbod om van plaats te verwisselen schudde hij het hoofd. „Nee", zei hij, „ik blijf nog een beetje zoals ik nu ben. Want ik heb het gevoel, dat te veel wit niet pluis is vannacht. En ik wil nog eens bij die poel rondkijken. De lichtbal, die daar in gevallen is had iets te maken met de zwarte voetstappen en de verstijvingsgevallen - al zou ik niet weten, wat".

TOM POES EN HET KUKEL

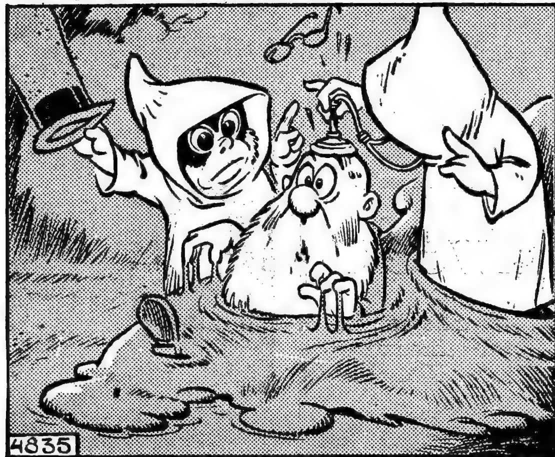

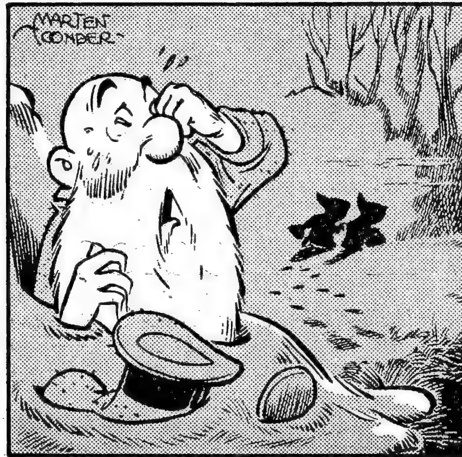

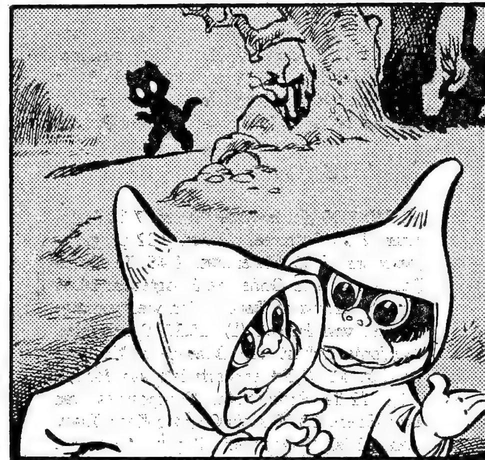

4834 Professor Prlwytskofsky stapte druipend, doch helder in zijn autotje en startte de motor. „Der goede dag", riep hij tot Tom Poes. „Ik vaar nu naar der stad om een politiebeambter te ontstijven. Doch dan kom ik terug om vast te stellen welke lichtbal daar in de poel ondergestort is. Tot wederziens!" Zo sprekende gaf hij gas en begon opgewekt de weg af te rijden. Helaas, hij wist niet, dat aan de voet van de heuvel twee vreemdelingen stonden, die het voertuig vol belangstelling zagen naderen. „Een wieltuig", stelde één van hen vast. „Het wordt bewogen door ontploffingen in de voorkant". De ander knikte en opende zijn valiesje. „We moeten het stilhouden", sprak hij. „Het kukel van de inzittende gaat gemeten worden". Zo sprekende greep hij een instrument uit zijn koffer en richtte het nauwkeurig op het wagentje van de geleerde. Deze had juist overgeschakeld op de derde versnelling; doch tot zijn schrik merkte hij dat de voortgang ernstig belemmerd werd doordat de automobiel plotseling veranderde in een geleiachtige massa. Het geratel van de motor verstierf in een borrelend gepruttel, de wielen zakten week onder hem uit en zijn gestalte verdween in een blubberende massa. „Prow!" stamelde de ongelukkige. „Wat is hier loos?" „Een onderzoeking!" verklaarde één van de vreemden, vanachter een boom te voorschijn tredend. „Dit is Ep-lep, de waarnemer. Heb geen angst, tuigrijder. Ep-lep gaat het getal van uw kukel even waarnemen".

TOM POES EN HET KUKEL

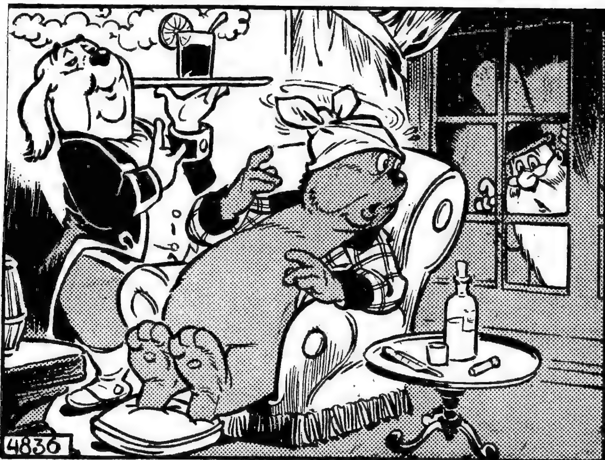

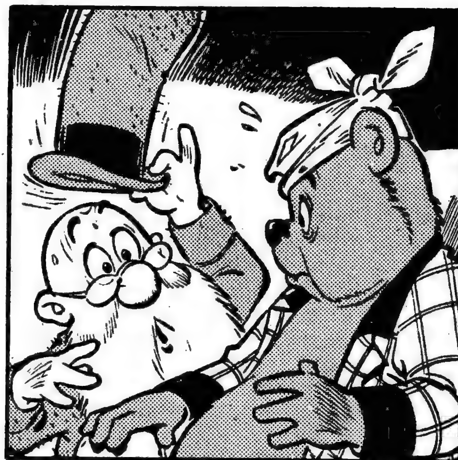

4835 Professor Prlwytzkofsky staarde vol ontzetting naar zijn auto, die zo plotseling in gelei veranderd was. „Hemeldonderblits!" zo riep hij uit. „Hier grijpt iets schrikkelijks plaats! Wat hebt u nu gemaakt?" „Het is niets", sprak een van de vreemdelingen geruststellend. „Ra-ra, de kwintenstraler heeft de samenstelling van uw tuigje veranderd om u tot stilstaan te bewegen. En nu gaat Ep-lep, de waarnemer, even uw kukel meten". Zo sprekende beklom hij met zijn metgezel de weke massa. De laatste tilde de geleerde de hoed van de schedel en de eerste zette hem een soort stetoscoop op de kruin. „Geen plus", verklaarde hij, na een ogenblik aandachtig geluisterd te hebben. „Een min kukel. Dank u". Met deze woorden borg hij teleurgesteld zijn instrumentje op en de beide ventjes verdwenen met een korte groet. „P-praw!" stamelde de professor geheel verslagen. „Der K-ku-kukel! Mijn schoner auto! Ach, der waanzin!!" en hij barstte in schreien uit. De vreemde onderzoekers hadden daar echter geen aandacht voor. „Het is, zoals de grote Droon gezegd heeft", zei Ep-lep de waarnemer. „Dit was nu één van de knapste bewoners van deze streek. Iemand, die veel geleerd heeft op allerlei scholen. Maar het is alleen maar napraatsel in dat hoofd; geen kukel!" „Geen kukel", herhaalde Ra-ra zorgelijk. „Maar we moeten de moed niet verliezen, Ep-lep. Er zal heus wel iemand te vinden zijn, die kukel heeft!"

TOM POES EN HET KUKEL

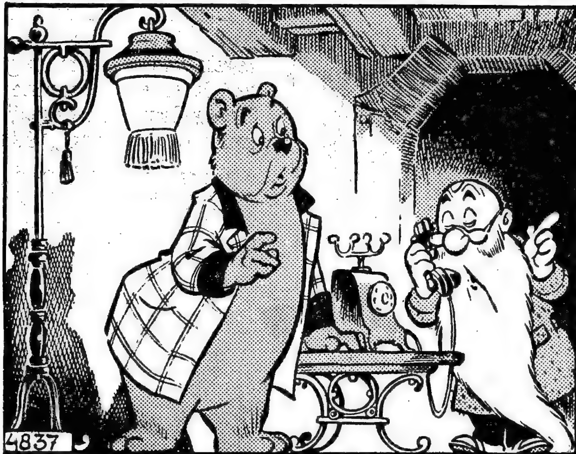

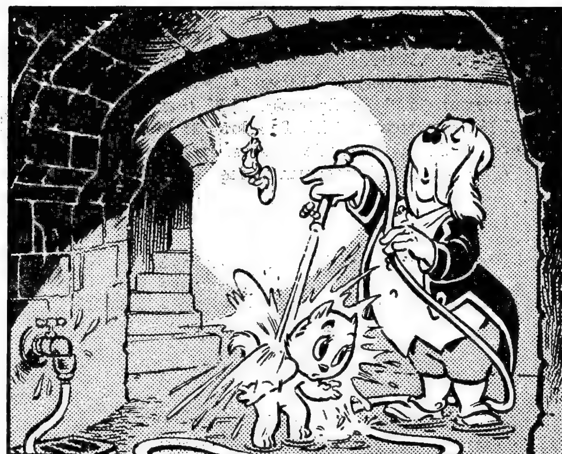

4836 Heer Bommel zat in een gemakkelijke stoel te bekomen van de schrik. Een vochtige doek verkoelde zijn schedel en de bediende Joost haastte zich met het gereedmaken van een versterkende drank. „Hete slemp, als ik me zo mag uitdrukken", sprak de knecht. „Dat verdrijft de kwade dampen, heer Olivier!" „Ach wat", riep heer Ollie klagend uit. „Het gaat niet om de kwade dampen! Ik ben getroffen door een straal! Iedereen werd zwart voor mijn ogen, als je begrijpt wat ik bedoel". „Héél betreurenswaardig", gaf Joost toe. „Maar ik heb nog eens nagedacht, als u mij toestaat. En toen viel mij in, dat de jongeheer en de professor werkelijk zwart geweest kunnen zijn". Op dat moment werd er op de deur geklopt, die naar de tuin leidde - en toen heer Bommel schrikkend omkeek zag hij daar Prlwytzkofsky staan. De geleerde maakte een ontredderde indruk, maar zwart was hij niet. „Dan heeft heer Olivier dus toch gelijk", prevelde Joost, hem binnenlatend. „Het moet aan onze ogen gelegen hebben. Een gevolg van de verstijvende lichtstraal, met uw welnemen!" „Praw!" riep de professor. „Praat mij niet van een stijvender straal! Ik ben getroffen door een verslappender straal! Mijn gans schoner automobiel is verblubberd! En ik, een gestudeerd man, ik ben doorgemeten op mijn kukel! Nu vráág ik u!" Heer Ollie staarde hem zonder begrip aan. Hij was zo onthutst, dat hij Tom Poes, die ook naar binnen wilde, niet opmerkte. Maar Joost stond nog steeds bij de deur en hield hem tegen. „Jongeheer", fluisterde hij. „Bent u werkelijk zwart?" „Ja", zei Tom Poes verbaasd. „Dat zie je toch? Het is modder!" „Gelukkig", hernam de knecht oplevend. „Maar dan moet u zich eerst een weinig reinigen, als ik zo vrij mag zijn. Heer Olivier kan deze kleur niet verdragen".

TOM POES EN HET KUKEL

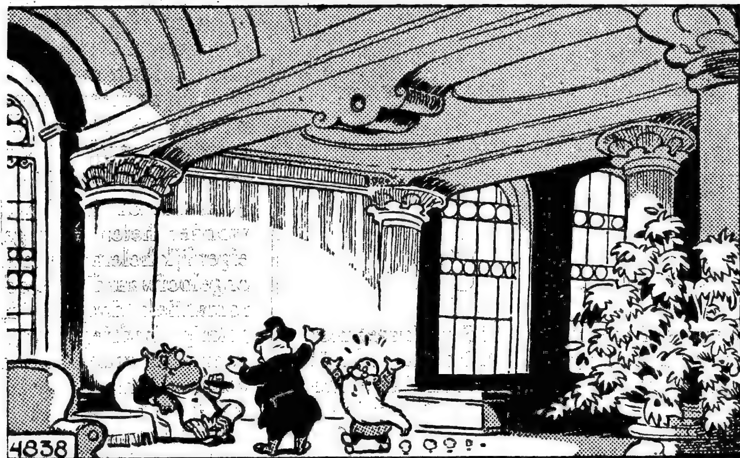

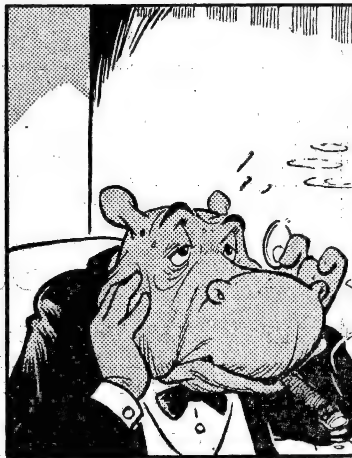

Professor Prlwytzkofsky begaf zich naar de telefoon en draaide het nummer van de politie te Rommeldam. „Spreek ik met der commissaris?" vroeg hij dringend. „Ach, er is veel vreeswekkends geschied, her Bas! Ik heb ja ontdekt waardoor uw agent verstijfd is...". „Waardoor dan?" vroeg heer Ollie, die achter hem stond. „Ik ben ook verstijfd - en ik...„ „Ach zo!" riep de geleerde uit. „Is uw agent niet meer verstijfd! Nah, des te beter! Maar hier zijn vreemdelingen aan het werk, commissaris! Zij kunnen slappe stoffen stijf maken en stijve stoffen slap!" „Waardoor dan?" hield heer Bommel aan. „Ik ben ook verstijfd - en ik..." „Rustig toch!" riep de professor gehinderd. „Ik spreek! Ja, commissaris, deze vreemdelingen zijn ons ver vooruit. Hier staat der wetenschap gans machteloos! Mijn automobiel is tot dril gemaakt; schrikkelijk, wat? De vraag is nu, wat willen deze vreemden?" „Ja, wat willen zij?" herhaalde heer Ollie op klagende toon. „Ik ben ook verstijfd, maar niemand trekt zich daar iets van aan..." „Ik weet nu, wat die vreemdelingen willen", zei Tom Poes. Hij stond in de kelder en liet zich door Joost schoonspuiten, want de modder begon hem te vervelen. „Doordat ik zwart was heb ik ze kunnen volgen", vervolgde hij, „en heb ik hun gesprek afgeluisterd". „Heel interessant", zei de bediende. „Mag ik weten, wat ze willen, jonge heer? Want ik was ook verstijfd, als u mij toestaat, en ik..." „Ze willen ons kukel meten", legde Tom Poes uit. „Maar wat dat is weet ik niet. En waarom ze dat willen weet ik ook niet!"

TOM POES EN HET KUKEL

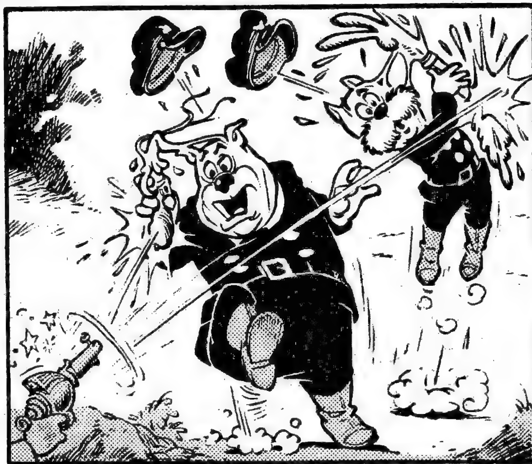

De volgende morgen kon men burgemeester Dickerdack reeds vroeg in de Kleine Club aantreffen. De geruchten over zwarte voetsporen en rare vreemdelingen hadden hem tot nadenken gebracht en omdat dit ten stadhuize niet mogelijk was had hij zich in een rustige omgeving teruggetrokken. Doch ook hier werd de diepe loop van zijn gedachten gestoord door commissaris Bulle Bas, die met professor Prlwytzkofsky binnentrad. „Het is me een toestand, burgemeester!" riep de politiechef reeds van verre. „Ik weet het, ik weet het", mompelde de magistraat vermoeid. „Schei uit, Bas: ik slaap er niet van". „We zijn machteloos!" hernam de beambte. „Die vreemden beschikken over geheime wapens, zegt de prof. hier. Hij zegt, dat ze metalen voorwerpen week kunnen maken". „Praw!" beaamde de geleerde. „Mijn schone krachtwagen! Een gans glibberige gelei!" „U hoort het!" voer de commissaris voort. „Op deze manier is er niets meer veilig. Wij staan met onze wapens voor aap tegenover die lui uit de onderwereld". De heer Dickerdack verschikte zich onrustig in de kussens. „Ja, ja", sprak hij treurig. „Men heeft het op onze welvaartsstad voorzien; het was te verwachten. Ons hoog levenspeil wekt jalouzie op de achtergebleven gebieden. Wat moet men beginnen, als gemeentebestuur zijnde? Iedere Rommeldammer zijn reeruggetje, was mijn motto: maar hier sta ik machteloos. Alles zal ons ontnomen worden". „Ach wat!" riep de professor ongeduldig uit. „Dat is het niet! Deze vreemden gebruiken hun wapens alleen om het kukel te onderzoeken!" Hij verdraaide zijn ogen en herhaalde op huilerige toon: „Het kukel! Wat is dat? Ach, alles is zo onwetenschappelijk!"

TOM POES EN HET KUKEL

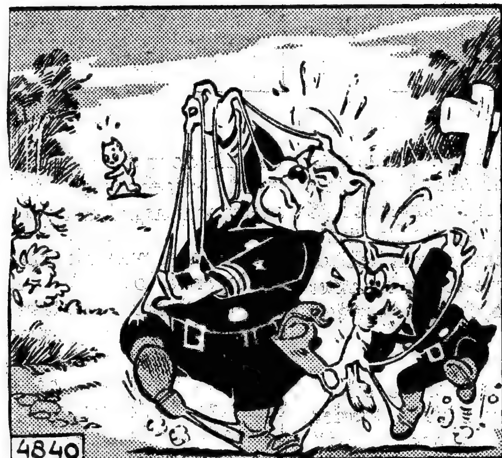

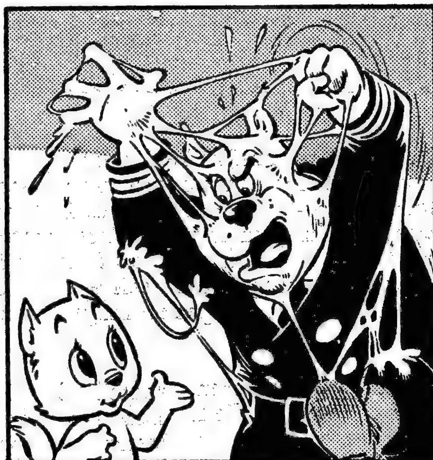

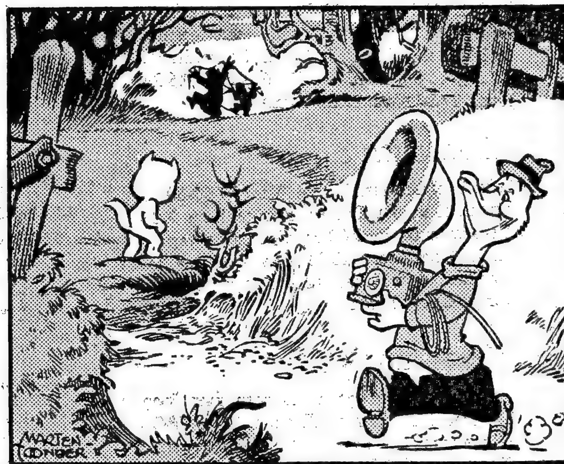

Commissaris Bulle Bas liet het er niet bij zitten. Het geklaag van de burgemeester stond hem tegen en het opgewonden gebabbel van de professor matte hem af. Daarom stelde hij een politiepatrouille samen en marcheerde de natuur in. „Het kukel"! hoonde hij. „Heb je ooit zoiets gehoord, Snuf"? De brigadier schudde peinzend het hoofd en zijn meerdere vervolgde: „Het is natuurlijk allemaal nonsens. Wat weten we? We weten, dat hier lui met zwarte voeten rondlopen die ons beloeren. Meer weten we niet"! „Nou niets..." protesteerde zijn ondergeschikte. Doch de heer Bas wenkte ongeduldig af. „Niets" hernam hij met verheffing van stem. „Voordat men mijn kukel gaat onderzoeken moet er héél wat gebeuren. Ik wil nog aannemen, dat die indringers van auto's gelatine kunnen maken – al moet ik dat eerst nog zien..." Op dat moment doken er twee vreemde gedaantes uit een greppeltje op - en voordat de politiebeambten hun wapens hadden kunnen richten was het schiettuig reeds in een kleverige stroop veranderd. „Schiet dan, „Snuf"! kreet de commissaris, terwijl hij trachtte de revolver van zijn vingers te trekken. Doch toen hij merkte, dat de brigadier geheel verward was geraakt in zijn geweer en dat de kleverige draden ook hem in een ragfijn net sponnen, zonk hij met een akelige kreet op de grond. „Heb geen angst, tuigdrager", sprak een van de vreemden. „Dit is Ak-ak, de waarnemer. Hij gaat even het getal van uw kukel waarnemen". Met deze woorden ontdeed hij de ambtenaren van hun hoofddeksels en plaatste samen met zijn metgezel een luisterapparaatje op hun schedels.

TOM POES EN HET KUKEL

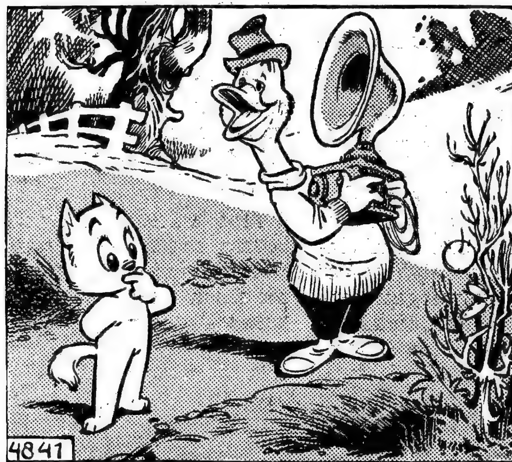

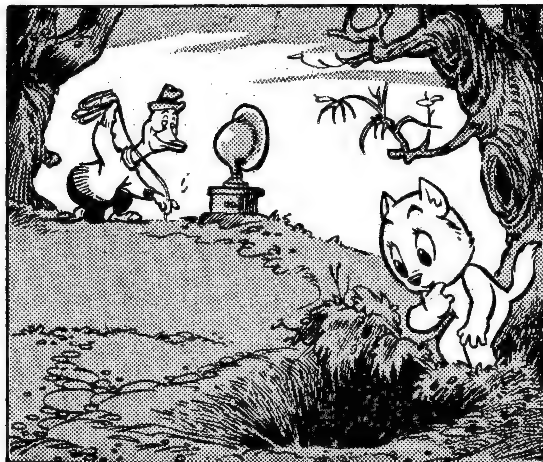

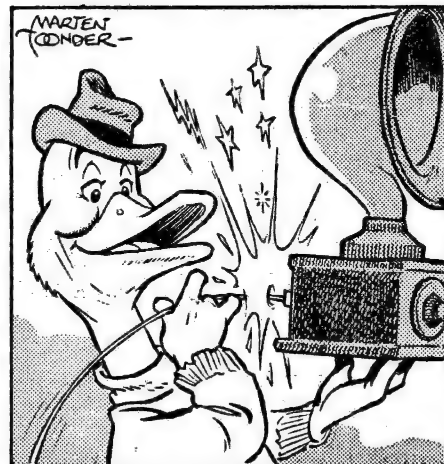

Tom Poes was al vroeg van huis gegaan, omdat hij de poel wilde onderzoeken waarin de vurige bol verdwenen was. „Want die bol is belangrijk", sprak hij tot zichzelf. „Ak-ak en Ok-rok - of hoe ze ook heten mogen – hadden veel eerbied voor dat ding..." Op dat moment werd zijn aandacht getrokken door een verward geroep en daar hij de stem van commissaris Bas herkende, haastte hij zich de heuvel op. „Geen eerbied voor de wet"! schreeuwde de politiechef overspannen. „Waar zijn de lummels. Stappers? Waarom heb je ze niet aangehouden"? „Ik...e-h...ik zat in mijn geweer verward"! hijgde de brigadier. „Dat zit ik trouwens nog"! „Wat is hier gebeurd"? vroeg Tom Poes, die tot zijn verbazing zag dat de ambtenaren in een net van kleverige draden gewikkeld waren. „Bemoei je er niet mee"! riep Bulle Bas, uitzinnig aan het web rukkend. „Sta daar niet te lachen"! „Ik lach niet", zei Tom Poes. „U bent zeker door Ok-rok bestraald, net als de professor gisteravond. Ja, dat ventje kan metaal in gelei veranderen. Kan ik u helpen"? „Ga weg"! hernam de politiebeambte met overslaande stem. „Blijf van onze wapens af"! „Ik wil wedden, dat ze uw kukel gemeten hebben", vervolgde Tom Poes peinzend. „Als we nu maar..." „Kom, Stappers"! loeide de commissaris. „We staan hier voor aap tegenover de burgerij. Naar het bureau. Vlug"! Zo sprekende wendde hij zich om en gevolgd door zijn ondergeschikte snelde hij de heuvel op. Worstelend met hun bedorven schiettuig verdwenen de ambtenaren uit het gezicht en nu bleef Tom Poes alleen achter. Doch niet lang. Van de andere kant naderde Wammes Waggel met een sterk verouderd radio-toestel, dat hij op een mesthoop gevonden had.

TOM POES EN HET KUKEL

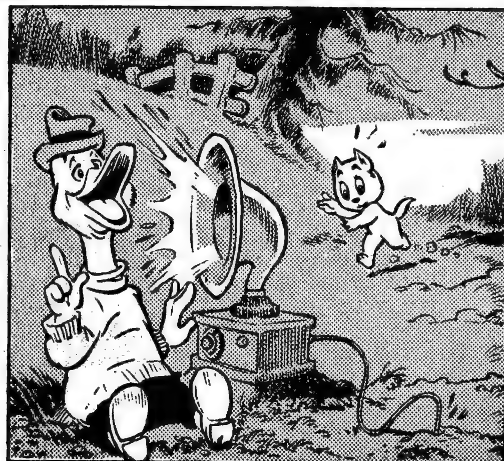

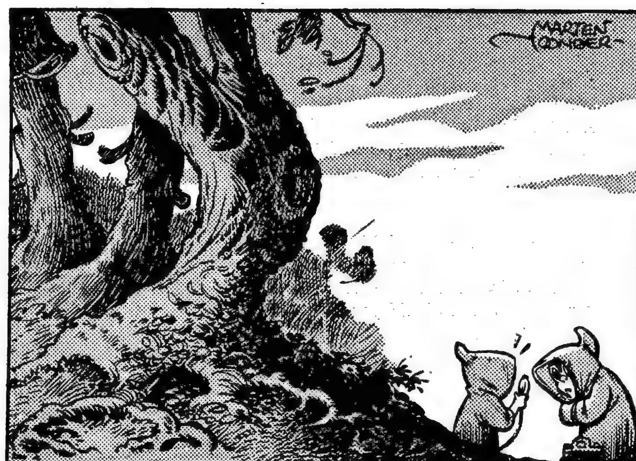

Tom Poes boog zich peinzend over de greppel, die hij terwijze van de weg ontdekt had en wierp er een blik in. In deze beschouwing werd hij echter gestoord door Wammes Waggel. „Hallo, zeg"! riep deze uit. „Kijk eens wat ik hier heb"! „Hm", zei Tom Poes afwezig. „Een oude radio lijkt me. Leuk hoor"! „Ja, reuze"! hernam Wammes trots. „Heb ik gevonden tussen oude rommel. Een echte radio, met een toeter en alles. Vind je hem niet enigjes? Het is alleen jammer, dat hij niet spelen wil. Ik heb er nog wel een nieuwe batterij ingezet - maar hij doet het niet. Hoe zou dat komen, zeg"? „Je moet hem aarden, denk ik", mompelde Tom Poes. Hij boog zich weer over het gat, want dat vond hij belangrijker dan de vondst van Waggel. „Het is diep", dacht hij. „Hm, die vreemde ventjes huizen onder de grond, dat is duidelijk. En ze zijn vast hier uit gekomen om het kukel van Bulle Bas te meten. Maar ik kan toch niet zo maar in deze put naar beneden gaan? Dat is te gevaarlijk. Als er nu maar een andere manier was om ze hier beneden te bespieden. . ." Hij begon te peinzen zonder zich te storen aan de bedrijvigheid van Wammes Waggel, achter hem. Die was bezig een lang ijzerdraad in de bodem te steken - en omdat de aarde zacht was ging dat vrij gemakkelijk. „Aarden? Een goed idee", prevelde hij. „Een meter of drie zal wel genoeg zijn, zou het niet? En als ik nu het einde van de draad in dit piefje steek is het gepiept"! Hij voegde de daad bij het woord en tot zijn verrassing sloeg er een grote blauwe vonk uit het kastje. „Grutjes"! riep hij uit. „Wat een enig toestel"!

TOM POES EN HET KUKEL

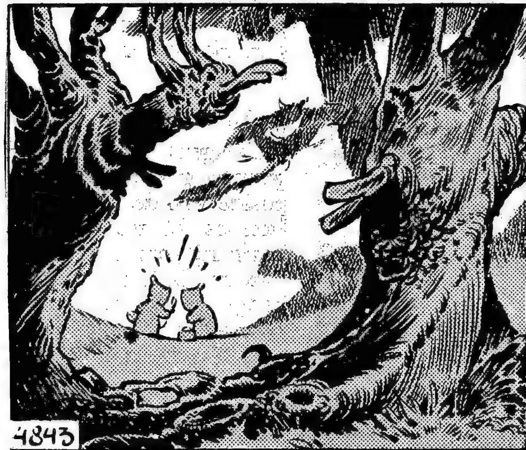

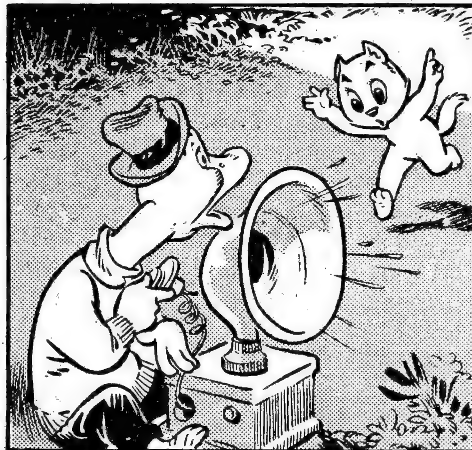

Tom Poes zat ingespannen na te denken over een manier om de vreemdelingen onder de aarde te bespieden toen hij gestoord werd door een luide stem, die over het landschap schalde. „Twee tuigdragers"! riep de stem. „Bewakers van de orde, denkt Ak-Ak de waarnemer. Ok-rok, de kwintenstraler, heeft hun tuig omgestraald, zodat de waarneming rustig verricht werd. Maar ze hadden een min kukel..." „Wat is dat"? riep Tom Poes verrast uit. Hij keerde zich om en zag Wammes Waggel trots naast zijn radio staan. „Hij doet het!" sprak deze. „Reuze hard geluid, hè? Maar dit is niet zo'n enig programma. Vast een polletieke prater, denk je niet? Ik ga een lekker muziekje opzetten, hoor"! „Nee"! riep Tom Poes. „Laat hem uitpraten, Wammes! Houd even je mond!" Wammes Waggel liet zijn hand zinken en luisterde met betrekkend gelaat naar het gepraat, dat uit de verouderde luidspreker klonk. „Min vijf ku", galmde de stem. „Ak-ak, de waarnemer denkt, dat het napraters zijn". Er klonk een zacht gebrom, dat de uitzending stoorde en de eigenaar van het apparaat schudde het hoofd. „Ik vind er niks aan"! verklaarde hij huilerig. „Doe nou niet zo flauw, hoor"! „Sst"! siste Tom Poes. „Dit is een reuze ontdekking, Wammes! Je hebt je toestel precies op de goeie plek aangesloten. We kunnen hier alle gesprekken afluisteren die de vreemdelingen door hun microfoontjes voeren. Want die Ak-ak is het ventje dat commissaris Bulle Bas heeft aangevallen"!

TOM POES EN HET KUKEL

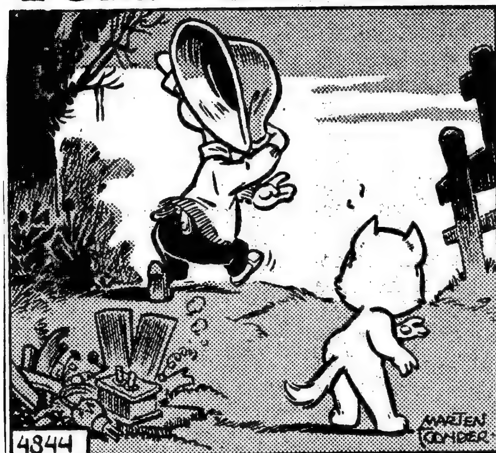

Ak-ak de waarnemer en Ok-rok de kwintenstraler staarden geboeid naar het apparaatje, dat Ak-ak in de hand hield. Hij had een knopje omgedraaid en nu luisterden ze naar het geknetter, dat er uit kwam. „De Droon"! fluisterde Ok-rok vol ontzag. „Stil"! waarschuwde Ak-ak. „Het past ons niet om te spreken, als de Droon gaat praten". „Ak-ak praat te veel!" dreunde plotseling een diepe stem uit het doosje. „Ak-ak de waarnemer moet alleen maar waarnemen en niet denken! Hij moet het kukel meten en het getal doorgeven en meer niet., Ik ben de Droon - en ik zal beslisen wat de uitspraak is"! „Wat een malligheid, hè"? riep Wammes uit. Hij zat niet ver vandaar aan de knoppen van zijn radio te draaien zonder er in te slagen de basstem kwijt te raken. „Op alle stations is dezelfde prater"! vervolgde hij ontstemd. „Niks leuk, hoor! Wat is nou een droon? Betaal ik daar mijn luistergeld voor? Allemaal polletiek en deftige praatjes!" Met deze woorden stond hij op en tilde het toestel van de grond. „Laat staan"! riep Tom Poes, toesnellend. „Laat me nu even luisteren. Misschien kom ik eindelijk te weten wat dit allemaal betekent"! Hij was echter te laat. Wammes Waggel wierp het luisterapparaat krachtig ter aarde, zodat de onderdelen in het rond spatten. „Dit is niks geen goeie radio"! riep hij ontevreden uit. „Voor mij is de pret er af. Wat kan mij nu een droon schelen? Zeker een nieuw wasmiddel of zo, wat jij, Tom Poes"? Maar Tom Poes staarde verslagen naar de brokstukken en antwoordde niet.

TOM POES EN HET KUKEL

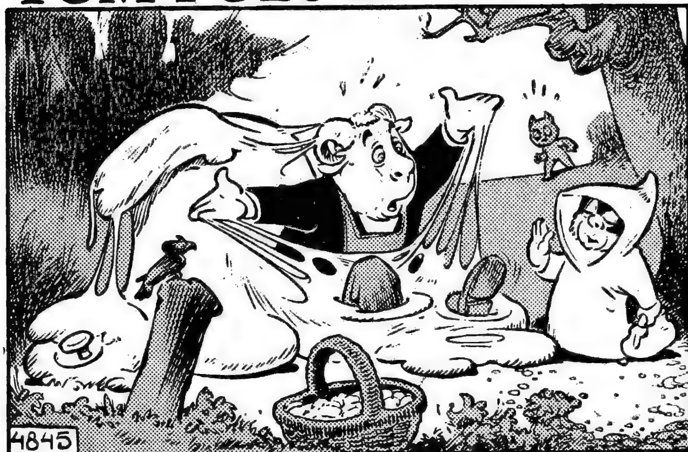

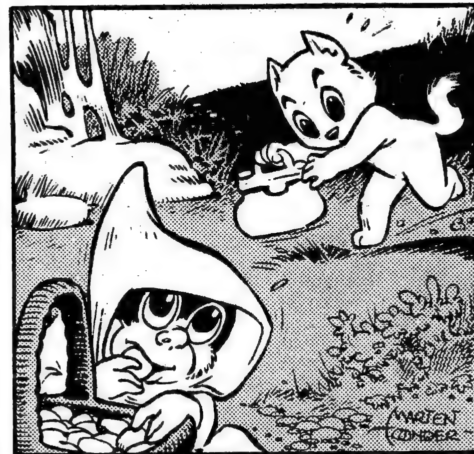

Tom Poes staarde verslagen naar de overblijfselen van het oude radiotoestel en schudde het hoofd. „Een domme streek, Wammes"! zei hij. „Die aardleiding was op de een of andere manier aangesloten op de Droon! Als je nu even gewacht had zou ik het hele gesprek van die vreemdelingen gehoord hebben. En dan zou ik nu eindelijk weten wat ze willen"! „Nou hoor"! riep Wammes Waggel. „Het was mijn radio en die mag ik stuk maken als ik wil, hoor! En ik wil niet weten wat ze willen met hun droon! Maar die toeter is wel enig. Die neem ik mee". Zo sprekende raapte hij de ouderwetse luidspreker op en liep er snel mee heen. Tom Poes zette intussen zijn tocht naar het moeras voort. Dat was niet ver van daar, zodat hij al spoedig aan de oever stond. „Ik weet nu, dat die rare ventjes alles rapporteren aan de Droon", mompelde hij. „Maar wie is dat? Ik weet alleen, dat ze de lichtbal zo noemden die hier gisternacht inviel. Misschien was het wel een soort vliegtuig, waar iemand in zat"! „Wij moeten dit wetenschappelijk aanvatten", sprak professor Prlwytzkofsky in de stilte van zijn studeervertrek. Het gebeurde van de afgelopen nacht had de geleerde sterk aangegrepen Geen wonder. Het verlies van zijn automobiel en het onderzoek naar zijn kukel waren meer dan hij verdragen kon. Daarom had hij besloten om de daders te ontmaskeren, wat het ook kosten mocht. „Wat hebben wij voor daadzaken?" zo vroeg hij zich af. „Zwarte voetsporen; dat is één. Ongebeelde kukelmeters; dat is twee. Een buitenordentelijk lichtverschijnsel, dat mij gemodderd heeft; dat is drie. Welnu; er is ener verband tussen die drie, dat is klaar"!

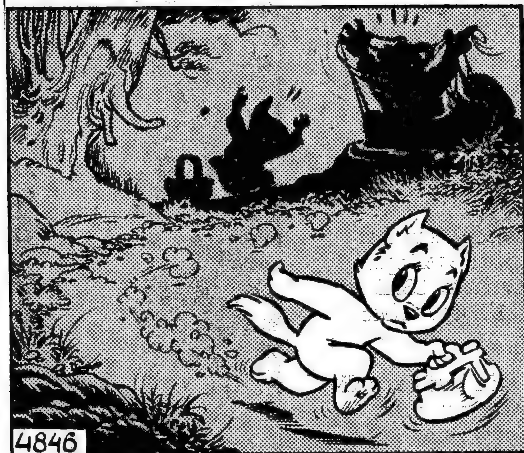
TOM POES EN HET KUKEL

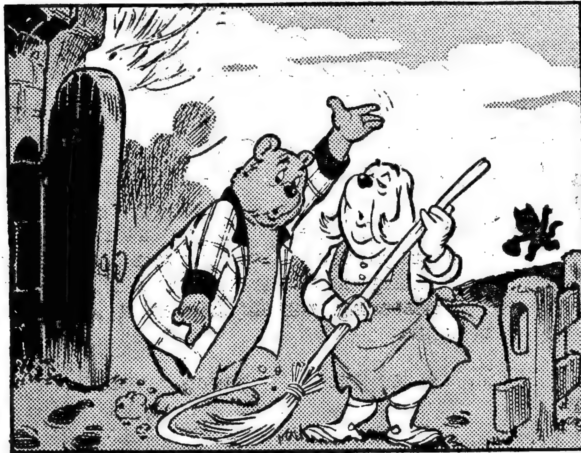

4845 Toen Tom Poes peinzend de weg naar huis weer insloeg werd zijn aandacht getrokken door een stuitend toneeltje aan de wegkant. „Ze worden steeds brutaler"! mompelde hij. „Nu hebben ze de bestelwagen van meneer Grootgrut omgestraald"! En ja hoor! Daar zat de kruidenier te midden van een geleiachtige massa, die hem draderig beplakte. Voor hem stond een van de vreemde ventjes die we nu reeds enkele malen aan het werk hebben gezien. Het maakte juist zijn tasje dicht en trachtte de beproefde middenstander te kalmeren. „Ep-lep, de waarnemer, is al klaar", zo sprak hij sussend. „Hij heeft het getal van uw kukel gemeten. Helaas, het is een min kukel". „Dat kan wel zijn"! riep de heer Grootgrut handenwringend. „Maar dit is toch geen manier! Het was toch niet nodig om mijn auto zo te verflodderen? Ik ben mijn klanten altijd graag van dienst - en als u gezegd had wat u wilde was ik wel even uitgestegen! Maar dit?! Mijn wagen en mijn grutsprits zijn naar de maan"! De vreemdeling, die juist op het punt stond heen te gaan, keerde zich weer om. „Grutsprits"? herhaalde hij vragend. „Wat anders"? riep de komestibleshandelaar uit. „Overheerlijke grutsprits is mijn specialiteit. Daar staat nog een mand. Proef maar eens, dan kunt u zien wat u gedaan hebt"! Ep-lep boog zich over de kruideniersmand en snoof hoorbaar. Het was duidelijk, dat hij door de geur van het baksel getroffen werd, want hij vergat voor een ogenblik zijn valiesje om aandachtig te kunnen proeven. Daar maakte Tom Poes gebruik van.

TOM POES EN HET KUKEL

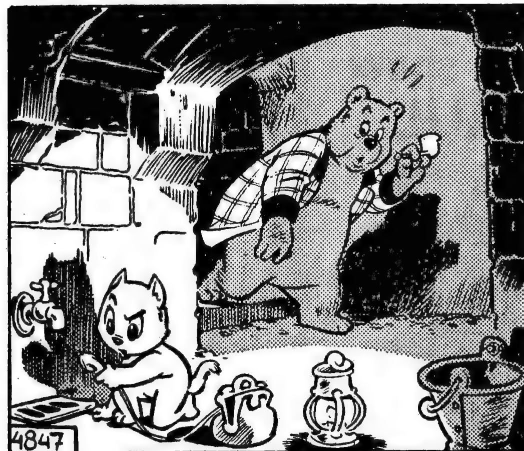

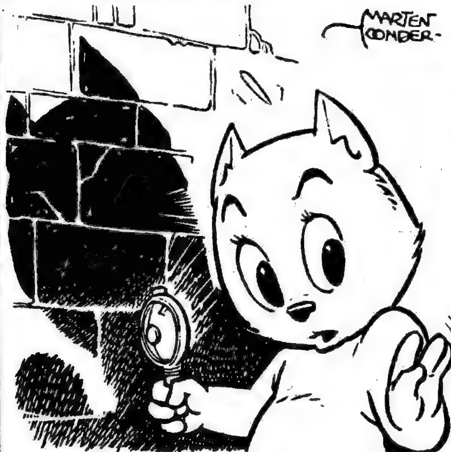

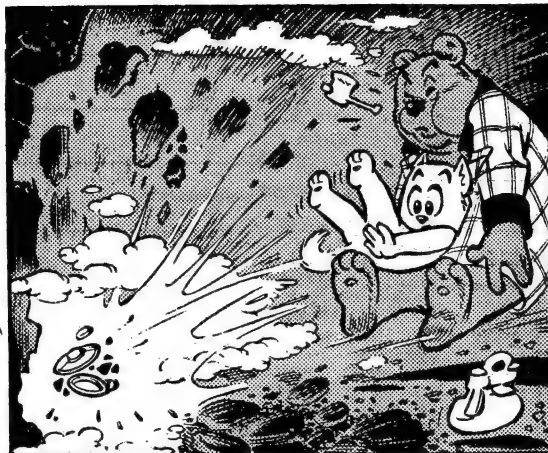

4846 Tom Poes greep het tasje van de vreemdeling en holde er mee weg, zo snel als zijn benen hem dragen konden. „Mijnheer Poes"! riep de kruidenier Grootgrut uit zijn geleimassa. „Wilt u mij niet even uit mijn bestelauto helpen? Kijk toch wat er gebeurd is"! Door dit geroep werd ook de eigenaar van het valies opmerkzaam. Hij liet de grutsprits liggen en stiet een schrille kreet uit. „Ieuw"! piepte hij. „Mijn bokelhefter! Mijn kukelmeter! Kom terug"! Maar Tom Poes lette niet op het geroep en draafde voort in de richting van slot Bommelstein. Daar was de bediende Joost juist bezig het gazon met een bezem te vegen, daartoe aangezet door zijn werkgever. „Het is hier een troep"! sprak deze op verwijtende toon. „Niets dan vieze, zwarte sporen op het jonge groen. Je weet toch, dat ik er niet tegen kan, Joost? Waarom zorg je dan niet, dat ik ze niet te zien krijg"? „Het is onbegonnen werk, met uw welnemen", mompelde de knecht, al schrobbend. „Dit zijn de voetstappen van de vreemdelingen en die plegen zich hier te vertreden, als ik mij zo mag uitdrukken"! „Schei uit over de vreemdelingen"! riep heer Ollie overspannen. „Ik wil er niets meer over horen"! Op dat moment verscheen Tom Poes buiten adem op het toneel en wees op het koffertje. „Mag ik uw kelder gebruiken"? vroeg hij hijgend. „Dat is de enige plek waar ik ongestoord alles over de vreemdelingen kan horen! Ik heb hier hun apparaten, heer Bommel"!

TOM POES EN HET KUKEL

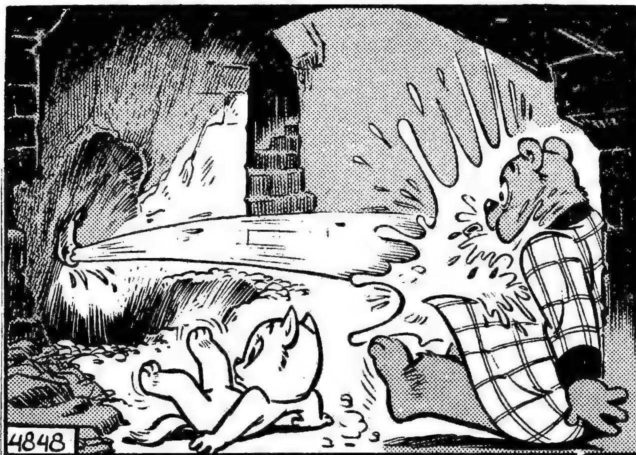

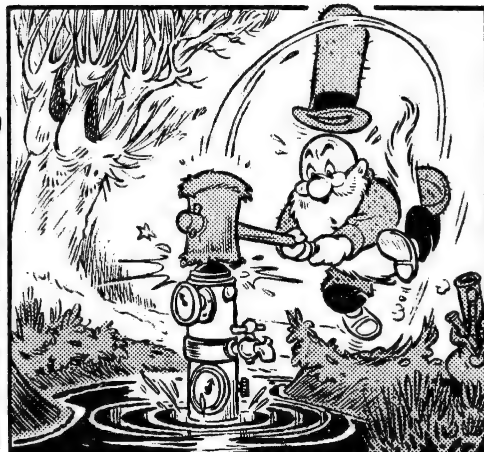

4847 Tom Poes liep, zonder op toestemming te wachten, naar de kelder van Bommelstein en zette het koffertje naast zich neer. Daarop greep hij het instrumentje er uit waarin hij het vreemde ventje had zien praten en draaide een knopje om. Er klonk een zacht geknetter uit het doosje. „Dit is de verbinding met de Droon", dacht Tom Poes. „Als ik nu maar geen fouten maak"! Hij haalde diep adem en trok zijn mond scheef. „Dit is Ep-lep, de waarnemer", sprak hij met geknepen stem. „Hij heeft het kukel gemeten van Grootgrut, de spritsmaker. Het is een min kukel". „Hoeveel min"? vroeg een diepe stem uit het toestelletje. Tom Poes zweeg even beduusd en in de stilte klonk heer Bommels stem bij de keldertrap. „Wat doe je toch, jonge vriend"? vroeg deze klagend. „Dat loopt maar door mijn huis en dat doet maar..." „Hoeveel min?" herhaalde de basstem dreunend. „Eh...wacht even"! zei Tom Poes; heer Bommel gejaagd wegwenkend. „Ep-lep, de waarnemer, wil eerst weten waarvoor zijn waarnemingen eigenlijk dienen"! Het geknetter uit het apparaatje werd luider en de donkere stem galmde dreigend door het keldergewelf toen hij riep: „Nieuwsgierige waarnemers zijn gevaarlijk! Waarnemers mogen niet denken en niet vragen; ze mogen alleen maar doen wat hun gezegd wordt. Sta stil, Ep-lep, en houd uw mededeler goed vast"! Nu begon Tom Poes bang te worden. Gedreven door een akelig voorgevoel wierp hij het toestelletje van zich af - en dat was maar net op tijd. Want voordat het de grond bereikt had sprong het met een donderende knal uit elkaar.

TOM POES EN HET KUKEL

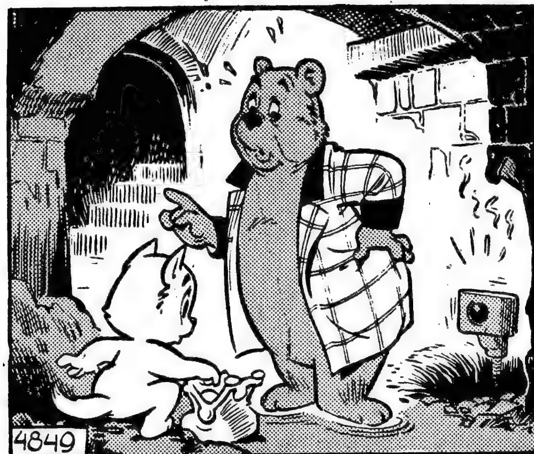

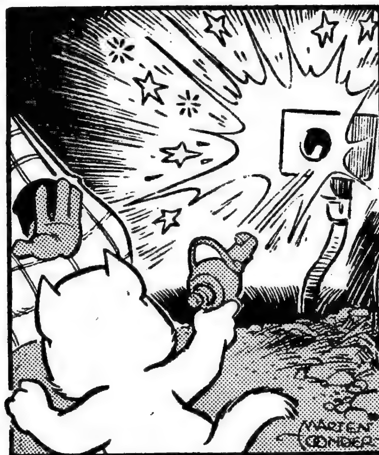

4848 Het apparaatje ontplofde met zoveel geweld, dat er een diepe trechter in de vloer van de kelder geslagen werd. Uit de verbrijzelde waterleiding spoot een heldere straal klaterend op de tors van heer Bommel, maar Tom Poes had daar geen aandacht voor. „Tjonge", mompelde hij ontdaan. „Die Droon is geen aardig iemand! Als zijn waarnemers hem niet aanstaan neemt hij geen halve maatregelen, dat blijkt"! „Help"! riep heer Ollie klagend. „Doe toch iets! Ik veldlink! Wat doe je toch, Tom Poes? Wat betekent dit allemaal"? De aangesprokene stond moeilijk op en draaide de hoofdkraan dicht. „Dit betekent", zei hij, „dat we met iets gevaarlijks te maken hebben! Tot nu toe meten ze alleen ons kukel, wat dat dan ook is. Maar over een poosje zou er wel eens iets ergs kunnen gebeuren"! „Wat er nu gebeurt is al erg genoeg"! prevelde heer Bommel met bevende lippen. Hij stond druipend aan de rand van het gat en staarde vol afkeer naar de dampen die er uit opstegen. „Nattigheid en stank", zei hij walgend. „En dat terwijl ik niets over kukels wil horen! Ik begrijp je niet, jonge vriend; je moest toch weten, dat het niets is voor een heer. Wat het dan ook is: ik kan er niet tegen"! Op datzelfde moment dreef professor Prlwytzkofsky met prachtige slagen een brede buis in het moeras; niet ver van daar. „Praw", sprak de geleerde tot zichzelf. „Vloedigheid en slechte reuk! Maar de wetenschap wil klarigheid over der kukel hebben! Mijne becijferingen verraden mij, dat hier ener gevaar dreigt. Maar welk? De gegevens ontbreken mij..."

TOM POES EN HET KUKEL

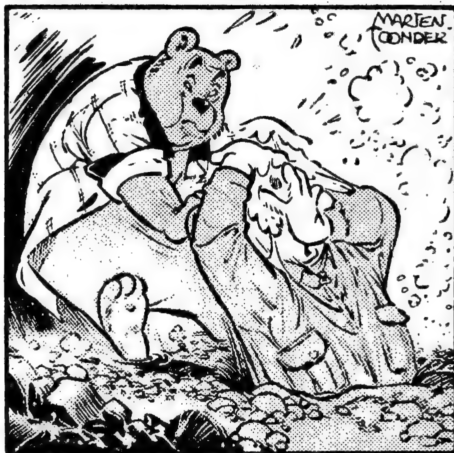

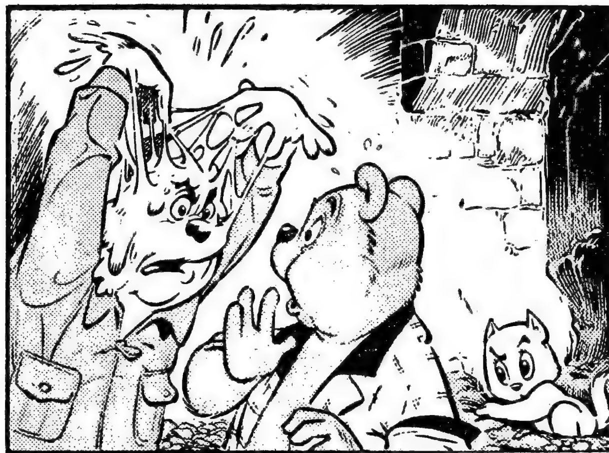

4849 „Je bent héél onnadenkend, jonge vriend"! sprak heer Ollie op bedroefde toon. „Je weet, dat ik niet tegen deze kukelgeschiedenis kan - en toch spring je hier rond met allerlei gevaarlijk tuig en verwoest mijn goede kelder. En waarom"? „Omdat ik nu eindelijk wil weten, wat er achter zit", zei Tom Poes. Hij was op de grond gaan zitten om te onderzoeken wat er verder nog in Ep-leps valiesje aanwezig was. „Er zitten vreemdelingen achter", hernam heer Bommel. „Afgunstige buitenlanders, die ons bespionneren; dat is duidelijk. Mijn werk, waar ik met mijn fijn besnaard zieleleven niets mee te maken wens te hebben". „Dat is mogelijk", zei Tom Poes. „Maar die vreemden zijn gevaarlijk; zij hebben uw kelder verwoest en niet ik. Daarom..." Hij zweeg plotseling en staarde naar een vreemd kastje, dat langzaam achter heer Ollie's rug uit het gat omhoog kwam. „Wat is er"? vroeg heer Bommel ongerust. Doch in plaats van te antwoorden trok Tom Poes snel een instrument uit het koffertje en schoot een blauwe straal langs hem heen. „Help"! riep heer Ollie met overslaande stem. „W-wat doe je? Ik verbied het"! „Dit is een kwintenstraler of zo", legde Tom Poes uit. „Daarmee veranderen die kereltjes metalen voorwerpen in gelei. En ik heb geraakt"! „W-wat heb je g-geraakt"? stamelde de gastheer geschrokken. Hij draaide zich om en staarde met grote ogen in het gat waar verwarde geluiden uit opstegen. „Een waarnemerskastje"! riep Tom Poes. „Opzij, ik ga er achter aan".

TOM POES EN HET KUKEL

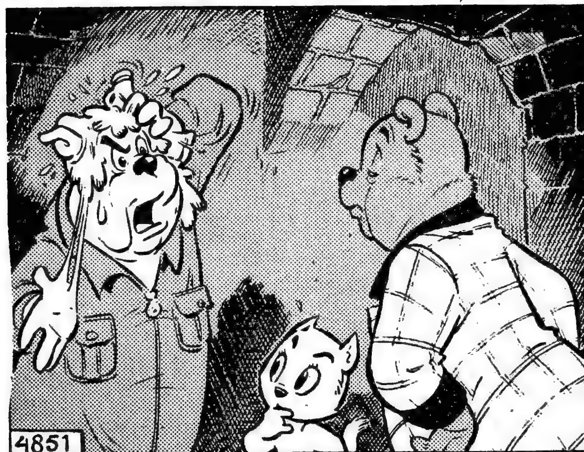

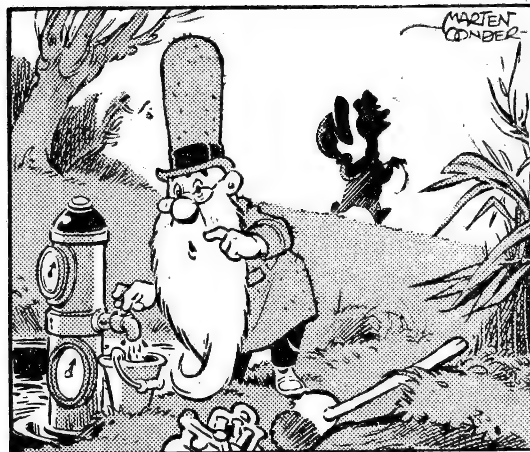

4850 Tom Poes sprong, zonder zich lang te bedenken, in het gat en heer Ollie keek hem ontdaan na. „We worden bespied", mompelde hij. „Een waarnemerskastje... dat was het ding waar Doddeltje zo van geschrokken is! En dat in mijn eigen kelder"! Voorzichtig trad hij dichter op de opening toe en luisterde naar de verwarde geluiden die er uit opstegen. „Ik heb hem"! hoorde hij Tom Poes roepen. „Help me, heer Ollie - hij zit verward in zijn kastje"! Nu werd er iets wakker in heer Bommel. „Ik moet wat doen", prevelde hij. „Het gaat toch niet aan om een jong en onervaren iemand alleen te laten rondtobben met een verwarde schurk. Ik ga mij persoonlijk inzetten"! Zo sprekende rolde hij zijn mouwen op en boog zich over het gat. Na enig rondtasten in de duisternis kreeg hij een kledingstuk te pakken en daaraan begon hij te trekken. „Tegenspartelen zal niet baten"! zo riep hij uit. „De kracht van een heer is verschrikkelijk. Duw eens wat harder, Tom Poes! Juist, hij komt al, de schelm"! En ja hoor. Opgeduwd door Tom Poes en gesjord door heer Ollie verscheen er een zware gedaante in de opening die na een laatste ruk dreunend op de grond belandde. „Zo", sprak de gastheer. „Nu zul je je moeten verantwoorden, ellendige! Wat mankeert je om weerloze dames aan het schrikken te maken? Waarom heb je mij verstijfd en de auto van de professor verslapt? En wat is dat met het kukel waar ik zo veel van hoor"? „Wacht even", zei Tom Poes betuterd. „We hebben een verkeerde te pakken. Dit is geen kwintenstraler en ook geen waarnemer"! Hij had gelijk, dat bleek. Want met een wanhopige ruk trok de gevangene de handen van het gelaat en vertoonde nu de verwrongen trekken van commissaris Bulle Bas.

TOM POES EN HET KUKEL

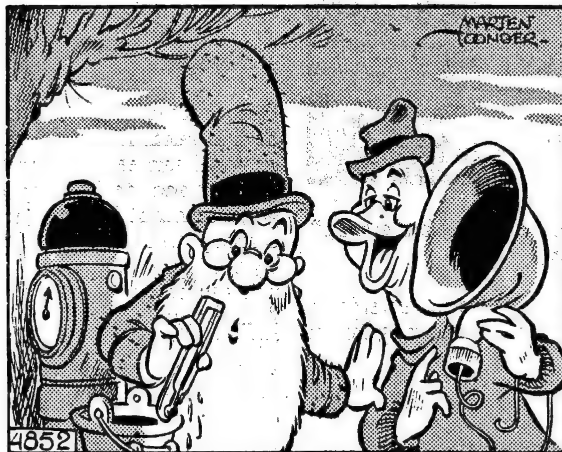

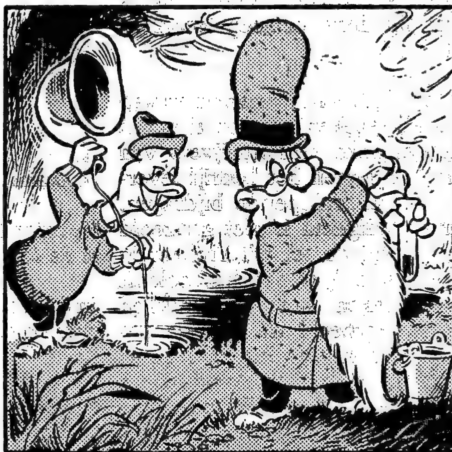

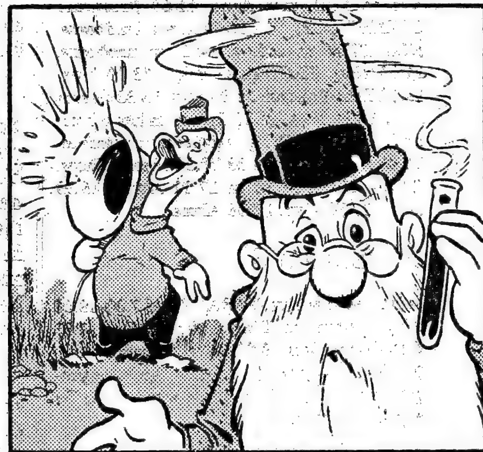

4851 Commissaris Bulle Bas stiet een getergde kreet uit. „Natuurlijk Bommel weer"! riep hij. „Altijd dezelfde". „Matig u, heer Bas", zei heer Ollie koel. „Bedenk tegen wie u spreekt". „Dat doe ik juist"! kreet de politiechef overspannen. „Het is wel bitter! Daar volgde ik een spoor door de riolen. Met levensgevaar, mag ik wel zeggen. Met inzet van al mijn speurdersgaven! Onder dit pand vind ik een belangrijk bewijsstuk. Ik weet dus, dat ik de indringers op het spoor ben., Ik kijk. Ik zie, dat het een soort periscoopje is, een kijkkastje zal ik maar zeggen. Ik steek het door een verdacht gat in de zoldering...en wat gebeurt er"? „Nu, wat gebeurde er"? vroeg heer Bommel vol spanning. „Dat zal jij niet weten"! loeide de beambte. „Je hebt mijn bewijsstuk tot gelei verflodderd zodat het me om de oren druipt"! „D-dat heb ik niet gedaan", stamelde heer Ollie. „Dat deed Tom Poes". „Alles voor niets", hernam de ander inzinkend. Hij haalde een zakdoek voor de dag en begon het waarnemerskastje van zijn gelaat te vegen. „Heel mijn listig speurwerk", mompelde hij. „Door een paar lummels waardeloos gemaakt. Nu kan ik opnieuw door die modder gaan plassen". „Laat ik beginnen met der modr", sprak op dat moment professor Prlwytzkofsky, niet ver vandaar. „Voor een wetenschappelijk onderzoek zijn gegevens noodwendig. En volgens mijn these huist er een levensvorm in dezer blubr. Dus eerst een bodemmonster". Zo sprekende tapte de geleerde enig vocht uit het moeras, zonder te merken, dat er achter hem een wandelaar naderde.

TOM POES EN HET KUKEL

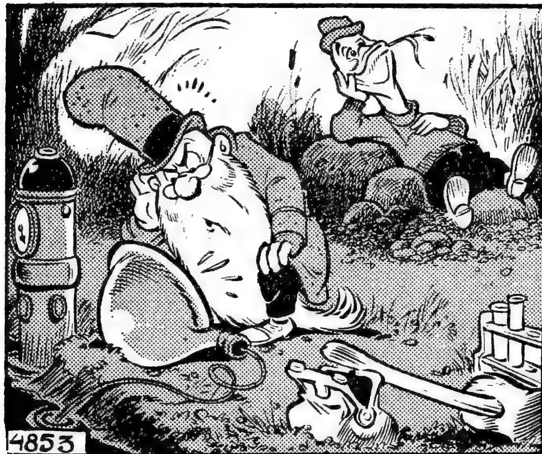

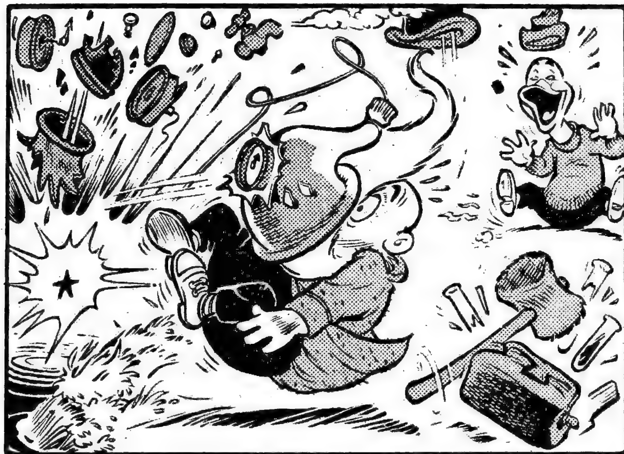

4852 Professor Prlwytzkofsky wachtte tot het emmertje geheel met modder gevuld was. Daarop draaide hij de kraan dicht, zette het vaatwerkje voorzichtig op de oever en stak er een thermometer in. „Hihihi, wat mal”, sprak de voorbijganger, in wie oplettende lezertjes zeker Wammes Waggel zullen herkennen. „Ga je blubberkoekjes bakken? Raar hoor; voor een prof”! „Praw”! mompelde de geleerde gehinderd. „U stoort mij in ene wetenschappelijke beproeving, heer Wagl. Dit is vijftien graden - en dat is méér dan te verwachten was. Wij zullen nu de reagens van Stolpfer in ogenschouw nemen”. Zo sprekende stortte hij een weinig drab in een glazen buisje en lengde het aan met een paarse vloeistof. „Leuk hoor”, zei Wammes. „maar moet je horen, zeg, dan kan je lachen”. „Ene oplossing van gasvormige amonia in water”, prevelde de professor, oplettend naar de dampen starend. „Nh40h”! Ammoniumhydroxyde; gans ongehoord”! „Een enige toeter, vind je niet”? hernam Waggel. „Hij is van een radio, maar de radio is stuk. Moet je kijken. Ik steek dit waslijntje in de grond... Kijk dan”! „Praw! Gaat u toch voorbij”! mompelde de geleerde geprikkeld. „Ik heb hier een sterke base, die mij te denken geeft”! De ander stoorde zich echter niet aan de vermaning. Hij stak zijn ijzerdraad in het moeras en op hetzelfde moment galmde er een diepe stem uit de luidspreker. „Waarnemers mogen niet nieuwsgierig zijn”! dreunde de stem., „Anders zal het hun vergaan als Ep-lep, die zojuist ontbonden is...” „Enigjes hè”? riep Wammes Waggel. „Een radio, die zonder radio werkt. Alleen jammer, dat er alleen maar praters uitkomen, vind je niet”? Nu liet de professor zijn glaasje zakken. „Zo kan men niet arbeiden”, klaagde hij.

TOM POES EN HET KUKEL

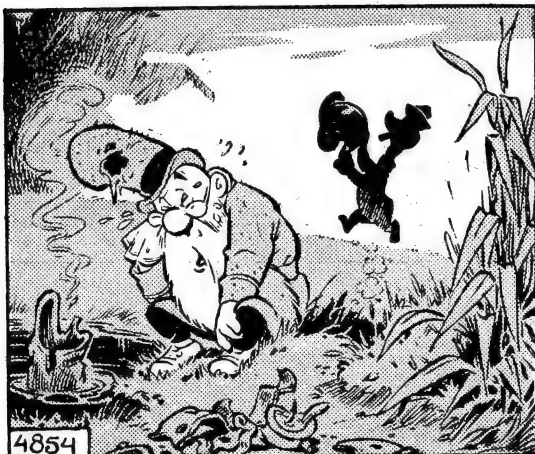

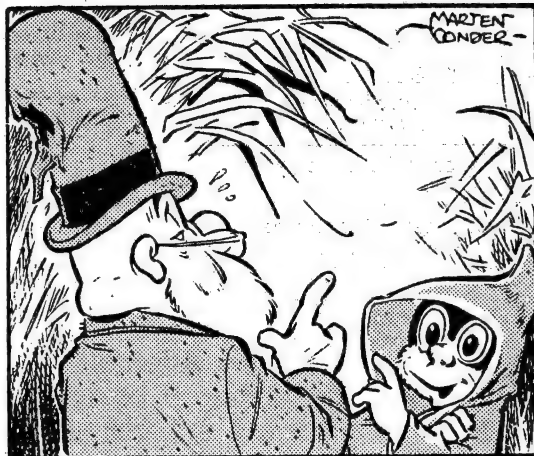

4853 Professor Prlwytzkofsky probeerde zijn gedachten bij het werk te houden; maar dat viel niet mee. Achter hem dreunde een stem uit de luidspreker over het stille moeras en die maakte iedere wetenschappelijke arbeid onmogelijk. Daarom legde de geleerde zijn apparaatjes neer en begaf zich gehinderd naar de toeter, die door de eigenaar voor het gemak op de grond was gelegd. „Wij worden waargenomen"! galmde de stem. „Boven mij, de grote Droon, is een bukkel door de bodem gestoken. Men is bezig mijn adem te meten. Stuur een kwintenstraler"! Het geluid ging over in geknetter en de professor schudde afkeurend het hoofd. „Praw"! sprak hij. „Ener hoorspel, wed ik. Ach, deze radiouitzendingen staan op gans nederig peil. Ze zijn voor een man der wetenschap niet uit te houden. Mag ik u bidden uw toestel weg te voeren, her Wagl"? „Ja, wat mal hè"? riep Wammes op de achtergrond. „Praten maar jongens, praten maar! Een leuk muziekje is er niet bij. Wat is een bukkel, prof"? „Wáánzin"! riep de geleerde gekweld. „Een bukkel door de bodem gestoken! Ongehoord! Bovendendroon! Dat is..." Hij zweeg plotseling en er verscheen een nadenkende trek op zijn gelaat toen hij naar de buis keek, die hij in het moeras had geslagen. „De Droon..." herhaalde hij ongerust. „maar dat is...Zou dan, wellicht..." Verder kwam hij niet. Want op dat moment schoot er een blauwe vlam uit zijn apparatuur en met een scherpe knal vloog alles de lucht in.

TOM POES EN HET KUKEL

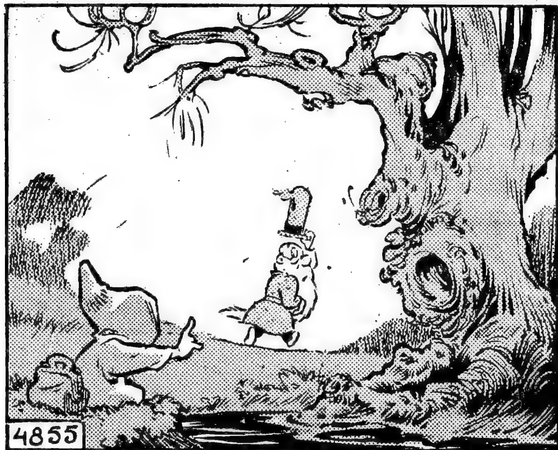

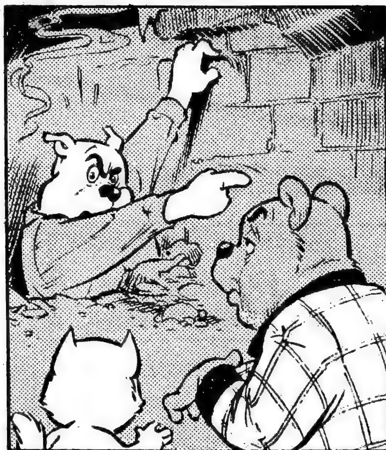

4854 De buis, die professor Prlwytzkofsky in het moeras had geslagen, ontplofte met een dreunende knal en liet slechts enkele brokstukken na. Toen de rookwolken waren opgetrokken kon men de geleerde jammerend bij het puin zien zitten. „Praw", zo riep hij schreiend uit. „Daar is mijn ganse kostelijke apparatuur in de lucht gespringd. Hoe kan men zo nu wetenschappelijk arbeiden"? „Nou", zei Wammes Waggel op de achtergrond. „ik heb anders wel gelachen, hoor. Het was reuze mal. Maar nu ga ik maar weer eens verder. Dag prof"! Zo sprekende nam hij zijn toeter op en stapte opgewekt heen, de ander verslagen achterlatend. „Men komt niet verder"! prevelde deze stil voor zich heen. „Men verzoekt het bestaan ener droon aan te tonen; maar voordat men zo ver is maakt dezer droon alle arbeid kapot. De weg der wetenschap is kommervol"! „Bent u iemand"? vroeg een stem naast hem. De geleerde keek getroffen op en zag in het moeras een kleine gestalte staan, die in een wijd plastic-achtig gewaad gehuld was. „Praw"! sprak hij, zich herstellend, „ik ben der doctor Prlwytzkofsky; hoogleraar te Rommeldam; een man der wetenschap". „Goed", hernam het vreemde ventje. „Zeg dan tegen uw stadgenoten, dat de Droon wil onderhandelen. Hij begint last te krijgen van jullie nieuwsgierigheid". „Onderhandelen"? herhaalde de professor verrast. „Wil hij praten? Dat is ja schoon. Voer mij naar hen toe"! „Nee", zei de vreemdeling. „Uw kukel is gemeten; het was een min kukel! Stuur iemand met een hoog kukel - en geen scholier".

TOM POES EN HET KUKEL

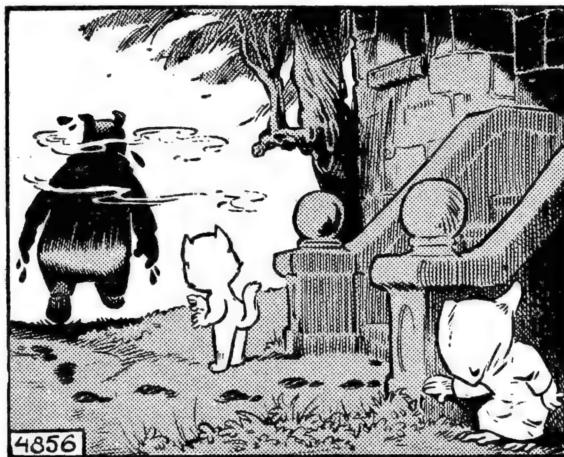

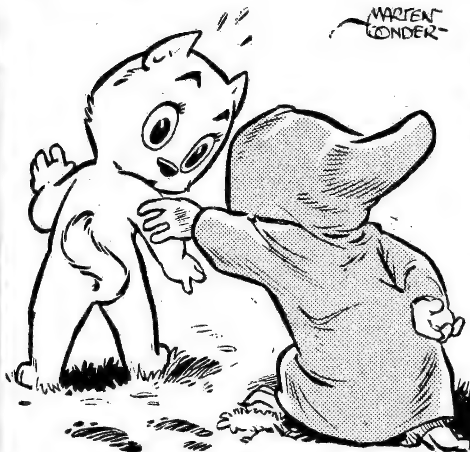

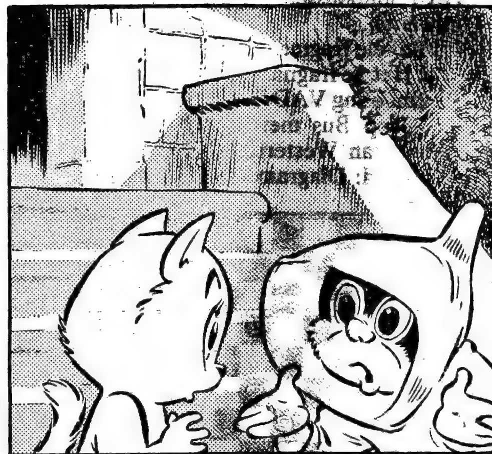

4855 Een ogenblik keek de professor verslagen naar het vreemde ventje. „Praw", mompelde hij. „Mijn kukel is dus niet hoog genoeg om met der droon te spreken? Welk een schrikkelijker onverschaamdheid... Maar goed, ik weet wanneer ik niet erwenst ben. Der goed dag"! Na deze woorden keerde hij zich om en begon met grote passen naar de stad te lopen. „Ik wacht hier", riep de vreemdeling hem na. „Maak haast! Stuur een onderhandelaar met gezag"! „Dit is meer dan een man van de wetenschap verdragen kan", prevelde de geleerde. „Stuur iemand met gezag, ja, ja! Ach, als ik nu maar wist wat der kukel was! Bedoelt hij der I.Q„ zo vraag ik mij? Dat zou zeer treurig zijn..." Terwijl nu de heer Prlwytzkofsky bekommerd uit het gezicht verdween zette commissaris Bulle Bas niet ver van daar zijn onderzoek voort. Hij had zich weer in het gat van heer Bommels kelder laten zakken en keerde zich tijdens het afdalen nog eenmaal om. „Ik waarschuw jullie", sprak hij dreigend. „De toestand is ernstig. Die droon, of hoe hij heet, moet gevonden worden. Hij is de hoofdman van deze spionnenbende en het wordt tijd, dat er met hem onderhandeld wordt door iemand met gezag! Dus geen gemodder van knoeiende lummels, Bommel! Begrepen"? Zo sprekende verdween hij uit het gezicht. Doch niet voor lang. Onder de grond werd een borrelend en klotsend geluid hoorbaar, dat overging in het geraas van een waterval. En daar spoot de dappere politiechef reeds weer uit het gat te voorschijn, temidden van zwarte blubber en de geur van bederf.

TOM POES EN HET KUKEL

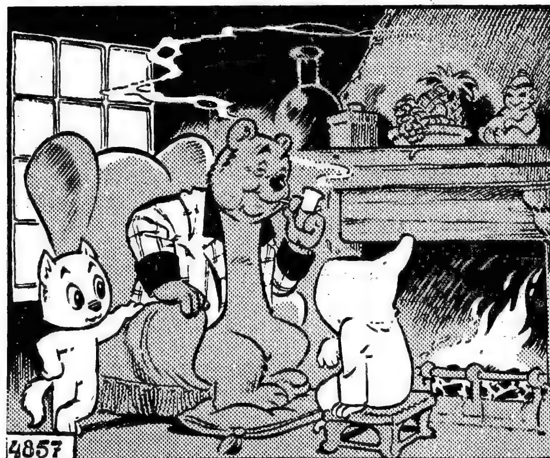

4856 Uit het gat in heer Bommels kelder spoot de modder omhoog, zodat de ruimte al spoedig in een poel herschapen was. De omstanders wachtten echter niet om het verloop gade te slaan. Terwijl heer Ollie zich naar boven spoedde om zich te wassen en te verschonen geleidde Tom Poes de commissaris naar de buitendeur. „Blah"! stamelde de politiechef gebroken. „Hier is speuldelswelk onmogelijk! Zeg, dat Bommel zijn beelput moet leiningen. Blub"! Na deze woorden stampte hij walgend heen, een slechte reuk achterlatend. „Dat is dus niet de manier om bij de Droon te komen", dacht Tom Poes. „Hoewel Ep-Lep en die andere ventjes geen last van de blubber schijnen te hebben. Ze doken zelfs in het moeras! Als ik nu maar wist, hoe. . ." Op dat moment werd hij aan een arm getrokken en toen hij schrikkend omkeek zag hij daar een van de kleine vreemdelingen staan. „Dit is Ep-lep, de waarnemer", zei het kereltje verontschuldigend. „Hij kan niets doen" „Wat"? riep Tom Poes uit. Maar toen begreep hij plotseling wat de ander bedoelde. „Ah"! hernam hij. „Jij bent het, die Grootgrut heeft bestraald en die zijn kukel heeft gemeten". „Ja", gaf Ep-lep deemoedig toe. „Het was een min kukel. En toen was er Grutspits. . . en toen. . ." „Ja, ja", zei Tom Poes streng. „Toen ging je proeven en toen heb ik je koffertje weggepakt. En wat wil je nu"? „Alles is weg", klaagde de waarnemer. „De bokelhefter en de kukelmeter en het ukkelklaf. Als Ep-lep zo bij de grote Droon terugkomt zal hij ontbonden worden. Hij is zeer bang. Wat moet hij doen"?

TOM POES EN HET KUKEL

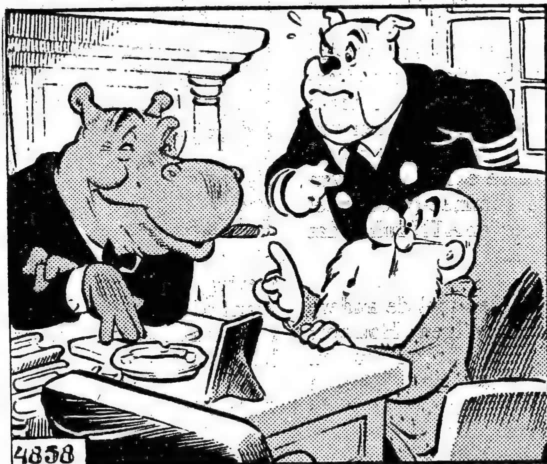

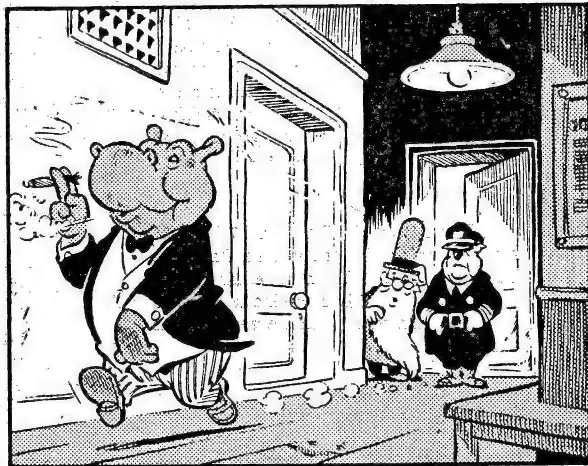

4857 „Eindelijk een spoor"! dacht Tom Poes terwijl hij Ep-lep naar binnen voerde. „Dit ventje kan ons heel wat vertellen over het kukel en de droon en alles"! Maar dat viel tegen. Toen de waarnemer op een stoel aan de haard zat en door heer Bommel met welgekozen woorden op zijn gemak was gesteld kon hij niet veel uitleggen. „Ep-lep is dom en onbekwaam", zei hij droevig. „Hij is maar een waarnemer en hij mag niet denken en niet vragen. Hij mag alleen maar doen, wat de grote Droon hem zegt. En nu heeft de witte heer hem alles afgenomen behalve zijn onmodderpij en nu kan hij niets meer". „Dat is wel héél dom", zei heer Ollie berispend. „Zeg me nu eerst eens rustig en duidelijk wie de droon is en wat hij wil. Dan zal ik je helpen, wat jij, jonge vriend"? „De Droon is groot", hernam het ventje. „En hij zal de domme Ep-lep ontbinden". „Wacht eens even"! riep Tom Poes uit. „Wat zei je daar over een onmodderpij"? „Die heb ik nog", zei de waarnemer, op zijn plastic-achtig gewaad wijzend. „Nu weet ik het"! riep Tom Poes verheugd. „In die jurk kunnen jullie dus door de blubber gaan. Nu weet ik, hoe ik bij de droon kan komen"! Intussen zat burgemeester Dickerdack achter zijn bureau en zette grote ogen op. „Wat zegt u me daar", vroeg hij opgewonden. „Wil die droon, of hoe hij ook heet, onderhandelen"? „Ja, zo is het", zei professor Prlwytzkofsky. „Hij verwacht iemand met een hoger kukel! Iemand met gezag. Met mij wil hij niet spreken". „Met mij ook niet", zei commissaris Bas, die juist binnentrad.

TOM POES EN HET KUKEL

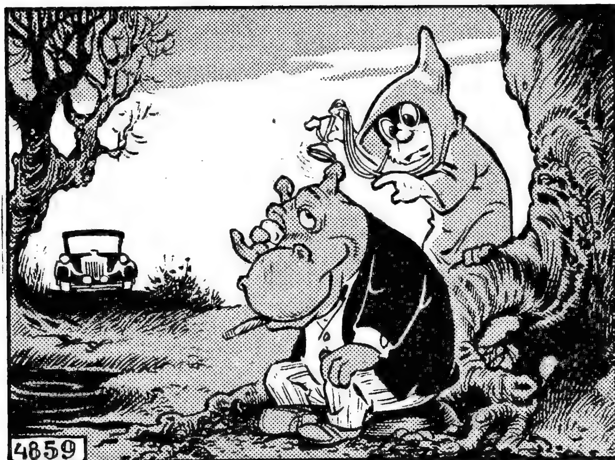

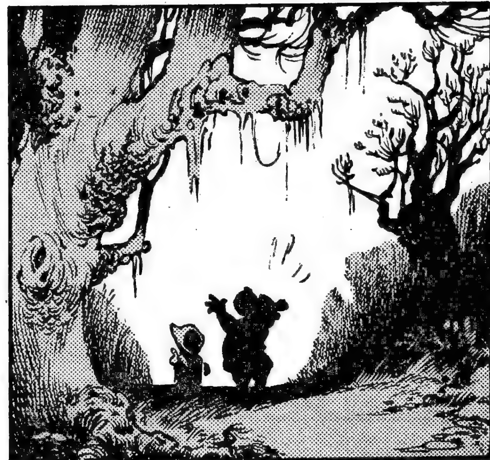

4858 „Dat is goed nieuws, heren", sprak de burgemeester opgewekt. De droon wil dus met ons praten! Wel,. Praten is altijd beter dan daden, vooral wanneer men in een welvaartsstad leeft. Er gaat zo gauw iets kapot, hè? En dan zit men met de brokken". „Hm", zei de commissaris. „Ik weet het niet. Wanneer men met zo'n duister element gaat spreken zit men al gauw in de modder". „En in der stank", bevestigde de professor. Nu stak de magistraat een dun sigaartje op en glimlachte fijntjes. „Het ligt er natuurlijk aan", zei hij, „wie er gaat praten! Ook dat is een vak, heren. Maar al te dikwijls wordt het onderschat". „Praw!" prevelde de geleerde en de politiechef viel in: „Wij tweeën kunnen niet gaan. Deze bendeleider die zich Droon noemt wil iemand met gezag spreken. Iemand met een hoog kukel, want dat dan ook is". „En onzer kukel is temin"! vulde de professor aan. „Der onverschaamdheid"! „Juist"! hernam de heer Dickerdack, opstaande. „De zaak is duidelijk. Natuurlijk ben ik de aangewezen persoon. Als eerste burger heb ik het gezag en mijn kukel zal dan ook wel in orde zijn. Tot ziens, heren; u hoort nog van mij". Zo sprekende verliet hij de burgemeesterskamer om zich naar het moeras te begeven - en zijn bezoekers keken hem bekommerd na. „Ik twijfel", zei professor Prlwytzkofsky. „Als men met der kukel I.Q. bedoelt, dan haalt hij het niet". „Hij raakt in de modder", bromde de politiebeambte. „Let op mijn woorden".

TOM POES EN HET KUKEL

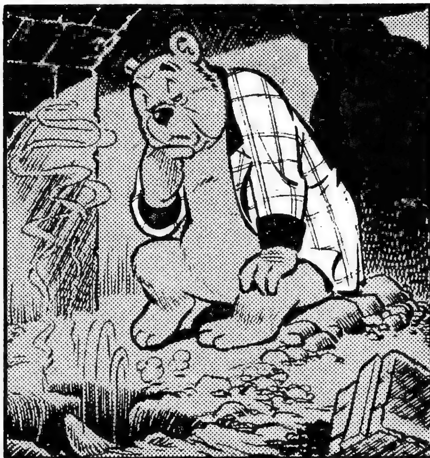

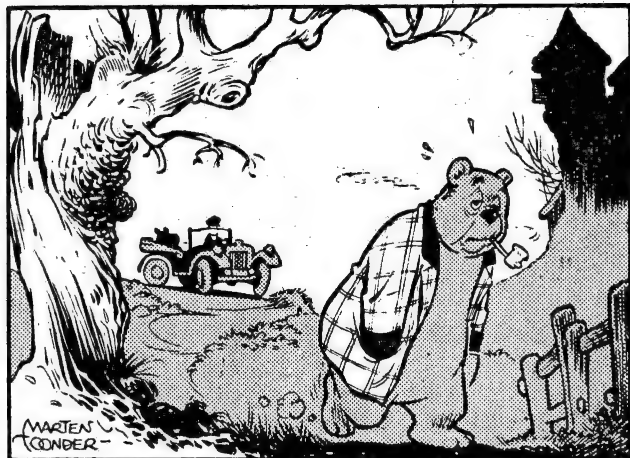

4859 De heer Dickerdack begaf zich per dienstautomobile naar het moeras, waar hij werd opgewacht door dezelfde vreemdeling die de professor te woord had gestaan. „Ik ben Aat-Raat, de woordvoerder", zei het ventje. „Ik ben de zegsman van de grote Droon. En u bent iemand van gezag uit de welvaartsstad, neem ik aan". „Wis en waarachtig", bevestigde de magistraat. „Ik ben de burgemeester persoonlijk en ik wil wel eens horen wat dit allemaal betekent".
„Een ogenblikje", hernam de ander. „We zullen beginnen met een meting". Zo sprekende beklom hij een wortel en plaatste een luisterapparaatje op de schedel van zijn bezoeker. „Drommels", sprak hij, betrekkend. „Wanneer u de eerste burger bent, ziet het er slecht uit voor Rommeldam! Ook u, mijnheer, hebt een min-kukel!" De heer Dickerdack liep rood aan. „Zo!" riep hij, opstaande. „Zo, heb ik een min kukel! Dat gaat me te ver! Ik wil niet te veel zeggen, vreemdeling! Maar dank zij mij is Rommeldam een welvaartsstad geworden. Alles bloeit en groeit. Armoede en honger zijn onbekend; men is verzorgd van de wieg tot het graf en men heeft het nog nooit zo goed gehad!" „Dat is het juist", zei Aat-Raat treurig. „De grote Droon was daar al bang voor. Welvaart is stilstand voor het kukel!" „Schei uit met je kukel!" riep de burgemeester uit. „Wat bedoel je?" „Welvaart is stilstand", herhaalde de zegsman. „Stilstand is achteruitgang, want door welvaart zakt het kukel. En een stad waar het kukel niet langer stijgt, moet ontbonden worden. Dat zegt de grote Droon!"

TOM POES EN HET KUKEL

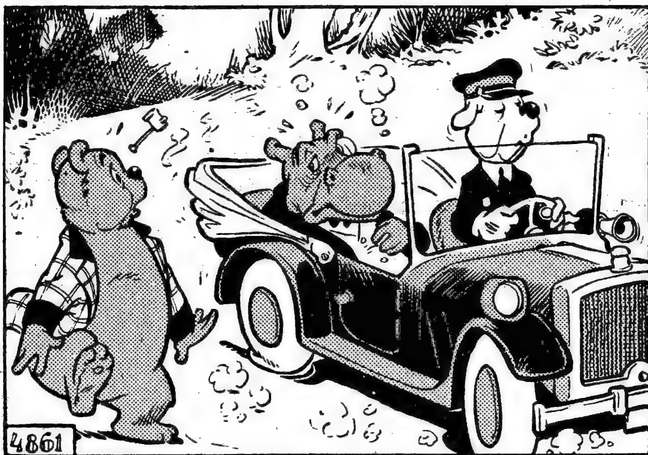

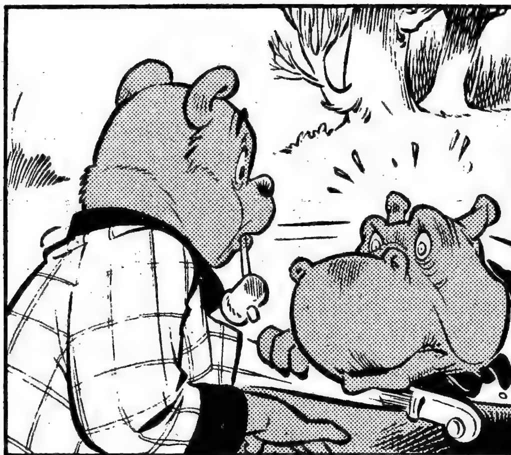

4860 Tom Poes had intussen niet stil gezeten. Met zachte drang had hij Ep-lep van zijn pij ontdaan en nu stond hij naast het gat in de keldervloer, gereed om af te dalen. „Wat ben je toch van plan, jonge vriend?" vroeg heer Bommel, die zich ongerust achter hem bewoog. „Daar beneden is het gevaarlijk, dat heb ik nu wel begrepen. Er waren allerlei figuren uit de onderwereld, die ons gade slaan. Laten we ons er toch bij neerleggen, als je begrijpt wat ik bedoel". „Dat wil ik juist niet", zei Tom Poes. „Voor die ventjes uit de onderwereld ben ik niet bang; ze doen alleen maar wat de Droon zegt. En daarom ga ik die Droon zoeken, want dat is een kwaaie". Zo sprekende verdween hij in de duistereiopenning en nu liet heer Ollie zich moedeloos op een steen zakken. „Wat naar is dat nu allemaal", prevelde hij met bleke lippen. „Waarom kunnen we het niet gewoon prettig hebben, met een knappend haardvuur en een verzetje op zijn tijd? Waarom moet het goede leven van een oppassend heer nu weer bedreigd worden door zo'n droon?" Deze gedachte liet hem geen rust - en een poosje later kon men hem bekommerd over de weg zien lopen, in zijn zorgen verdiept. „Ik had Tom Poes niet moeten laten gaan", zo sprak hij tot zichzelf. „Hij is nog zo jong en onervaren en dit gevaar is veel te groot voor hem. Als er dan iets gedaan moet worden is het door een volwassene met onderscheidingsvermogen. Ach, ik had flinker moeten zijn..." Op dat moment werd zijn aandacht getrokken door motorgezoem achter hem. Het was burgemeester Dickerdack, die zich geheel verslagen stadwaarts liet rijden.

TOM POES EN HET KUKEL

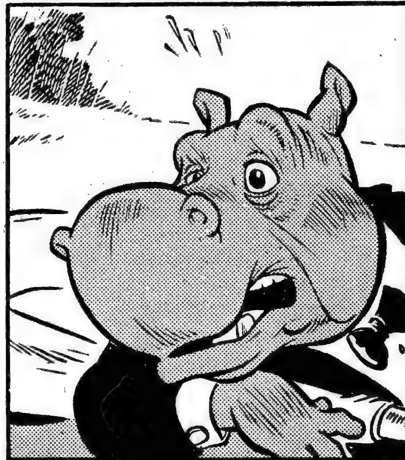

4861 De auto van de burgemeester kwam knersend tot stilstand en heer Ollie keek gestoord om. „Dag Bommel", sprak de magistraat droevig. „Loop je daar zo onbezorgd te wandelen? Dat is goed, hoor. Geniet maar naar hartelust; het is misschien de laatste keer". „Ik loop niet onbezorgd!" begon heer Ollie driftig. „Ik"... Toen zweeg hij plotseling en er verscheen een onthutste trek op zijn gelaat. „W-wat bedoelt u?" hernam hij. „Wat is de laatste keer?" „De toestand is ernstig", verklaarde de ander met toonloze stem. „Ik heb net een onderhoud gehad met een woordvoerder van de Droon - en ik herhaal: de toestand is ernstig!" „O", zei heer Bommel inzakkend. „Ik weet nu", zo mompelde de burgemeester voort, „waarom een kukel gemeten wordt. Het zakt over de hele lijn, Bommel! Dat komt door de welvaart. Welvaart is stilstand van het kukel - en stilstand is achteruitgang". Hij zweeg en heer Ollie staarde bekommerd naar zijn tenen om het gehoorde te laten inzinken. „Ja, ja", prevelde hij tenslotte. „Welvaart werkt verslappend. Ik heb daar ook last van. Als ik maar prettig rustig bij het haardvuur kan zitten, dacht ik. En daarom heb ik Tom Poes alleen in de modder laten afdalen. Ach, als mijn goede vader nog geleefd had, zou hij het zeker hebben afgekeurd". „Ach wat, je goede vader!" zei de magistraat gemelijk. „Ik zit met heel andere zorgen! Een bevolking, die niet langer vooruit gaat moet ontbonden worden. Een stad met een zakkend kukel heeft geen reden van bestaan meer. Dat zegt de Droon, wie dat dan ook is".

TOM POES EN HET KUKEL

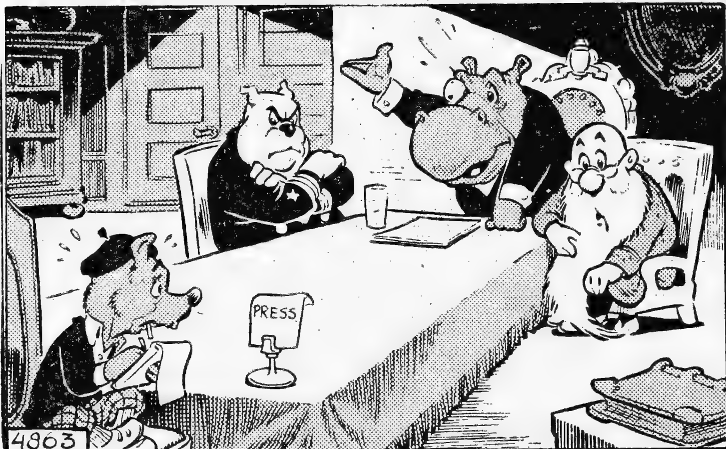

4862 Heer Bommel richtte zich een weinig op. „Vroeger was ik anders", sprak hij. „Altijd op de bres. Men kon mij vinden waar het gevaar het grootste was. Maar nu heb ik week geworden en gemakzuchtig..." „Het is ernstig", mompelde de burgemeester, zijn eigen gedachten volgend. „Wij moeten bewijzen dat ook een welvaartsstad een hoog kukel kan voortbrengen. Anders is het afgelopen met Rommeldam". „Ja, ja, de welvaart", hernam heer Ollie. „Die is de schuld van alles. Maar ik ga een kuur volgen en een streng dieet houden. Dan wordt ik weer de oude, als u begrijpt, wat ik bedoel..." Hij zweeg plotseling. „W-wat bedoelt u?" hernam hij verblekend. „Hoezo: afgelopen m-met Rommeldam?" „Afgelopen; uit!" verduidelijkte de heer Dickerdack. „Een afgekukelde stad steekt het hele land aan, zegt de Droon. Zo'n stad moet ontbonden worden. Daarom moeten wij bewijzen, dat ook Rommeldam nog iemand met een hoog kukel kan voortbrengen. Weet jij zo iemand, Bommel?" Eén ogenblik leek het, alsof heer Ollie zich fier wilde oprichten. Maar nee hoor, halverwege zakte hij weer ineen en zuchtte diep. „Vroeger", prevelde hij. „Toen zou ik wel iemand geweten hebben. Maar nu heb ik Tom Poes alleen in de diepte laten gaan en het is te laat voor mijn kuur. Ach, wat gaat er nu gebeuren?" „Nu wordt de stad met een kwintenstraler ontbonden", sprak de magistraat met doffe stem. „Als ik tenminste niet als de drommel iemand met een plus kukel vind. Rijden, Bertus. Naar het gemeentehuis!" De auto zette zich in beweging en liet heer Bommel in ontzetting en stofwolken achter.

TOM POES EN HET KUKEL

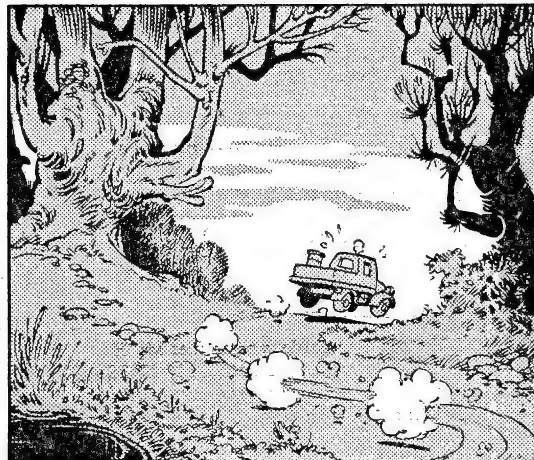

4863 De burgemeester toog onmiddellijk aan het werk. Na diepgaande besprekingen met vooraanstaande figuren van de politie en de wetenschap belegde hij een persconferentie. „De toestand is ernstig", zo verklaarde hij van achter de groene tafel. „Weliswaar heeft de overheid de zaak vast in de hand en dreigt er geen onmiddellijk gevaar. Maar er moet rekening mee gehouden worden, dat men de stad zal ontbinden". „Waarom gaat men dat doen?" vroeg de journalist Argus, ontdaan doch ijverig schrijvend. „Omdat men bevreesd is, dat het kukel daalt door de welvaart", verklaarde de spreker. „Een dalend kukel is een rotte appel in de mand. Het steekt de hele bevolking aan, zegt de Droon". „En wie is de Droon?" hield de nieuwsjager aan. „Nu nam professor Prlwytzkofsky het woord. „Praw! Der wáánzin!" riep hij walgend uit. „Het is alles gans onwetenschappelijk! Der Kukel en der droon stijgen mij naar der boordenknopf!" „Juist!" riep de commissaris driftig. „Maar we laten het er niet bij zitten! De politie volgt bereids een spoor! Heden nog zullen er strenge maatregelen genomen worden tegen deze onderwereldfiguren. Ze zijn jaloers op onze welvaart, maar we zullen ze leren! Terug in de modder, waar ze horen!" De kranteman had genoeg gehoord. Verbleekt snelde hij het gebouw uit, terwijl hij prevelde: „De Droon zal Rommeldam ontbinden. Einde van welvaartsstad. Dat wordt een vet kopje. Het laatste dat ik schrijf, vrees ik". „Nog niet", zei de geleerde, hem naogend. „Der wetenschap heeft nog ener verrassing voor de lumls. Wij gaan der Droon ontbinden!"

TOM POES EN HET KUKEL

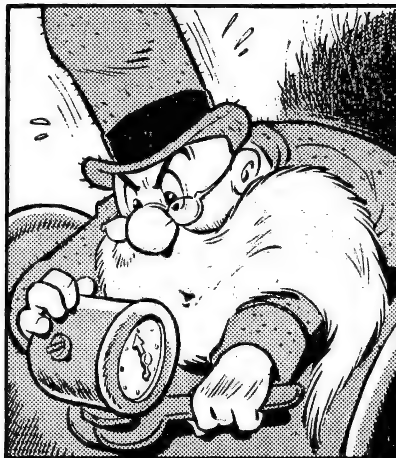

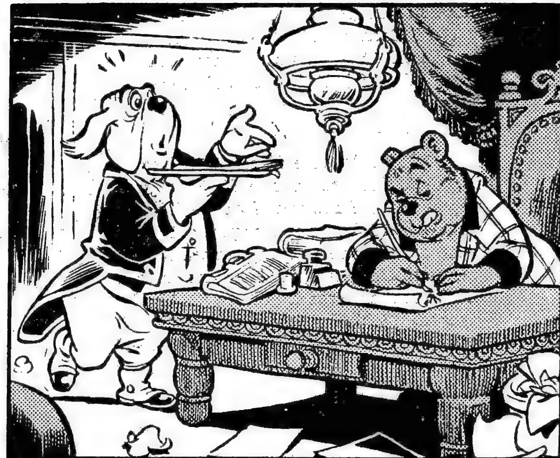

4864 Laat in de middag werden overal in de goede stad Rommeldam bedrukte papieren opgehangen. Het waren oproepen voor de burgerij om zich het kukel te laten meten; de volgende morgen om 10 uur bij het moeras. Het valt te begrijpen, dat deze biljetten de aandacht trokken. Bij alle openbare gebouwen kon men groepjes waarnemen die het gelezene lieten inzinken en mompelend bespraken. „Iets voor de televisie", meenden sommigen. „Een april-grap", was de opvatting van anderen. Doch er waren ook voorbijgangers die er op wezen, dat het iets met de welvaart te maken had - en die helden over tot de opvatting dat het hier een verkiezingsstunt betrof. Aan al deze meningen werd een einde gemaakt door het verschijnen van het avondblad. Want daarin werd de ernst van de toestand onder zware koppen uit de doeken gedaan, en de Rommeldammers die lezen konden werden er ernstig door geschokt. Onder deze was ook de markies de Cantecler. „Parbleu!" mompelde de edelman in de stilte van zijn bibliotheek. „De Droon zal de stad ontbinden omdat er te veel welvaart is. De brutaliteit van het rode gebroed kent geen grenzen! Ik zal mij onverwijld met mijn neef de minister in verbinding stellen. Direct gevaar is er weliswaar niet, maar zolang ik er ben kan er van een laag kukel geen sprake zijn. Maar doet de overheid dan niets tegen dit rapalje?" Nu, zoals we weten zat de overheid niet stil. In de avondschemering reed een politieauto met grote snelheid naar de moerassen, een groot vat springstof met zich voerend. „Praw", zo riep één der inzittenden uit. „Wij zullen der Droon ontbinden voordat hij ontdekt, dat het geen hoog kukel in deze stad geeft!"

TOM POES EN HET KUKEL

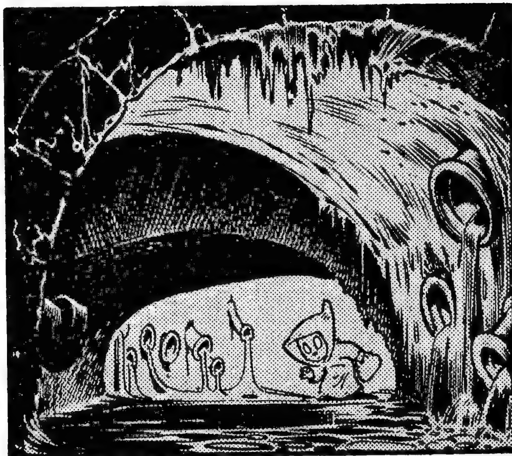

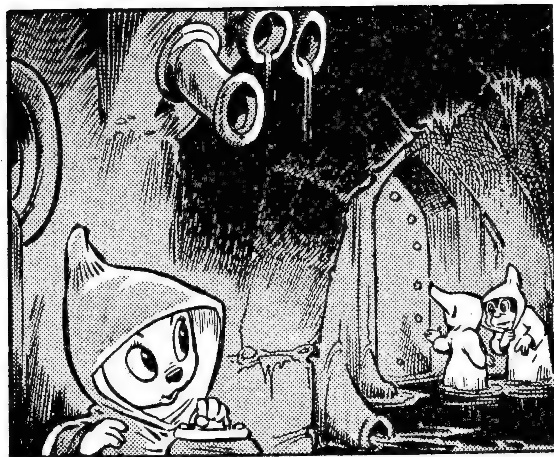

4865. Aan de rand van het moeras hield het politievoertuig halt en de inzittenden ontlaadden behoedzaam een zwaar, metalten vat. „Voorzicht!" vermaande professor Prlwytzkofsky, die de leiding van de operatie op zich had genomen. „Gene schokkens, bid ik u, her Bas! Der springstof is gans sterk en ontbindt licht". „Des te beter", gromde de politiechef. „Wat deze Droon is, weet ik niet. Ik wil het ook niet weten, want ik heb al genoeg van hem gemerkt. En daarom is het beter om hem te vernietigen voordat het zeker is dat hij werkelijk bestaat. Want dan zou ik hem moeten arresteren". „Praw! Der wáánzin!" riep de geleerde uit. „Men kan geen levensvorm arresteren, die ener kwintenstraler heeft!" Zo sprekende hadden de beide heren het fust naar de oever gerold en nu begon de natuurkundige er met grote zorg een soort klok op te monteren. „Over een halve stonde ontspringt der ganse poel!" prevelde hij onder het sleutelen. „Het is ja ene schande om de inwoners van een welvaartsstad te verplichten hun kukel te laten meten om tien uur des voormiddags!" „Het is ongehoord!" gaf de commissaris toe. „Geen nood!" besloot de ander met een laatste ruk. „Vóór die tijd is deze droon ontbonden". Nu waren de meeste Rommeldammers onkundig van zijn bedrijvigheid en in het stadje en omstreken heerste dan ook grote verslagenheid. Zo betrad bijvoorbeeld de bediende Joost geheel verbleekt het studeervertrek van zijn meester. „Het avondblad, heer Olivier", sprak hij. „Eh... Ik lees daar, dat Rommeldam wordt ontbonden. met uw welnemen". „Stoor me niet, Joost", zei heer Bommel met doffe stem. „Ik ben bezig mijn testament te maken".

TOM POES EN HET KUKEL

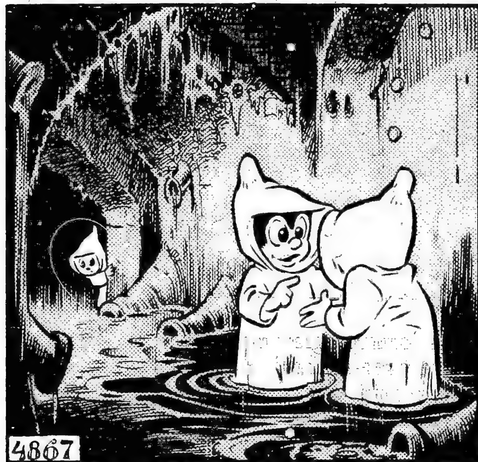

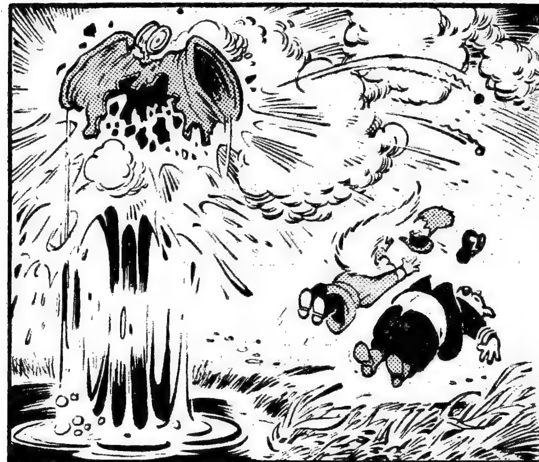

4866. Heer Bommel liet zijn pen zakken en staarde broedend in het avondblad. „Hoe vreselijk is dit alles”, prevelde hij. „Rommeldam zal ontbonden worden wanneer er morgenochtend niet iemand met een plus kukel gemeten wordt. Nu, ik zou niemand weten... Zelfs de burgemeester en de professor zijn te licht bevonden - en wie blijft er dan nog over? Misschien dat ik zelf...; vroeger, toen ik nog onvervaard door het leven ging... Maar neen! Ik ben verslapt door de welvaart. Mij rest niets, dan het maken van mijn testament...” Hij zuchtte diep en richtte zijn uitgebluste blikken op het papier, dat voor hem lag. „Maar aan wie moet ik mijn bezit vermaken?” hernam hij klagelijk. „De jonge vriend is zijn ondergang tegemoet gegaan!” Dat was echter nog niet te merken. Tom Poes liep ongehinderd door een gewelf dat hij op de bodem van het keldergat had aangetroffen en dat zich eindeloos scheen uit te strekken. „Véél gevaar is hier niet bij”, dacht hij. „De pij van Ep-lep helpt goed, want last van de blubber heb ik niet. Behalve dan, dat ik zwarte voeten krijg, als de waarnemers en de kwintenstralers. Ik heb er trouwens nog niet één gezien. Waar zouden die vreemde ventjes zitten - en waar is de droon?” Op dat moment vernam hij het geluid van stemmen, zodat hij voorzichtig de pas inhield om naar een plek te sluipen waar het gewelf een bocht maakte. Toen zag hij vóór zich een zware deur waarnaast twee vreemdelingen stonden te praten. „De grote Droon is boos”, zei één van hen. „Hij heeft behoefte aan kukel. Vóór die tijd wil hij niet gestoord worden”.

TOM POES EN HET KUKEL

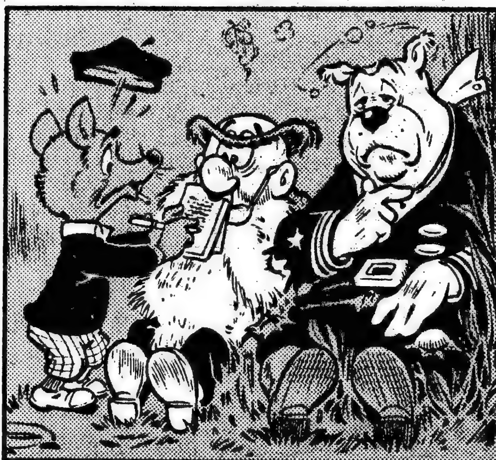

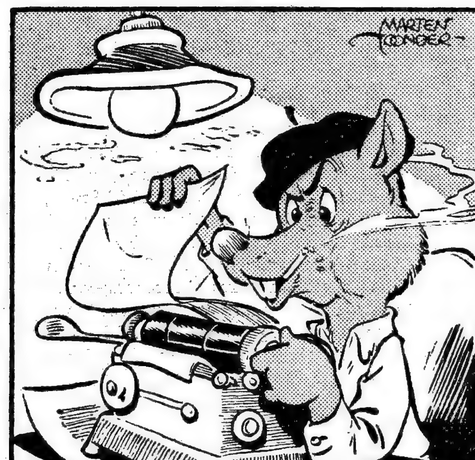

4867. „Dit is een slechte stad", zei één van de vreemdelingen. „Geen kukel! Een stad zonder kukel heeft geen nut voor de Droon". „Nee", gaf de ander bekommerd toe. „Zo'n stad steekt andere steden aan. Hij is slecht en moet ontbonden worden". „De grote Droon is boos", hernam de eerste angstig. „Niet alleen, dat de stedelingen een min kukel hebben; ze storen hem ook nog!" „Storen?" riep de tweede verschrikt uit. „Wat doen ze?" Daar wist de eerste spreker echter geen antwoord op. „Ik ben Ra-ra, de kwintenstraler", zei hij schouderophalend. „Ik doe wat mij gezegd wordt en ik weet van niets". Dat vond Tom Poes natuurlijk jammer. Hij zou graag geweten hebben waardoor de grote Droon gestoord werd, maar daarvoor had hij naar boven moeten gaan. Enkele meters hoger, in de openlucht, bevonden zich namelijk de professor en de commissaris, die gespannen op hun horloge keken. „Der tijd is rijp!" fluisterde de eerste. „Praw! Nu zullen wij der Droon eens storen met een gans groter bam!" „Ja, het is zo ver", prevelde de ander. „Nog tien seconden, dan is het hoofdkwartier van de schurk vernietigd. Weet u zeker, dat dit de goede plek is?" „Gewis!" riep de heer Prlwytzkofsky uit. „Nog twee seconden... nog één... achting!" Op dat moment begon het te borrelen in het moeras. Het vat werd door een onbekende kracht omhoog geslingerd en ontplofte met een donderende knal in de openlucht, zodat de toeschouwers ver weggeblazen werden.

TOM POES EN HET KUKEL

4868. Het vat, dat de professor in het moeras had laten zinken, bevatte een zéér krachtige springstof. Toen het dan ook uit de modder omhoog geworpen werd en in de stille avondlucht ontplofte, werd de knal tot in Rommeldam waargenomen. Menig wandelaar werd de hoed van het hoofd geblazen en de journalist Argus spoedde zich onmiddellijk door de tegenwind naar het dras. „Dit moeten de krachtige maatregelen zijn", zo mompelde hij onder het gaan. „De overheid heeft de droon ontbonden. Dat wordt een goed kopje!" Helaas, toen hij de plek van het gebeuren bereikte zat de overheid geheel ontredderd op de grond. „Praw!" verklaarde professor Prlwytzkofsky desgevraagd. „Slechts mijner hoed is ontbonden. Der dondrbltsdroonluml heeft mijn knalfust uit zijner blubr opgeworpen".

„We zijn verslagen", zei de commissaris op doffe toon. „Die Droon is onkwetsbaar; wie of wat hij dan ook is. Het is niet gewoon, meneer Argus. De politie staat voor een raadsel". „Dat heb ik", prevelde de journalist, druk schrijvend. „Er is dus geen hoop meer?" „Tja..." hernam de politiechef. „Onze laatste hoop is nu gevestigd op iemand met een hoog kukel. Zet dat vooral in uw krant!" Nu, dat deed de nieuwsgaarder. Aan zijn lessenaar op de redaktie zette hij zich tot het schrijven van een bewogen artikel. „Het zal mijn laatste zijn", zo sprak hij tot zichzelf. „Maar men kan nooit weten. „Wie is de redder van Rommeldam? Dat is geen gekke kop. En verder. Kan een welvaartsstad een hoog kukel voortbrengen?"

TOM POES EN HET KUKEL

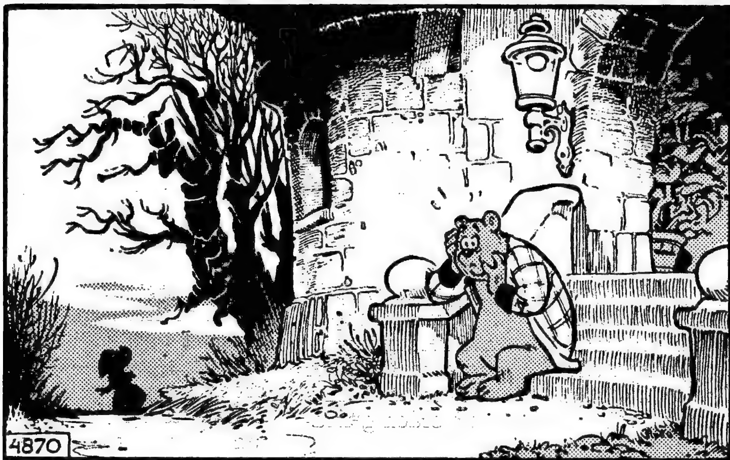

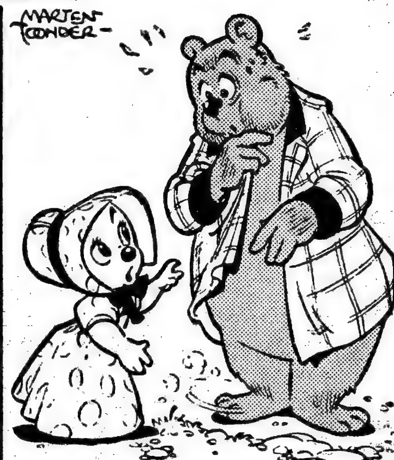

4869. Het opwekkende artikel van Argus in het ochtendblad miste zijn uitwerking niet. Reeds om half tien kon men groepen Rommeldammers in de richting van het Droon-moeras zien lopen met de gezichten van lieden die de stad gingen redden. „Ik begrijp die drukte om een kukel niet", zei notaris P. Grifkoker, die de stoet opende. „Men kan mij geen kruiswoordraadsel voorleggen, of ik weet alle antwoorden". „Dat zegt nog niets", meende de aannemer Sloopschepper. „Onderlaatst had ik de hele kwis dóór. Op de televisie dan. En dat de burgemeester gezakt is vind ik niet zo'n wonder. Die kan niet eens een eerste steen metselen". „Maar wat is een kukel eigenlijk?" vroeg een eenvoudige stadreiniger, die de heren begeleidde. Op deze vraag wist men zo gauw het antwoord niet en toen het onderzoek een aanvang nam bleek het ook niet zo eenvoudig te wezen. Ak-ak de waarnemer verrichtte de meting oplettend en nauwgezet. De ene burger na de ander werd echter heengestuurd wegens onvoldoende kukel en het is te begrijpen, dat de stemming al spoedig daalde. Toen de markies de Cantecler om vijf minuten over elf de poel naderde werd hij dan ook getroffen door de terneergeslagen sfeer die over het toneeltje hing. „Fi donc", prevelde de edelman. „Welk een farce. Maar ik ken mijn plicht. Als deze stad van de ondergang gered kan worden door het beluisteren van een nobel brein zal ik me daaraan onderwerpen. Wederom zal een Cantecler de Barneveldt deze veste van het rapalje bevrijden door zijn hoog kukel!"

TOM POES EN HET KUKEL

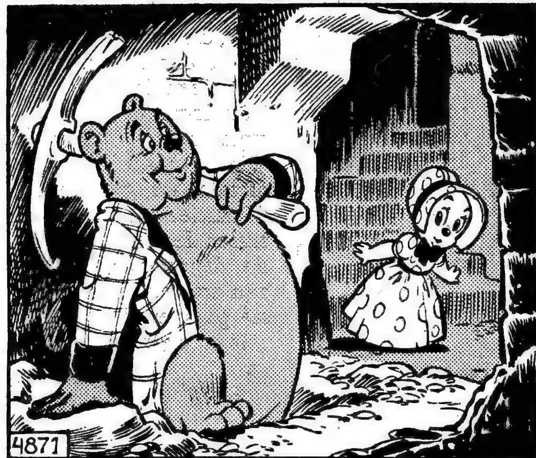

Terwijl de meting in volle gang was, zat heer Bommel op de stoep van zijn bordesje. Dof peinzend staarde hij voor zich uit en menige bange zucht ontsnapte hem. „Wat staat mij te doen?" zo prevelde hij. „Zal ik ook naar het moeras gaan? Of zou het juister zijn om als een eenzaam heer ontbonden te worden? Want het meten heeft geen zin, dat voel ik. Ach, de toekomst ziet er donker uit door de welvaart, als iemand begrijpt wat ik bedoel..." Op dat moment werd hij in zijn gepeins gestoord door de nadering van zijn buurvrouw. „Dag Ollie", zei ze. „Ik ben blij, dat ik je thuis trof, want je moet me raad geven."

„Tot uw dienst, mevrouw," zei heer Bommel, verward opstaande. „W-wat k-kan ik voor u doen?" „Ach mallerd," hernam de bezoekster, „zeg maar Doddeltje, hoor! Weet je; ik durf niet naar het Droon-moeras te gaan.

Die ventjes zijn zo eng met hun kijkkastjes en hun gesluip. En wat is een Kukel, Ollie? Is het wel behoorlijk om het te laten meten voor een vrouw alleen? Wat vind jij?" Heer Ollie plukte een ogenblik aan zijn jas. Het was duidelijk, dat hij aan een grote tweestrijd ten prooi was, doch toen vermande hij zich. „N-nee," zei hij, „het is niet gepast. Voor u...eh...voor jou niet - en voor een Bommel niet. Maar wees gerust, je hoeft niet te gaan. Ik zal persoonlijk deze Droon op zijn plaats gaan zetten; met of zonder kukel!" Hij zweeg even en een moeilijke glimlach plooide zijn gelaat. „En wanneer ik soms niet terugkom," besloot hij, „wanneer het ergste dus gebeuren mocht, heb ik mijn bezittingen aan jou vermaakt, eh...Doddeltje. Heb dus geen zorgen".

TOM POES EN HET KUKEL

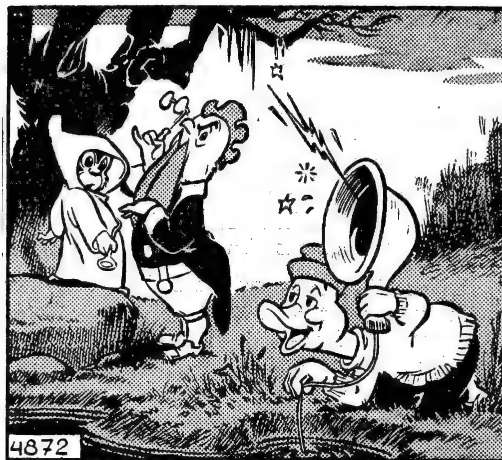

4871. Nu heer Bommel eenmaal een besluit genomen had scheen er een zware last van hem afgewenteld te zijn. Gevolgd door juffrouw Doddel daalde hij af in de kelder, voorzag zich van een houweel en stapte op het gat af, dat nog steeds in de vloer gaapte. „Deze opening geeft toegang tot de Droon", zo sprak hij. „Wat knap, Ollie", zei de bezoekster. „Hoe heb je het verzonnen? Hoe durf je!" „Och, hernam heer Bommel, terwijl hij zich voorzichtig liet zakken. „Een poosje geleden heb ik dit door de jonge vriend laten aanbrengen. Met een kwintenstraler, je weel wel. Men moet tenslotte in staat zijn om de vijand te bereiken, wanneer de nood hoog komt. En nu is de tijd rijp, dat voel ik. Vaarwel, Doddeltje!" Met deze woorden verloor hij zijn steunpunt, zodat hij met een kletsend geluid in de duisternis verdween. „Ollie!" riep de buurvrouw uit. „Ben je gevallen? Heb je je pijn gedaan?" Uit de diepte klonk enig geplas, gevolgd door een benauwd kuchje. „Uche, uche, Het is niets!" riep heer Bommels stem galmend naar boven. „Ik ben een beetje omlaag gekukeld. Maar geen nood. Het is altijd nog beter dan een min kukel!" Daarop volgde het geluid van soppende voetstappen die in de verte verdwenen en juffrouw Doddel bleef vol bewondering alleen achter. Intussen was de markies de Cantecler bij het moeras op de steen toegetreden waar Ak-ak de waarnemer stond. „Eh bien, amice", sprak de edelman. „Laten wij een einde aan deze vertoning maken. Doe uw plicht en meet een aanzienlijk kukel".

TOM POES EN HET KUKEL

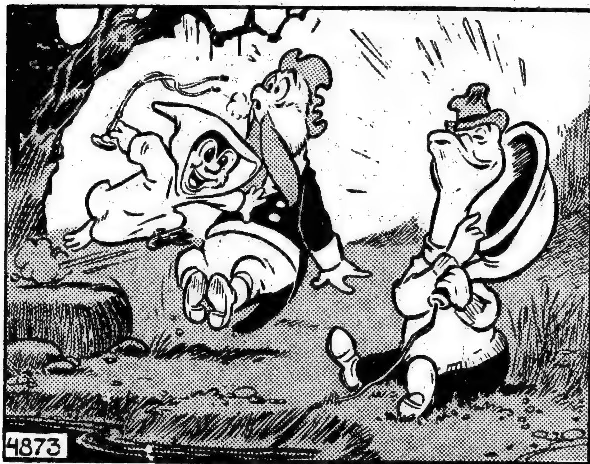

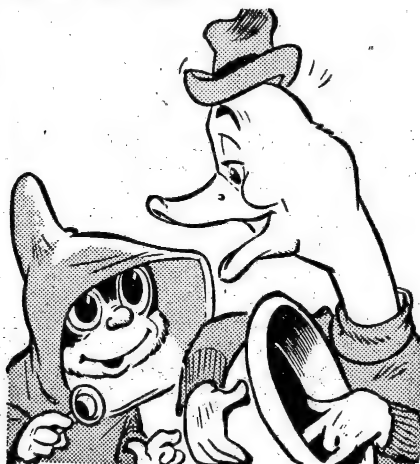

4872. Ak-ak keek verrast naar de markies en hief zijn luisterapparaatje omhoog. „Een plus kukel?" vroeg hij hoopvol. „Meet", sprak de edelman kort. „Tegenover u staat een Cantecler de Barneveld, laat dat genoeg zijn. Doe uw plicht en maak er een einde aan deze farce, zonder verder gebabbel". De waarnemer gehoorzaamde, doch zijn werk werd gestoord door een luidruchtige voorbijganger in wie wij zonder moeite Wammes Waggel kunnen herkennen. „Vervelend zeg, zo'n dokter!" riep deze. „Heb je hoofdpijn?" „Fi donc", prevelde de markies. „Pak u weg. Ge stoort". „Niks hoor", hernam Wammes opgewekt. „Ik zal niet kijken. Maar moet je horen, zeg! Ik heb een radio, die speelt zonder radio. Hij doet het overal, maar op deze plek gaat ie het hardste". Zo sprekende begon hij een lang ijzerdraad in het dras te steken en nu ontstond er een luid geknetter. „Horrible", mompelde de edelman gestoord en Ak-Ak twijfelde even voordat hij hem het instrumentje op de schedel plaatste. „Meting is moeilijk", verklaarde hij zorgelijk. „Moet stil zijn, anders is tikken van kukel niet te horen". „Ik ben reuze stil", zei Wammes Waggel, „maar ik mag toch zeker mijn radio wel spelen? Dat mag overal, hoor. Moet je opletten, nou knettert hij nog een beetje, hè? Maar direct beginnen de nieuwsberichten..." Op dat moment dreunde een diepe stem over het moeras. „Elf ten twaalf min!" galmde de bas. „Lopende van min acht tot min drie. Ik herhaal..." „Waterstanden", legde Wammes uit. „Vervelend hoor. Maar als ik lang genoeg probeer, zal er toch wel eens een muziekje komen, denken jullie niet?"

TOM POES EN HET KUKEL

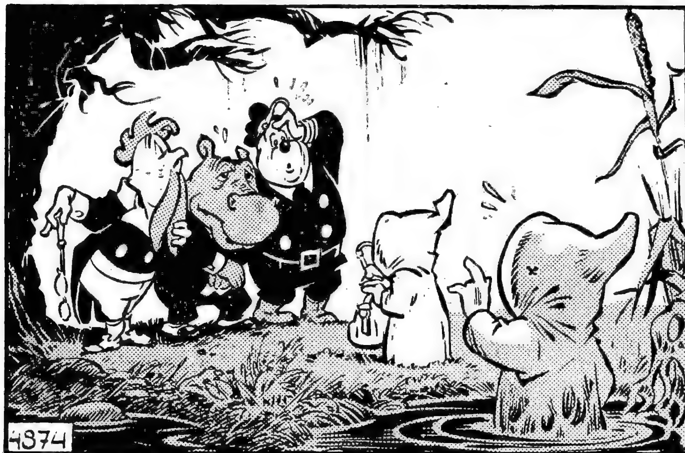

4873 De diepe stem uit de luidspreker zweeg even en Ak-Ak maakte daar gebruik van door snel het kukel van de markies te meten. Maar op het volgende moment veerde hij verschrikt op toen plotseling zijn naam over het landschap schalde. „Ak-Ak de waarnemer meet nu een min kukel!" galmde de luidspreker. „Min één zeven ten tien. We naderen het einde!" „De stem van de Droon!" riep Ak-ak. „Wat is dat? De vreemdeling beluistert de Droon!" „Par exemple!" sprak de markies verblekend. „Wat beduidt dit? Spreekt men over mij? Is mijn kukel..." „Is min!" riep de waarnemer uit. „Zoals de grote Droon zegt!" Met deze woorden sprong hij op Wammes Waggel af, daarbij de geschokte edelman ruw terzijde duwend. „Hihihi", zei Wammes giechelend, „vind je het zo'n enige radio?" Ak-ak schonk echter geen aandacht aan het verouderde toestel. „Vlug!" zei hij dringend. „Ik wil uw kukel meten". „Niks hoor", riep de ander uit. „Niks te meten. Hij is van mij! Trouwens, het is geen kukel maar een radiotoeter". „O", hernam de waarnemer een beetje uit het veld geslagen. „Maar bent u een inwoner van Rommeldam? Dan is er nog hoop. Ik geloof, dat u plus bent!" „Hihihi, wat mal!" giechelde Wammes, het ijzerdraad uit de modder trekkend. „Nou ik ben geen inwoner, hoor. Ik woon niet; ik loop zo maar een beetje. En jij bent zelf niet pluis". Na deze woorden vatte hij zijn toeter op en liep luid lachend heen. „Daar gaat de laatste hoop van de grote Droon", prevelde Ak-ak verslagen

TOM POES EN HET KUKEL

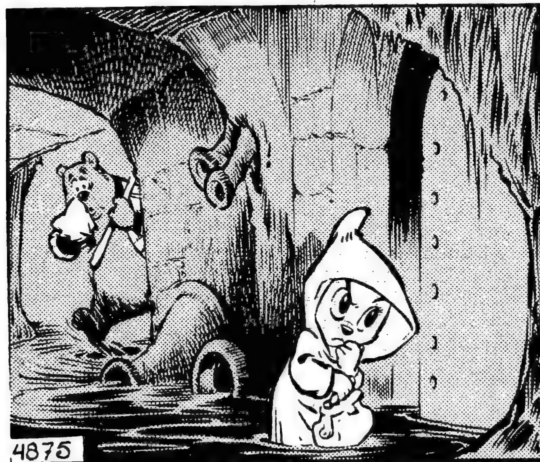

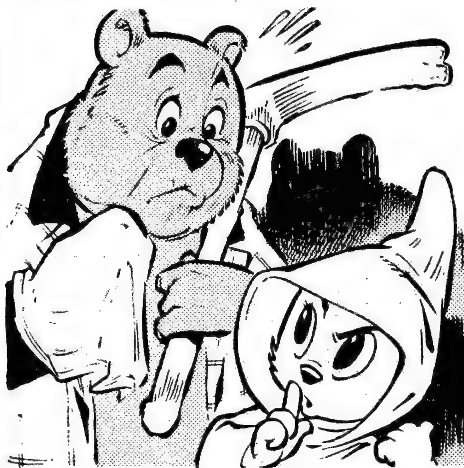

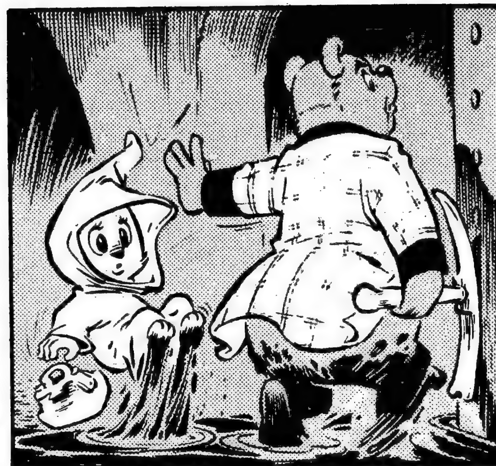

4874 De kukelmeting was ten einde - en de burgemeester en de commissaris begaven zich met gemengde gevoelens naar de oever van het moeras, waar ze de markies aantroffen. De edelman oogde bleek en somber de verdwijnende gestalte van Wammes Waggel na en keek niet op. „En?" vroeg de heer Dickerdack dreigend. „Hoe is de uitslag?" De ander antwoordde niet, doch uit het moeras dook nu de gestalte van Aat-Raat, de zegsman op. „De uitslag", sprak deze, „is niet zo goed. Alle onderzochte personen hebben een min kukel. De enige, die misschien plus was, is geen inwoner van uw welvaartsstad". „Parbleu", prevelde de markies met wrange mond. „Het was te verwachten. Dit rode grauw heeft natuurlijk een voorkeur voor volkse typen als deze Waggel figuur..." „Maar..." stamelde de magistraat, „maar w-wat gaat er nu gebeuren?" „Helaas", hernam de woordvoerder, „nu zal de grote Droon zijn maatregelen nemen. Een stad, die geen plus kukel voortbrengt moet ontbonden worden!" Na deze sombere woorden dook hij er onder, gevolgd door de waarnemer. Tom Poes, die zich nog steeds in de gewelven daar onder schuil hield, zag hen door de zwaar beslagen deuropening naar buiten komen, gevolgd door een opgewonden groepje. „De grote Droon gaat maatregelen nemen", hoorde hij zeggen. „Verzamel de kwintenstralers!" „Het is te begrijpen, dat deze woorden hem verontrustten. „Nu zal ik vlug iets moeten verzinnen", dacht hij. „Maar het zal niet meevallen om helemaal alleen deze bende onschadelijk te maken..." Tom Poes wist niet, dat er onverwachte hulp onderweg was. Want door de spelonken naderde heer Bommel sterk bemodderd door stank en duisternis...

TOM POES EN HET KUKEL

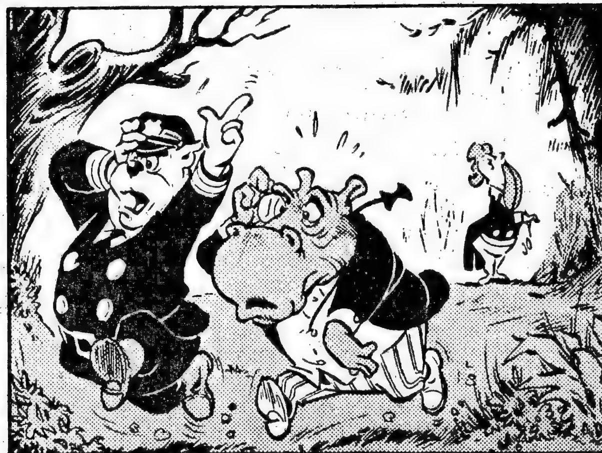

4875 Tom Poes wachtte tot het groepje zegslieden en waarnemers door een zijgang verdwenen was en toen sloop hij geruisloos naar de zwaar beslagen deur toe. Die stond nog op een kier, maar aan de andere kant was geen geluid meer te horen. „Wat zouden dat voor maatregelen zijn, die de droon wil gaan nemen?" zo vroeg hij zich af. „Niet veel goeds, denk ik. Het wordt tijd, dat ik een goede list verzin om deze bende onschadelijk te maken. Eens kijken; in het tasje van Ep-lep zit een kwintenstraler. Als ik nu eens pro-beer..." Op dat moment klonk achter hem het geluid van soppende voetstappen en hevig geschrokken keerde hij zich om. „Heer Ol-lie!" fluisterde hij ontdaan. „Hoe komt u hier?" „Lopend!" zei heer Bommel, met gesmoorde stem. „Baggerend door ellende en nood, als je begrijpt, wat ik bedoel. Maar in de ure des gevaars laat ik je niet alleen, jonge vriend! Al stijgt de geur me ook naar de keel!" „Stil toch!" siste Tom Poes angstig. „Het is aardig, dat u komt. Maar achter deze deur zit de Droon! Alleen een list kan ons redden". Een ogenblik stond heer Ollie als door de bliksem getroffen. Toen ontsierde een zenuwtrek zijn ooghoeken - en terwijl hij rood aanliep stiet hij Tom Poes met kracht opzij. „De Droon!" riep hij uit, zodat het hol in de gewelven weergalmde. „Zo! Zit die daar? Dan zal ik hem eens manieren gaan leren! Mijn geduld is uit - en het is te laat voor listen". Zo roepende stapte hij dreunend het geheimzinnige vertrek binnen.

TOM POES EN HET KUKEL

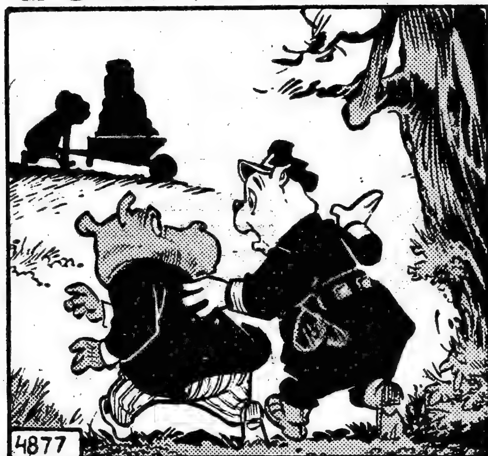

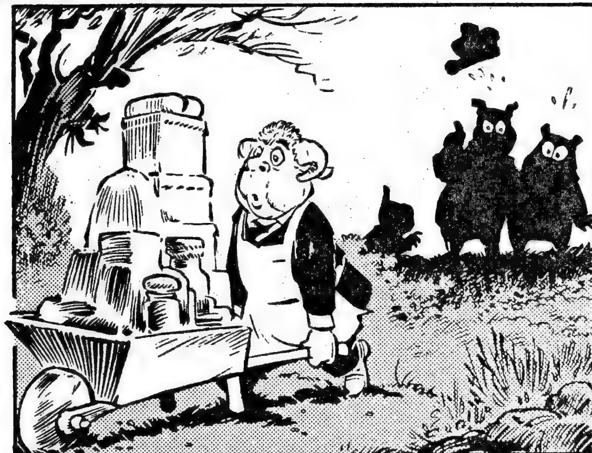

4876 Heer Bommel stapte zonder enige list of voorzichtigheid het geheimzinnige vertrek binnen en Tom Poes volgde hem geschrokken. „Pas toch op!" siste hij. „Hier woont de Droon!" „Ja, ja", zei heer Ollie op zware toon. „Dat heb ik begrepen. Ik zoek hem juist, want het wordt tijd, dat hij nu een paar manieren leert. Laat die droon te voorschijn komen, als hij durft!" Zo sprekende keek hij uitdagend om zich heen terwijl hij het houweel losjes tussen de vingers ronddraaide. Zijn woorden weerkaatsten echter hol in het gewelf en stierven langzaam weg, zonder dat er iets gebeurde. Heer Bommel zakte een weinig in. „Hij is er niet", prevelde hij. „Misschien is de schurk net even weg gegaan om Rommeldam te ontbinden! Wat nu te doen?" „Wat nu te doen?" zo vroeg ook de burgemeester. Hij haastte zich in gezelschap van de commissaris terug naar de stad en het was duidelijk, dat hij aan een grote verwarring ten prooi was. „Ieder ogenblik kan Rommeldam ontbonden worden!" voer hij voort. „Wat moeten we beginnen, Bas?" „De stad ontruimen!" stelde de politiechef voor. „Iedereen moet maken, dat hij wegkomt, lijkt me". „Dat is wel een idee", hijgde de magistraat. „Maar het is zo'n moeite! En de avond is fris en er is een aardig programma op de TV... Ik weet niet of we iedereen op tijd weg kunnen krijgen, Bas!" „We moeten het proberen!" riep de commissaris grimmig en hij zette het op een lopen. De markies de Cantecler keek de beide heren somber na. „Kleine figuren", sprak hij tot zichzelf. „Ik wil wedden, dat ze aan evacuatie denken! Nu, ze doen maar. Mijn plaats is hier, tot het bittere einde".

TOM POES EN HET KUKEL

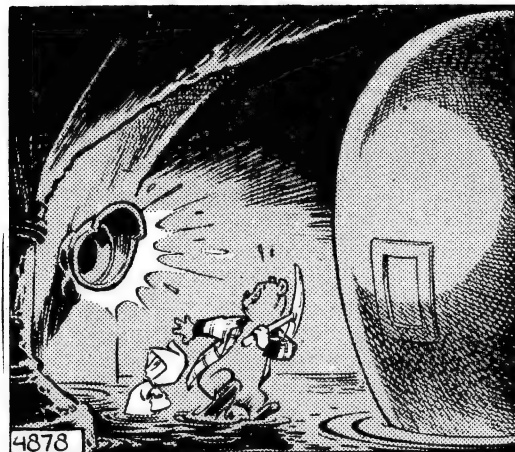

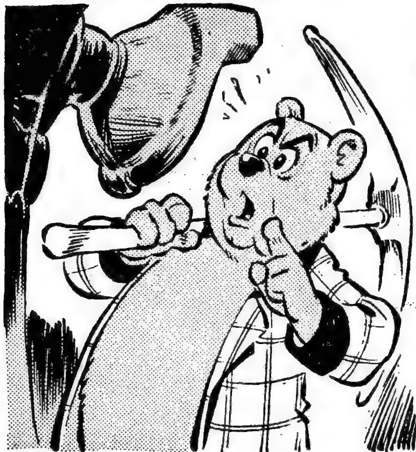

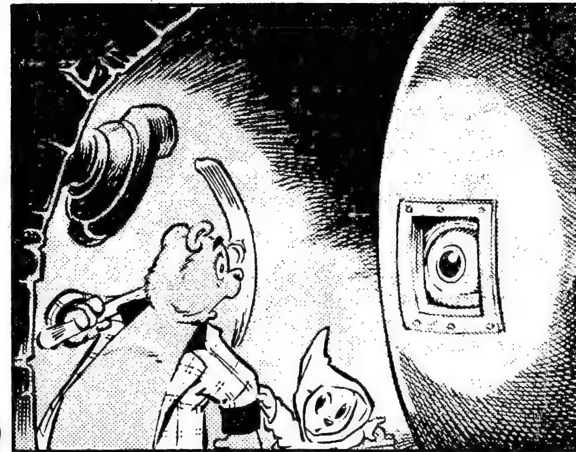

De burgemeester en de commissaris renden in grote vaart over de heide en het gieren van hun adem vermengde zich met de kille lentewind. „Evacueren!" hijgde de eerste. „Iedereen de stad uit!... Goed idee, Bas!" „Wat niet moeilijk!" riep de politiechef afwenkend. „Ik ben trouwens niet de enige met dat plan! Daar loopt er al eentje!" Met die woorden wees hij op de eenzame gestalte van de kruidenier Grootgrut, die in grote haast een wagentje met grutterswaren scheen voort te duwen. De heer Dickerdack hield de pas in en staarde met bolle ogen naar de bedrijvige middenstander. Zijn verbazing was begrijpelijk. Want hoewel de houding van de comestibleshandelaar een grote snelheid uitdrukte, bewoog hij zich in het geheel niet. Zo stijf als een standbeeld stond hij in de avondbries. „Hier is iets vreemds aan de hand", prevelde de magistraat met piepende adem. „Wat kan er gebeurd zijn?" De commissaris herinnerde zich nu plotseling de verstijving van brigadier Snuf en hij werd door een grote ongerustheid bevangen. Voordat hij echter iets kon zeggen werd hij op de arm getikt. „Schrik niet", sprak de vreemdeling die achter hem stond. „Dit is Aat-Raat, de woordvoerder van de droon. Hij moet u iets zeggen". „Ja, ja!" snauwde de heer Bas. „Jij hebt hier natuurlijk iets mee te maken! Wat heb je met Grootgrut gedaan?" „Ik heb hem laten bestralen", legde de zegsman uit. „Met de vierde straal die verstart; u weet wel. Want deze stad mag niet ontruimd worden, omdat het te lage kukel zich dan zou kunnen verspreiden. Iedereen moet hier blijven, heren, zorg daar voor!"

TOM POES EN HET KUKEL

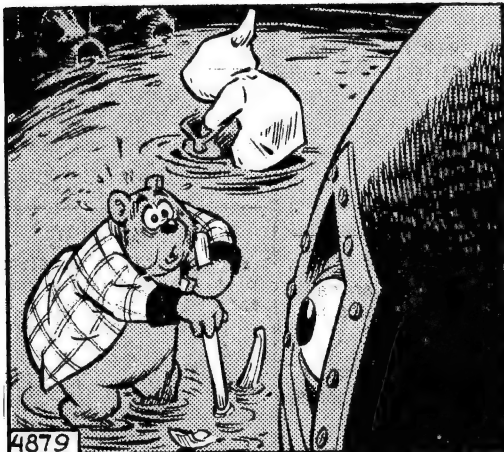

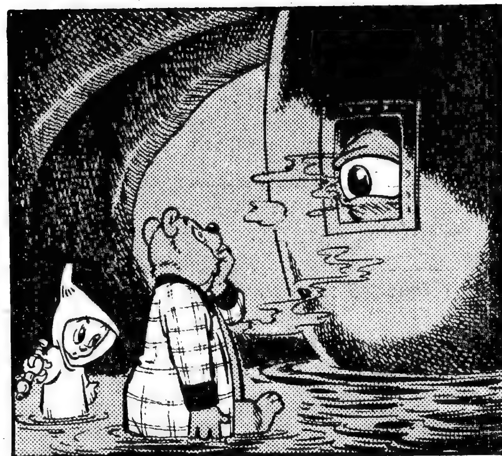

Heer Bommel keek dreigend rond in de lege, kille ruimte en fronste de wenkbrauwen. „Hij is er niet!" sprak hij. „Waarschijnlijk is hij gevlucht toen hij mij zag binnentreden. Die droon is gewend aan kleine, bange, domme ventjes als Ep-lep en Ak-ak - en het zien van een toornig heer met een hakwapen was natuurlijk te veel voor hem". „Hm", zei Tom Poes. „Of", hernam heer Ollie met verheffing van stem, „die droon bestaat niet echt! een bakersprookje of zo... Op dat moment klonk er plotseling een geknetter achter hem en daarop schalde er een diepe bas door het gewelf. „Ik ben de Droon", galmde de stem. „De grote Droon! Wat ik zeg, gebeurt! Hoe komen jullie hier?" Heer Bommel schrok natuurlijk, maar toen hij zich omwendde zag hij, dat het geluid uit een luidspreker kwam en hij herstelde zich snel. „Lafaard!" riep hij. „Waar zit je? Kom eens te voorschijn als je durft! Het wordt tijd dat je een lesje krijgt!" Uit de luidspreker klonk een vermoeide zucht. „Dat geschreeuw is hinderlijk", mompelde de basstem. „Hoe komen die twee hier? Ze zijn niet eens gemeten, Bah, mijn waarnemers..." „Je bent zelf een waarnemer!" riep heer Ollie rood. „Je bent een ventje, dat voor Droon speelt. Maar mij jaag je geen angst aan. Ik..." „Pssst! Heer Bommel!" siste Tom Poes dringend. „Stil, jonge vriend!" voer heer Ollie voort. „Ik ben bezig. Ik..." toen viel zijn blik op de plek, die Tom Poes aanwees en met een hoge kreet deinsde hij terug. „D-de d-droon-..." stamelde hij klappertandend.

TOM POES EN HET KUKEL

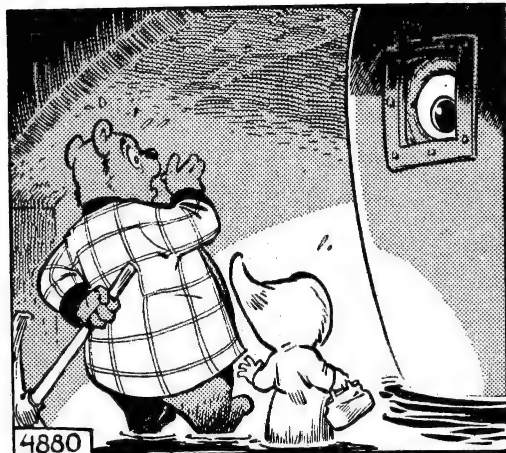

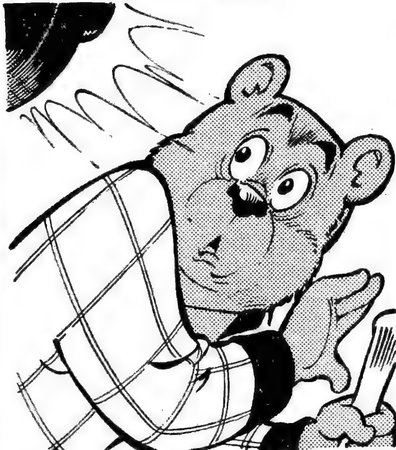

4879 Ergens midden in het gewelf bevond zich een vreemd rond koepeltje. Het was de enige stoffering in dit zo vreugdeloze vertrek en oplettende lezertjes zullen het zeker reeds hebben opgemerkt. In dit bovenmaatse paasei nu was een luikje opengegaan en door de opening staarde een bol rood oog heer Ollie loerend aan. „Hrpf!" stamelde deze bedremmeld. „M-mijn naam is B-bommel. Olivier B. Bommel. B-bent u de droon?" „Ja", galmde de luidspreker op de achtergrond verveeld. „Waarom zit u in die ton?" vroeg heer Ollie verder. „En waarom praat u door een microfoon? Ik wil eens met u spreken; als heren onder elkaar. Het gaat om de ontbinding van Rommeldam, wegens die lage kukels, u weet wel. D-dat gaat toch niet. Komt u nu eens rustig uit dat vat. Wees m-maar n-niet b-bang, als u b-begrijpt w-wat ik b-bedoel. . . " Terwijl hij zo voortbabbelde, zat Tom Poes niet stil. Die had allang begrepen, dat praten met iemand als deze droon geen zin kon hebben - en daarom had hij snel en geruisloos het straalapparaat uit het tasje van Ep-Lep gehaald. Hij richtte nauwkeurig en drukte op de knop, zodat een felle blauwe straal plotseling het schemerige vertrek verlichtte. Heer Bommel slaakte een kreet van schrik toen zijn gesprek zo ruw onderbroken werd en hij liet zich ijlings op de grond vallen. Maar er gebeurde niets.

De blauwe straal speelde langs het vat zonder het in een kleverige massa te veranderen of het op een andere manier te beschadigen. Uit de luidspreker schalde nu een dreunende lach. „Met dat dingetje kan je me niet beschadigen", riep de droon. „Jij namaak kwintenstraler! Wat dacht je wel?"

TOM POES EN HET KUKEL

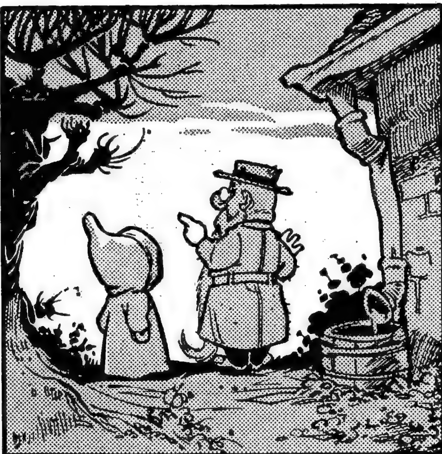

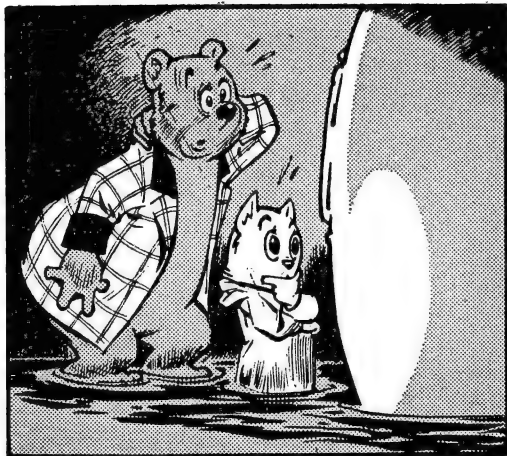

4880 Tom Poes liet het rokende wapen zakken en keek ontdaan naar het bolle rode oog, dat hem vanuit de tank aanblikte. „Dom werk", sprak de basstem uit de luidspreker. „Ik ben de grote Droon - en ik ben goed beschermd". „J-ja", prevelde heer Ollie met bevende lippen. „Dat z-zal wel. Maar waarom zit u in die ton, heer Droon?" „Omdat jullie lucht slecht voor mijn is", verklaarde de ander. „Als ik die moest ademen zou ik ontploffen, vrees ik. Daarom heb ik mijn eigen lucht meegebracht. En die is vergiftig voor jullie. Vergiftig en ontplofbaar". „O", zei heer Bommel. Hij dacht enige tijd na en zijn gelaat verduisterde zich. „Zo", hernam hij. „Wat kom je hier eigenlijk doen als onze lucht niet goed genoeg voor je is? Wie heeft je gevraagd hier te komen met je vieze lucht? Wie geeft je het recht om onze stad te ontbinden? Waarom..." „Stil!" donderde de droon, en zijn geluid was zó geweldig dat de kalk van de muren viel en dat de toehoorders de schrik om het hart sloeg. „Ongemeten kukels!" galmde de luidspreker. „Jullie vervelen me met je eindeloze ongekukeldheid. Ik praat alleen met jullie omdat de tijd ten einde spoedt. Maar ach, wat verveel ik mij!" „Der tijd spoedt zich ten einde", zei ook professor Prlwytzkofsky tot zichzelf. „Daarom is nu het goede moment voor ene onderzoeking gekomen". Met deze gedachte plaatste hij een platte strohoed op het hoofd, begaf zich naar buiten en sprak de eerste de beste woordvoerder aan die hij tegenkwam. „Verschoning", zei hij beleefd, „ik heb nog enige gegevens nodig over uw droon en het kukel. Voor ene wetenschappelijke conclusie, vat u? Men kan thans ieder ogenblikje der stad ontbinden, dus u kunt gans rustig spreken. Het zal nimmer uitlekken".

TOM POES EN HET KUKEL

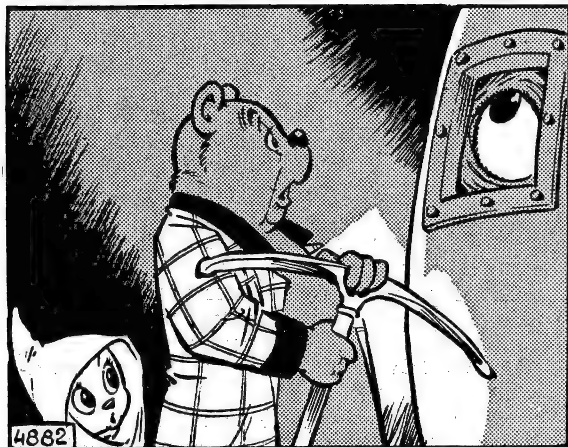

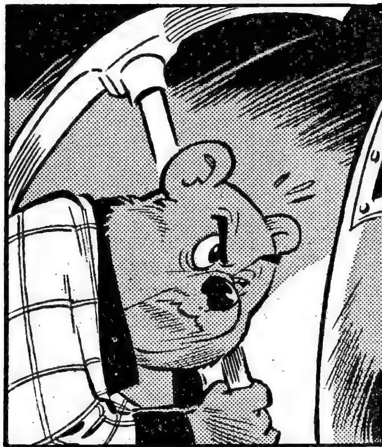

Aat-Raat, de woordvoerder keek een ogenblik bedenkelijk doch toen haalde hij de schouders op. „Veel weet ik niet", verklaarde hij. „Ik ben een zegsman - en ik zeg wat de droon zeggen wil. En de waarnemers nemen waar wat de droon weten wil. En de kwintenstralers stralen, wat de droon stralen wil". „Gans interessant", zei de professor verveeld. „Maar wat is het kukel?" „Alles", zei Aat-Raat plechtig. „Wat de droon zegt en wat hij weet en wat hij straalt is kukel - en als er geen kukel is dooft hij uit". „Achting!" riep de geleerde uit. „Nu komen wij nader! Zeg mij thans waarom hij de stad ontbinden wil". „Kijk", hernam de zegsman, „dat is eenvoudig. Er zijn nuttige wezens en schadelijke wezens. De nuttige hebben kukel en de schadelijke niet. Die moeten ontbonden worden. Nogal logisch, niet?" De professor veerde op. Een ogenblik leek het alsof hij een scherpe opmerking wilde maken, doch toen slikte hij en verviel tot nadenken. „Schadelijke wezens moeten ontbonden worden", prevelde hij stil voor zich heen. „Ja, ja! Maar wat is schadelijk? Wie maakt dat uit?" „Jullie zijn schadelijk", sprak de droon niet ver vandaar. „Jullie vervelen mij en jullie dienen tot niets nuttigs. Deze hele Rommeldam-stad hangt mij de tank uit. Mijn kukel raakt op en het moet nodig worden bijgevoed. Ik ga er een eind aan maken".

TOM POES EN HET KUKEL

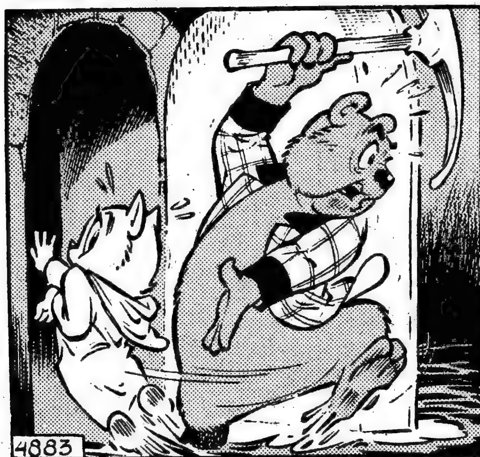

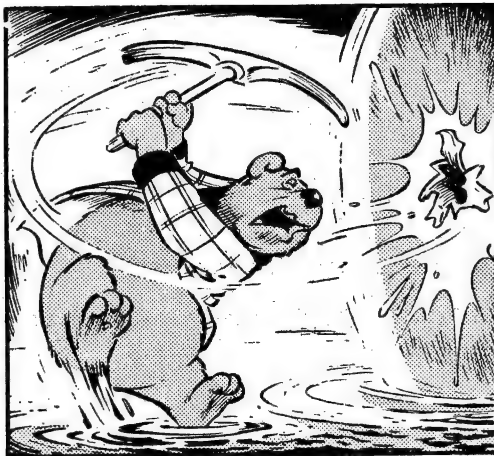

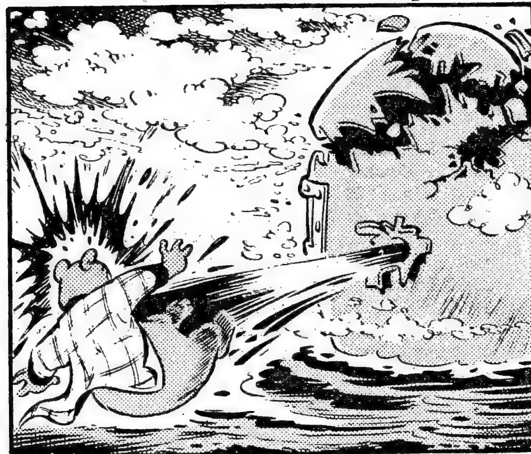

„Wàt zegt u?" riep heer Bommel uit, komen er nog meer dronen?" „Ja", zei de luidspreker, „maar die dalen niet. Ze komen alleen kijken hoe de toestand is. Wanneer ik in deze tank een knop in druk weten ze, dat hier geen kukel meer te halen is en dan ontbinden ze de plaats met kwintenstralers". „Poeh!" riep Tom Poes. „Maar dan worden je waarnemers en je woordvoerders ook ontbonden". „O, nee", herhaalde de basstem, „die bescherm ik met de eerste straal uit mijn tank. Trouwens, er zou niet veel aan die ventjes verloren zijn. Ze zijn niet nuttig, evenmin als jullie". „Niet n-nuttig?" stamelde heer Ollie verblekend. „Ik? H-hoe bedoelt u dat?" „Ik bedoel, dat jullie verpapte welvaartslevensvormen zijn", legde de droon geduldig uit. „Schadelijk voor het droonkukel. Als ik hier een kwintenstraler in de buurt had gehad zou ik jullie al lang weg gemaakt hebben. Dit gepraat is weinig vermakelijk en dat namaak-waarnemertje met het gestolen tasje verveelt mij". Heer Bommel's linkeroog begon nerveus te trekken en hij draaide met witte knokels aan zijn houweel. Maar voordat zijn zelfbeheersing hem in de steek had kunnen laten klonk er een tevreden gegrom uit de luidspreker. „Daar zijn deze droonfiguren!" sprak ook professor Prlwytzkofsky boven de grond. Hij staarde oplettend naar de lichtverschijnselen die zich flitsend door het luchtruim bewogen en boven het moeras bleven hangen. „Praw", prevelde hij. „Zonder uwe verklaring hadde ik deze fenomenen voor wederballonnen aangezien. Het is schande, dat ik niet verder studeren kan, maar nu komt het einde. Beste dank en der goede nacht, woordvoerder".

TOM POES EN HET KUKEL

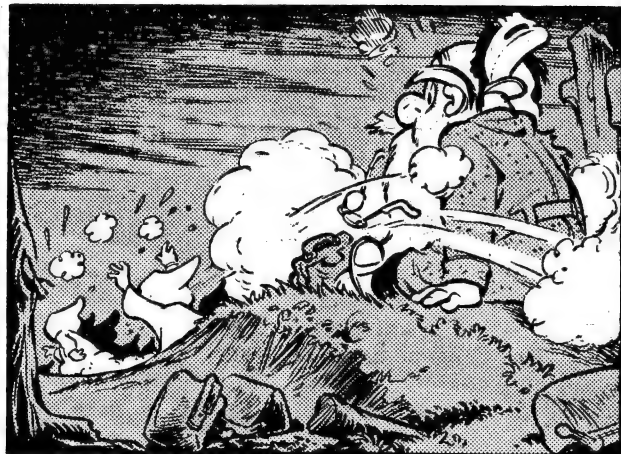

„De dronen van Zor zijn aangekomen!" verklaarde de luidspreker tevreden. „Als ik nu in deze tank een knop in druk is de stad binnen vijf minuten ontbonden. Eens kijken... welke knop? De knop bij de zevende tentakel... maar waar..." Op dat moment sprong heer Bommel plotseling op Tom Poes toe en duwde hem krachtig naar de deuropening. „Maak dat je wegkomt!" riep hij met overslaande stem. „Gauw!" „Maar heer Ollie!" begon Tom Poes onthutst. Verder kwam hij niet want de zware deur werd dreunend achter hem dichtgeslagen. „Wat betekent dit?" vroeg de luidspreker met een stem die een beetje onzeker klonk. „Mijn geduld is op!" schreeuwde heer Bommel, met grote drift op de tank inhakkend. „Laat dat!" riep de droon galmend. „Schei uit! Als er een lek in de wand komt ontsnappen mijn gassen!" „Net goed!" hijgde heer Ollie al beukend. „Die zijn vergiftig voor jou!" jammerde de stem nu. „Niet alleen ik, maar alles zal ontploffen en verstikken - en jij in de eerste plaats! Houd op! Halt! Ho!... De knop... Waar is de knop?... Ik zal..." Op dat moment sloeg het houweel dwars door de gepantserde wand heen en een zwarte vloeistof spoot de doldriftige heer achterover de kelder in. De stem in de luidspreker verstomde op hetzelfde ogenblik. In de kapotte tank klonk wat geschuifel en geritsel en daarop volgde er een ontploffing, die hol door het gewelf weerkaatste.

TOM POES EN HET KUKEL

De heer Prlwytzkofsky bevond zich in gedrukte stemming op weg naar huis. Geen wonder. Ieder ogenblik meende hij de ontbinding van de stad te moeten verwachten en hoewel hij een wetenschappelijk man was, vergalde het denkbeeld hem toch de vreugde. „Praw", prevelde hij. „Hoe jammer is dit alles. Deze lichtverschijnselen in der lucht zijn Dronen, zoals ik thans versta. Zij gaan de vernietiging van het stadlijn op zich nemen. Ach, hoe jammer. Er is nog zo veel te onderzoeken - en ik had zo gaarne geweten, wat een kukel is..." Op dat moment gebeurde er iets eigenaardigs. De grond schudde, alsof er ergens een onderaardse ontploffing plaats vond - en geen drie tellen daarna flitsten de lichtkogels met grote snelheid uit het gezicht. „Donderweder!" prevelde de geleerde. „Wat is nu loos?" Hij hield de pas in en keek met onzekere blikken achter zich, waar een lange rij vreemdelingen naderde. De ventjes bewogen zich haastig voort en ze schenen ten prooi te zijn aan een hevige verwarring. „Wat is loos?" drong de professor aan. Een antwoord kreeg hij echter niet. De waarnemers, zegslieden en kwintenstralers drongen hem terzijde onder uitroepen als: „Weg! De grote Droon is ontbonden! Weg uit deze stad!" en dergelijke. Een toen de geleerde zich tenslotte weer kon oprichten, waren ze bezig uit het gezicht te verdwijnen. „Gans merkwaardig!" prevelde hij. „Men vertrekt - en het enige dat men ontbonden heeft is mijn zomerhoed. Maar gelukkig ligt daar een van hun valiesjes. Nu zal ik toch nog ene wetenschappelijke onderzoeking kunnen maken!" Met deze woorden stak hij een hand in het koffertje, doch toen bewolkte zijn gelaat. „Praw!" zo riep hij geërgerd uit, „het is wederom der donderwederse blubr!"

TOM POES EN HET KUKEL

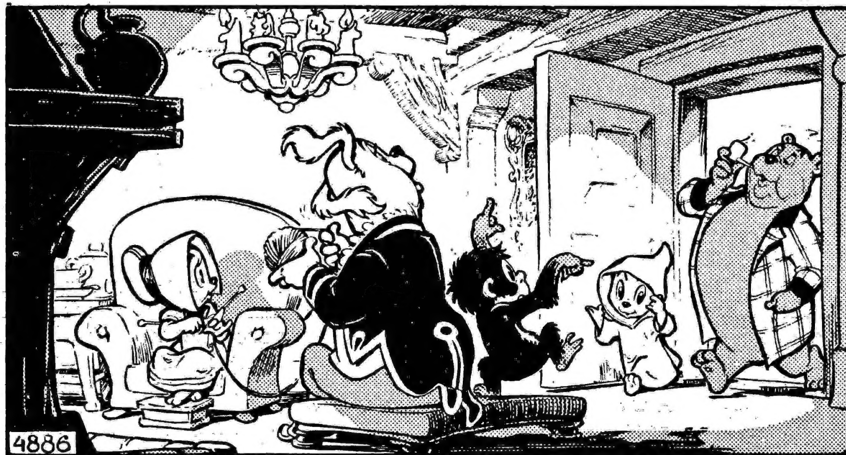

Heer Bommel's onverwachte gewelddaad had Tom Poes geheel verrast. Een poosje stond hij beteuterd voor de beslagen deur en luisterde naar het geschreeuw en de houweelslagen daar binnen. „Hij hakt de tank van de Droon kapot", mompelde Tom Poes. „Maar die zit immers vol vergiftige gassen? Dat zou natuurlijk het einde van die droon betekenen, maar ook van heer Ollie! Zou hij..." Op dat moment drong het geluid van een ontploffing in de gang door en de zware deur werd door de luchtdruk opengestoten. Tom Poes wrong zich door de opening en de kwalijke dampen - en daar stond heer Bommel, in flarden doch voldaan. „W-waar is de Droon?" vroeg Tom Poes gejaagd. „Ontploft", verklaarde heer Ollie. „Wees niet bang, jonge vriend, alles is goed afgelopen. De schurk was een opschepper, want er zat helemaal geen giftig gas in zijn ton. Gewoon maar een zwart drab; petroleum of zo. Hij zei dat natuurlijk om ons af te schrikken". „O", zei Tom Poes. „Maar wist u dat dan?" „Nee, dat niet", hernam heer Bommel. „Men kan tenslotte niet alles weten - en ik heb geen verstand van dronen". „Dat is dan wel heel flink van u", mompelde Tom Poes. „Want eigenlijk hebt u zich voor Rommeldam willen opofferen". „Onzin", riep heer Ollie uit, „ik..." Toen zweeg hij plotseling en terwijl er een grote verbazing op zijn gelaat verscheen, sprongen hem de tranen in de ogen. „Zo heb ik het nog niet bekeken", prevelde hij. „Maar nu je het zegt, sta ik er toch van te kijken waartoe een heer in staat is".

TOM POES EN HET KUKEL

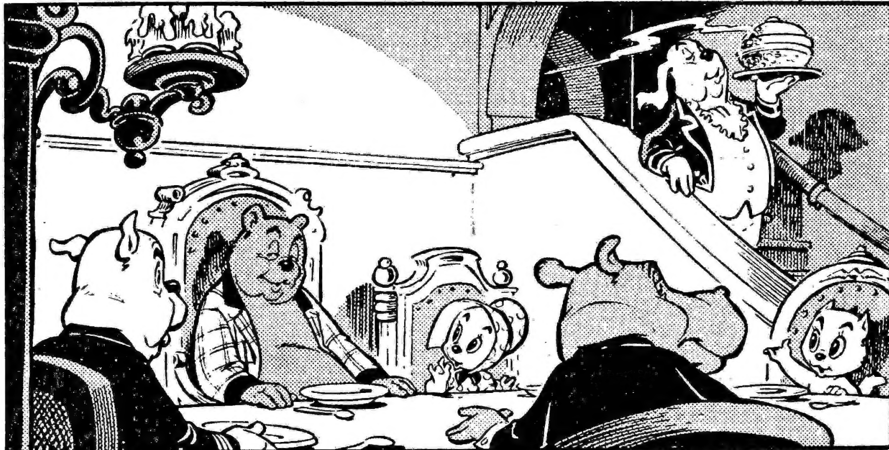

In slot Bommelstein verstreek de tijd in gespannen afwachting. Ep-Lep, de waarnemer zat zonder gewaad en in grote wanhoop naast de bediende Joost. „Heeft niet geholpen”, prevelde het ventje. „Onmodderpij en tasje moeten bij Ep-Lep blijven. Nu zal grote Droon hem ontbinden”. „Heel betreurenswaardig”, gaf de knecht nerveus toe. „Maar wanneer ik de radio goed begrepen heb gaat de hele stad er aan, met uw welnemen. Nog enkele ogenblikken en... dan...” „Nee, hoor”, zei juffrouw Dobbel, die tegenover het tweetal zat te breien. „Er is geen gevaar meer want ik heb Ollie zelf naar beneden zien gaan. En die kan alles, zeg nu zelf„. Joost opende de mond om een opmerking te maken, doch op dat moment werd de deur geopend en daar traden heer Bommel en Tom Poes de kamer binnen. „U hebt gelijk, mevrouw!” sprak de eerste, „de zaak is geregeld, al weet ik niet precies hoe. Maar de stad blijft bestaan, met of zonder kukel!” „De stad bestaat nog”, zei ook burgemeester Dickerdack, die toevallig buiten met de commissaris passeerde. „Ik denk, dat er iets onverwachts gebeurd is”, gaf de politiechef toe. „Misschien, dat Bommel er meer van weet. Laten we eens aanbellen”. „Bommel?” riep de magistraat honend uit. „Die weet van niets! Hij heeft niet eens zijn kukel laten meten!” „Nee”, hernam de heer Bas, „maar hij heeft een gat in zijn kelder en daardoor hoort men soms wel eens wat”. Hij zweeg en keek verrast naar de waarnemer Ep-Lep, die in grote haast de deur uit kwam rennen. Het ventje had zijn plastic-achtig kostuum terug ontvangen - en door het aantrekken ervan kreeg het onmiddellijk contact met zijn gevluchte soortgenoten. Dat wist de commissaris natuurlijk niet. „Er is iets gebeurd”, herhaalde hij daarom. „En Bommel weet er meer van, zoals u ziet”.

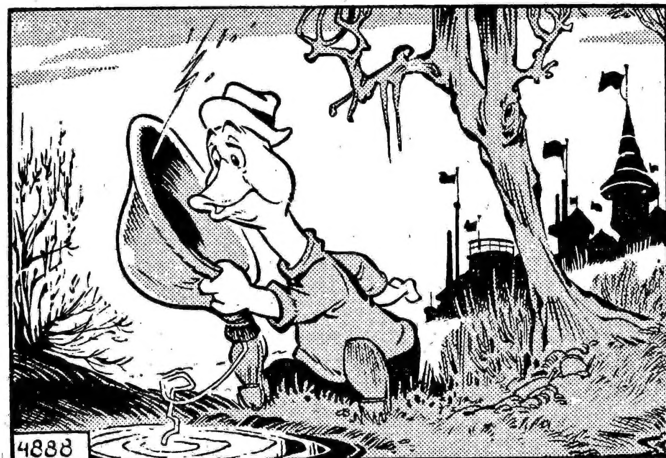
TOM POES EN HET KUKEL

„Het stuit me tegen de borst om hier aan te bellen", verklaarde de burgemeester. „Bommel heeft niet eens zijn kukel laten meten. Hij zit daar maar aan zijn haard en denkt alleen maar aan eten en drinken..." Op dat moment werd er een venster opengeworpen en de bediende Joost stak zijn hoofd naar buiten. „Excuseer!" riep hij met heldere stem door de schemering. „Heer Olivier zag u passeren en nu laat hij vragen of u soms trek heeft in een bordje soep. Het is maar een eenvoudige maaltijd, maar dat komt van de noodtoestand, als ik zo vrij mag zijn". Nu, de beide heren lieten zich geen twee keer noden - en zo kon men hen even later aan de gedekte tafel zien zitten. „Het gevaar is geweken", verklaarde heer Bommel desgevraagd. „Ik weet niet waarom - en bescheidenheid gebiedt mij te zwijgen, niet waar, jonge vriend? Misschien kan jij uitleggen wat er allemaal gebeurd is..." Tom Poes deed zijn best. Hij vertelde alles wat er in de kelder was voorgevallen en hij besloot met heer Ollie's heldendaad. „Hij dacht zichzelf op te offeren", zei hij. „Maar inplaats van giftige stoffen bevatte die tank een soort petroleum. Daar zwom die droon in rond omdat hij niet tegen gewone lucht kon. Toen er zuurstof bij kwam ontplofte hij dan ook en nu zullen we nooit weten wat die droon voor iemand was". Hij zweeg en nu heerste er een poosje stilte. „Toch begrijp ik het niet", mompelde de burgemeester tenslotte. „Waarom hebben die andere dronen geen wraak genomen? Ze zijn weggevlogen, dat heb ik duidelijk gezien? Waarom?" „Een kwestie van kukel, denk ik", zei heer Bommel met een stille glimlach. „Als heer heb ik bewezen tot dingen in staat te zijn, die boven het denken uitgaan. Een droon meer of minder komt er niet op aan, als er maar kukel is, als iemand begrijpt wat ik bedoel."

TOM POES EN HET KUKEL

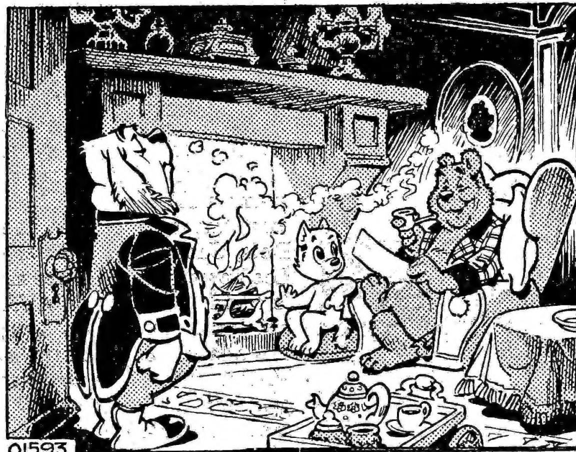

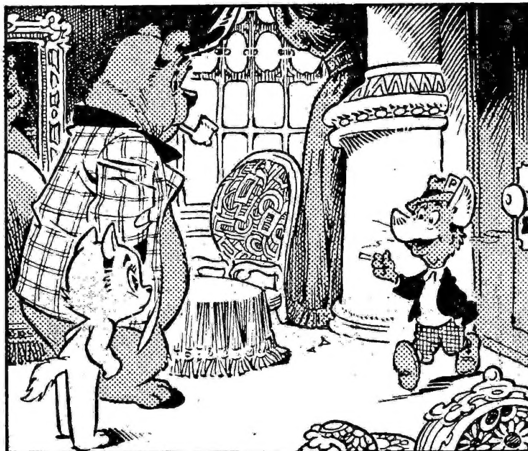

Toen het bekend werd, dat ook een welvaartsstad kukel kan voortbrengen en dat het gevaar dus geweken was, werd er een extra vrije dag gegeven. In Rommeldam was het dus feest en heer Bommel kreeg een mooi stukje in de krant. Maar aan de oever van het moeras zat Wammes Waggel met een verdrietige trek op het gelaat. Geen wonder, zijn eens zo krachtige toeter bracht niets dan een zacht geknetter voort, dat steeds zwakker werd. Daar doorheen meende de ontstemde luisteraar een stem te horen, die kwintenstralers en waarnemers opriep om naar het oosten te gaan voor een andere proefneming. Maar dat interesseerde hem niet. „Jakkes", prevelde hij, „nu heb ik alleen nog maar een vliegveld op mijn radio. Niks enig hoor! De accu is zeker op". Hij schudde zijn apparaat krachtig heen en weer, doch toen ook dit niet hielp wierp hij het terzijde en begaf zich met schommelende tred naar de horizon. „Ik ga wat anders zoeken", besloot hij. „Het was eigenlijk een snertmerk; nooit eens een leuk muziekje of zo. Voor mij is de pret er af". Met deze woorden verdween hij uit het gezicht en uit deze geschiedenis, die nu eigenlijk geëindigd is. Toch wil ik niet besluiten zonder de uitslag van professor Prlwytzkofsky's onderzoek mede te delen. De geleerde bestudeerde lange tijd zorgvuldig de inhoud van de tasjes die door de waarnemers waren achtergelaten. Maar omdat hij niets dan een geleiachtige massa vond, raakte hij geheel ontmoedigd. „Praw!" zo sprak hij tenslotte verslagen, „als mens weet ik dat dit alles waar gebeurd is. Het heeft mij ener krachtwagen en drie hoeden gekost. Maar als wetenschapsman moet ik vaststellen, dat het bestaan ener droon niet is bewezen. En der kukel? Ach, we zullen nimmer weten, wat der kukel is.

Einde van dit verhaal.

TOM POES EN HET KUKEL

01593

Toen Tom Poes enige tijd later heer Bommel opzocht, legde die juist de laatste aflevering van het Kukelverhaal terzijde. „Dat heeft me goed gedaan”, verklaarde hij. „Ik herinner het me allemaal weer als gisteren. Geen wonder: ik was toch maar de enige die geen min-kukel had”. „Hm”, zei Tom Poes. „Dat weten we niet, want het is niet gemeten”. Heer Ollie's glimlach doofde uit, maar voordat hij een terechtwijzing kon geven, verscheen Joost in de deuropening om het bezoek van de journalist Argus aan te kondigen. „Ik hoop, dat ik niet stoor”, zei de verslaggever binnentredend.
„Maar ik hoorde juist, dat de Vergelder verboden is door de minister van WC”.
„Wat is verboden?” vroeg heer Bommel, verbaasd opstaande. „De Vergelder”, herhaalde Argus. „U weet wel: de uitvinding die u hebt weggegeven nadat u hem ontwikkeld had”.
„Juist, ja!” riep heer Ollie uit. „Ik herinner het mij als gisteren. Geen wonder: ik ben de enige, die geen minkukel heeft. Mijn uitvinding was...”.
„U hebt zich precies op tijd teruggetrokken”, hernam de journalist. „U moet wel een goeie neus hebben voor de vooruitgang”. „Geen wonder”, sprak de heer Bommel met nadruk. „Ik ben de enige die geen....”. „Juist”, gaf Argus toe. „Daarom wilde ik graag uw volgende plannen even weten. Dat zal de lezers interesseren. Wat gaat u doen?” Een kort ogenblik staarde heer Ollie met een lege blik nadenkend voor zich uit, maar toen verlevendigden zijn trekken zich. „Werken aan de vooruitgang natuurlijk”, zei hij. „Die ga ik bij de horens vatten en aan het daglicht brengen. Deze tijd vol achteruitgang roept er om”.